

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

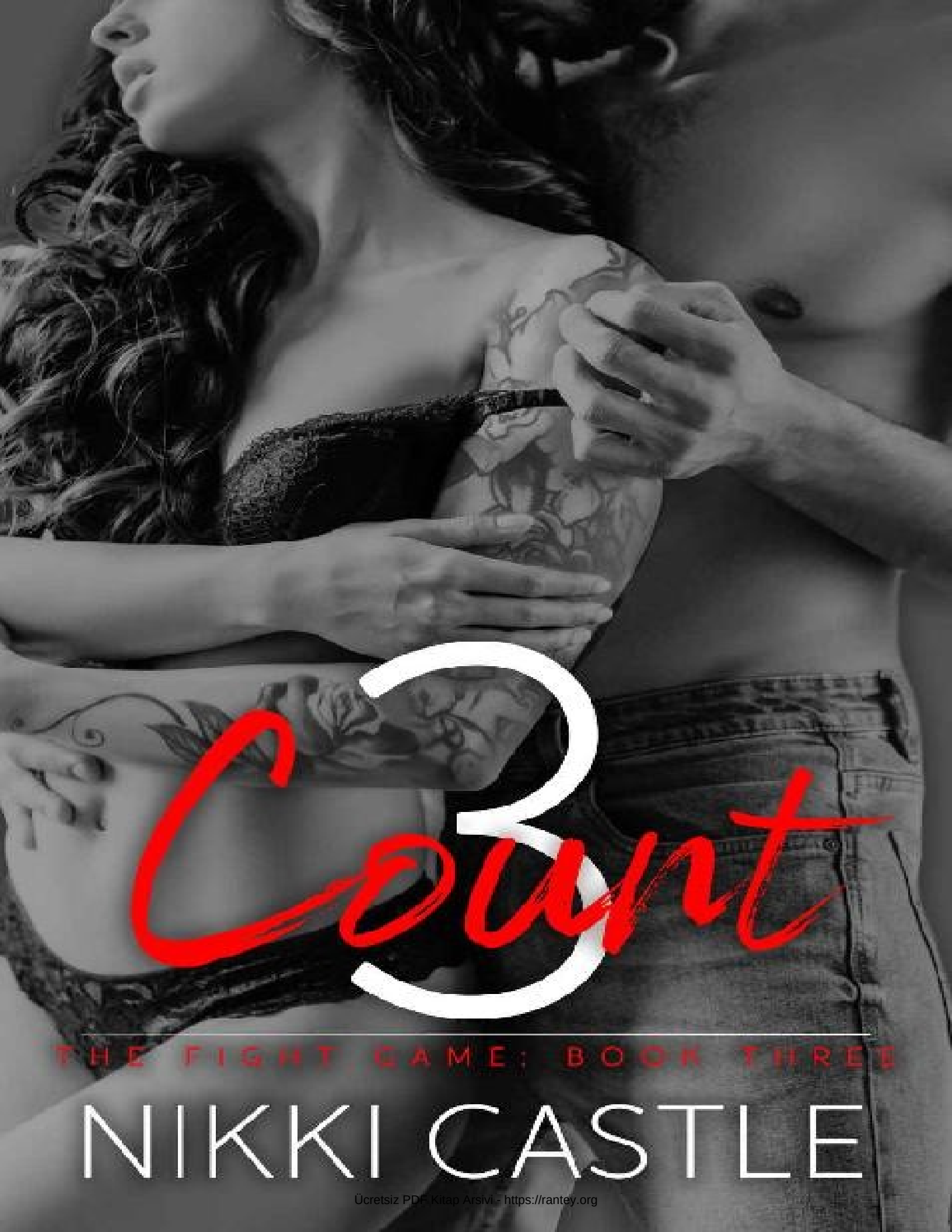
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Count

THE FIGHT GAME: BOOK THREE

NIKKI CASTLE

3 ÖDÜL

DÖVÜŞ OYUNU: ÜÇÜNCÜ KİTAP

NIKKI CASTLE

Telif Hakkı © Nikki Castle, 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Daha fazla bilgi için nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi: Dark City Designs

Düzenleme: NiceGirlNaughtyEdits

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

1. [Aiden](#)
2. [Aiden](#)
3. [Dani](#)
4. [Aiden](#)
5. [Aiden](#)
6. [Dani](#)
7. [Aiden](#)
8. [Dani](#)
9. [Aiden](#)
10. [Metinler](#)
11. [Aiden](#)
12. [Aiden](#)
13. [Dani](#)
14. [Dani](#)
15. [Aiden](#)
16. [Dani](#)
17. [Dani](#)
18. [Aiden](#)
- [Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan: [Nikki Castle](#)

Tüm aşk kitaplarının ciddi olması gerekmez.
Bazen sadece biraz eğlence ve bolca baharat istersiniz.

AIDEN

"On dolarına bahse girerim ki bir sonraki rauntta seni öldürmüş gibi yapabilirim."

Tristan inanmayan bir kaşını bana çeviriyor. "Hayal görüyorsun. Ama varsın."

Hemen alçaktan çömelip koçum ve arkadaşımı minderde çembere alarak bir hamle yapmaya hazırlanıyorum. O daha yaşlı ve daha yetenekli ama UFC'deki ilk maçına birkaç gün kaldı ve Koç onu yerde çalıştırıyor, bu yüzden her zamankinden daha yorgun ve hırpalanmış durumda. Elime geçen her avantajı kullanacağım.

Bir hamleyle beni alt etmeye çalışıyor, ama ben bunun geldiğini görüyorum ve kalçalarımı geriye atarak yayılıyorum, bunun yerine beni onun üstüne çıkarabilecek bir karşı hamle planlıyorum.

Ancak, yayılma konusunda aşırı zorlanıyorum ve sonunda Tristan'a üzerime inmesi için bir fırsat veriyorum.

Bir kolunu başımın etrafına ve çenemin altına doluyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, bu tutuşu yan tarafıma dönüp sırtımı almak için kullanıyor. Ön kolunu arkadan çenemin altına sokması neredeyse hiç zaman almadı ve teslim olmamı sağlayacak kadar sertçe sıkması daha da kısa sürdü.

Tristan benden uzaklaşırken ukala bir sırıtışla, "Bunu nakit olarak alacağım, teşekkürler," diyor.

"Kapa çenenı, benı tuzağa düşürdün," diye mırıldanıyorm, boğazımı sıktıktan sonra boğazımı temizlemeye çalışmak için garıp bir şekilde öksürüyorm.

"Saçmalık," diye neşeyle cevap veriyor. "Şu anda %60 gibi bir hızla çalışıyorm. Beni saf dışı bırakmak için mükemmel bir zamandı. Antrenmandan çok okul ve kızlarla meşgul olman benim suçum değil."

Ona ters ters bakıyorm. "Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

Minderin üzerine uzanırken bir iç çeker. "Sakin ol dostum, sadece şaka yapıyorm. Herkes senin çok çalışkan olduğunu biliyor. Sadece takedown savunman üzerinde çalışman gerekiyor."

Kendi kendime bir iç geçirdim ve mindere geri çöktüm. "Evet, biliyorm. Birkaç güreş seansı için tekrar üniversiteye gitmeliyim."

"Tristan'ı da yanına al. Kendine ait bazı dersleri kullanabilir," diyor odanın diğer ucundan bir ses.

Tristan'ın kız arkadaşı ve benim en sıkı antrenman partnerlerimden biri olan Remy'ye dönüyorm. Eğer antrenman sonrası sürekli göz göze gelmeselerdi, bu ikisinin çıktığını asla bilemezdimiz. Aşk dilleri didişmek ve seksten nefret etmek gibi görünüyorm.

"Neden buraya gelmiyorsun, sana güreşte ne kadar iyi olduğumu göstereyim," diye homurdanıyorm.

"Sıra sende, göt herif." Uzandığı yerden kalkıyor ve hemen erkek arkadaşının üzerine atılıyor. Saniyeler içinde, ikisi de her biri diğerini bir teslimiyetle bitirmeye çalışan yuvarlanan bir uzuv kütlesi haline geldi.

"Bu ikisinin arasında hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel," diyor Jax check-in masasının arkasından sert bir şekilde. En iyi iki arkadaşının sonunda duygularını kabul edip bir araya gelmelerinden dolayı gizliden gizliye başının döndüğünü bildiğim için sırtıyorm.

"Birbirlerinin gırtlığına sarıldıkları günleri özlemediğimi söyleyemem, ama bu önemli olmayacak kadar yakın," diye itiraf ediyorm elimi sallayarak.

"Ancak şimdi eğitim şeklinde cinsel hayal kırıklığı yerine ön sevişme olarak kabul ediliyor," diyor birisi

diğer tarafımda bir kıkırdama ile.

En iyi arkadaşıma dik dik bakıyorum, bir an için eğitimime son vermeden önce ona cinayet simülasyonu yapmak isteyip istemediğimi tartışıyorum. Ama sonra çok yorgun olduğumu fark ediyorum ve o da haksız değil.

"Bunu belirtmeye gerek yok," diyorum Max'e yüzümü buruşturarak. "Çıkıyor ya da çıkmıyor, Remy hâlâ hepimiz için bir kız kardeş gibi, bu yüzden cinsel yaşamlarını analiz etmemize gerek yok."

"İşte burada," diye yankılanıyor Jax kendi yüzünü buruşturarak.

"Seks hayatımızın bu kadar büyük bir sohbet konusu olduğunu bilmiyordum," diyor Tristan, az önce Remy'yi bana uyguladığı aynı boğma yöntemiyle teslim ettiği yerden. "Bir dahaki sefere hepiniz gelip izlemek ister misiniz? Bilgimi paylaşmaktan mutluluk duyarım. Belki birkaç ipucu bile alabilirsiniz."

Bu düşünce hepimizi ürpertiyor, aynı anda Remy de bu öneri için erkek arkadaşının omzunu tokatlıyor.

"Sen bir pislisin," diye homurdanıyor.

"Bana evet dediğinde bunu biliyordun," diyor Tristan neşeyle, vücudunu kızın karnına sokuyor ve onu omzunun üzerinden kaldırıyor. Onu spor salonunun diğer tarafındaki ağır çanta odasına taşıırken kıcına bir kez şaplak atıyor, çılgılığı odada yankılanıyor.

Jax'in ağır iç çekişini duyunca, takım arkadaşımın gözlerinin en iyi arkadaşlarını takip ettiğini görmek için dönüyorum, neredeyse... kederli görünüyor. Yoksa çelişkili mi? Bu garip, çünkü onu neşeli olmaktan başka bir şey yaparken hiç görmemiştim.

"Neler oluyor koca adam?" diye sordum. "Neden suratın asık?"

Hayalinden sıyrılır gibi oldu, onu bakarken yakaladığımı fark edince yanakları hafifçe ısındı.

Beceriksizce yumruğuna doğru öksürerek önündeki bilgisayara doğru döndü ve kekeleyerek, "Ah, hiçbir şey. Önemli değil."

Tristan ve Remy'ye, sonra tekrar Jax'e bakarken kaşlarım çatılıyor. "Cennette sorun mu var? Yoksa sadece

cennetteki çifti mi kıskanıyorsun?"

Jax dönüp bana ters ters baktı. "Bırak onu, Aiden."

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum, Jax'i huysuzlaştıran şeyin ne olabileceği konusunda kafam karışıyor. Çiftler genelde onu rahatsız etmez, özellikle de aylardır kimseyle çıkmaya ilgi göstermediği için.

"Tamam, her neyse, seni somurtmanla baş başa bırakayım," diyorum, ayağa kalkıp soğumuş kaslarımı esneterek. "Zaten derse gitmem gerekiyor ve önce bir şeyler yemek istiyorum." Jax bana sabırsızca el salladıktan sonra her ne yapıyorsa ona geri dönüyor.

Duş alıp giyinmem sadece on dakikamı alıyor, ardından ana odaya geri dönmeden önce saçlarımı bir düzene sokmam bir dakika daha sürüyor

-Jax hala kaşlarını çatıyor.

Beni görünce kötü ruh halinden sıyrıldı. Göründüğümde kaşlarını çatı.

"Biliyor musun, üniversitedeyken sınıfa kot pantolon ve tişört giymeye bile zor cesaret ederdim," diyor kuru bir sesle. "Nasıl oluyor da bir kıyafet üzerinde gerçekten düşünecek enerjiye sahip olabiliyorsun? Özellikle de antrenmandan sonra?"

Omuz silkip düğmelerimi iliklerken basitçe "Çünkü dış görünüş önemlidir" diye cevap veriyorum.

Spor salonunun yan tarafındaki aynalı duvarda son bir kıyafet kontrolü yapıyorum: siyah düğmeli ceket, gri pantolon, güzel ayakkabılar ve sınıfta taktığım gözlükler sırt çantamda güvenle saklanıyor. Profesyonel görünümümden memnun olduğumda sırt çantamı alıp omzuma atıyorum. "Ayrıca, bu akşamki dersimin profesörü, istediğim ücretli staj için bana mülakat ayarlayan kişi. Bu yüzden pasaklı gibi görünmemenin faydası olur."

Jax sinirli bir ses tonuyla, "Ben asla pasaklı biri gibi göründüğümü söylemedim," diye mırıldandı.

Yüzümde bir sırıtış belirmesine izin verdim. "Bana kıyasla, eminim öyledir."

Jax parmağıyla ön kapıyı işaret ediyor. "Dışarı."

Kıkırdayarak Max'e döndüm ve sordum: "Yarın benim evimde dövüş gecesi var mı? Ortak ana müsabakayı izlemeyi çok istiyorum ve bu ücretsiz bir kart."

Başını sallıyor ve mekik çekmeye devam ediyor. "Kulağa hoş geliyor. Sekiz gibi gelirim."

Salondan çıkmadan önce yumruk tokuşturmak için yanına gidiyorum. Jax'i de yumruk tokuşturmaya zorluyorum, her ne kadar beni bir raunt daha kafese sürüklemek istiyormuş gibi görünse de.

Yirmi dakika sonra Temple'ın üniversite kampüsüne doğru yürüyorum. Öğleden sonraki antrenman seansından sonra açlıktan ölmek üzereyken en sevdiğim dönerciye gidip her zamanki siparişimi veriyorum. Sonra kenara çekilip beklerken telefonumu çıkarıyorum. Adımın söylendiğini duyduğumda yiyecek poşetini kaptığım gibi Beury Beach'e doğru yola koyuluyorum.

Gerçek bir plaj değil, özellikle de Kasım ayında bir üniversite kampüsünün ortasında, ama hava dışarıda olmak için yeterince güzel olduğunda her öğrencinin geldiği yer burası. Avlu ile çimenlik alanı ayıran beton sınıra oturuyorum. Çantamdan su şişemi çıkarıyorum ve yemeğimi yemeden önce önüme koyuyorum.

Onu gördüğümde daha iki lokma yemiştim.

Avlunun karşısında, çimenlerin üzerine diz çökmüş bir şekilde, kampüsteki İsa'ya tapan kişiye süslü görünümlü bir kamera doğrultuyor. Hani şu elinde kocaman bir pankartla gelip kampüsteki herkesin cehenneme gideceğini bağıra çağıra anlatan yaşlı kadın. Bugün, aynı zamanda prezervatif ve yaşam yanlısı olmak üzerine broşürler dağıtıyor.

İçimi çekip Bayan İsa'ya başımı salladıktan sonra dikkatimi ilk başta dikkatimi çeken fotoğrafçıya geri veriyorum.

Muhteşem bir kız. Mükemmel bir zeytin teni ve koyu, vahşi saçları var ve o kadar parlak yeşil gözleri var ki, rengini buradan bile seçebiliyorum. Lime lime olmuş siyah kotu ve büyük boy gömleğiyle çok havalı görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Flanel. Ama gözüme çarpmasının nedeni bu değil, tüm bunlar onu gerçekten seksi yapsa da.

Muhteşem çünkü sanatına, çektiği fotoğrafa aşırı odaklanmış durumda. Çimlerin üzerinde diz çöktüğü için dizlerine bulaşan kiri umursamıyor ve saçlarının sürekli yüzüne doğru savrulup kameraya takıldığını fark etmiyor bile. Mükemmel çekimi yapmaya o kadar odaklanmış ki, vücudunu neredeyse yere yatacak şekilde alçak bir pozisyona getiriyor. Ayağı takılıp neredeyse üzerine düşecek olan sarhoş üniversite öğrencisini zar zor fark ediyor. Ve bu kızın yaydığı belalı hislere bakılırsa, içimden bir ses bunun çocuk için iyi sonuçlanmayacağını söylüyor. Özellikle de kamera kazazedelerden biriye.

Bir dakika boyunca onu izlemeye devam ediyorum, yemeğim artık soğumuş ve yanımda tamamen unutulmuş. Bir ustanın iş başında olduğu belli olan şeye huşu içinde bakıyorum.

Sonunda doğruldu ve kamerayı indirdiğinde yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Onu görmek, parlak gülümsemesini ve baş döndürücü ifadesini görmek beni harekete geçirmeye yetiyor. Ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başlıyorum, avluyu geçerken unuttuğum döneri çöpe atıyorum.

Nihayet ona ulaştığımda hâlâ resimlerini karıştırmaya dalmıştı.

"İğneyi vuruldun mu?" diye sordum.

Bana bakıyor, yüzünde hala parlak bir gülümseme var. Başını sallayıp ayağa kalkıyor, bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki ani yakınlık karşısında nefesim kesiliyor.

Kahretsin, çok güzel kokuyor. Bir çeşit baharatlı çiçek gibi.

"Bak," diyor basitçe, görebilmem için kamerasını uzatıyor. Önümde ve hafifçe yanımda duruyor ve şimdi düşündüğümde çok daha uzun olduğunu fark ediyorum. Ben 1.80 boyundayım ve o benden sadece birkaç santim kısa.

Bir an için onun yakınlığı dikkatimi dağıttı. Sadece saçları yüzüme doğru savrulmakla kalmıyor, aynı zamanda pazen düğmeli gömleği bir omzundan kaymış, yani pürüzsüz teni ve boynunun çizgisi doğrudan önümde.

Aletimin kotumun içinde seğirdiğini hissediyorum.

Çekim hakkında ne düşündüğümü görmek için omzunun üzerinden bana baktığında, bana bir fotoğraf gösterdiğini fark ediyorum. Aceleyle dikkatimi kameraya veriyorum.

Ve sonra şaşkınlıkla bir nefes çeker.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum, yaklaştırmak için fotoğraf makinesine uzanıyorum. "Az önce çektiğin fotoğraf bu mu?"

Yüzündeki saf memnuniyet ifadesi daha belirgin olamazdı.

Fotoğraf nefes kesici. National Geographic dergisinde görebileceğiniz ya da bir fotoğraf yarışmasını kazanabilecek bir resim gibi görünüyor.

Bu Bayan İsa'nın bir fotoğrafı, evet, ama bundan çok daha fazlası. Sadece kamera ayarları o kadar yerinde ki, resmin renkleri ve odağı insan gözünün görebileceği her şeyden daha iyi değil; resmin açısı, üniversite öğrencileriyle çevrili kadını odak noktası haline getiriyor. Ve bu kız bir şekilde onların bu yaşlı kaçığa tapıyormuş gibi görünmesini sağlamış.

Öğrencilerin figürleri hafifçe bulanıklaştırılmış, yani gerçek hayattaki alaycı ifadeleri görünmüyor. Bunun yerine, tek görebildiğiniz merkezdeki kadına aşırı odaklanmaları. Kameranın kalitesi ve fotoğrafçının yeteneği sayesinde kadının gerçekte kim olduğunu net bir şekilde görebiliyorsunuz. Gözlerindeki ateşi, dudaklarından fırlayan tükürükleri ve ellerini tuttuğu tabelanın üzerinde kenetlediğini görebiliyorsunuz. Yaşlı kadının deli gibi tutkusunu hissedebiliyorsunuz.

"Açıyı doğru ayarlamaya çalışıyordum ki onlara aşağıdan bakıyormuş gibi hissetsinler," diye açıklıyor kız, gururlu gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. "Öğrencilerin çekimi yapmama izin verecek kadar ayrıldığı anı beklemek zorundaydım."

Hâlâ nutkum tutulmuş, ağzım açık ve dikkatim kameraya takılı bir şekilde öylece duruyorum. "Bu... inanılmaz. Sen fotoğrafçı mısın?"

Sonunda kıkırdadığını duyduğumda dikkatim seksi esmere geri dönüyor. Hafifçe uzaklaşıyor ve bana bakacak şekilde dönüyor, ancak odağı yine makinesinde.

"Ben de senin güzel olduğundan daha zeki olmanı umuyordum," diye düşünüyor. "Yine de, seni savunmak gerekirse, bu orana göre muhtemelen bir dahi olman gerekirdi."

Bir an için ona sadece göz kırpabiliyorum. "Az önce bana ateşli mi yoksa aptal mı dedin anlayamadım."

Sırıtarak bana bakıyor. "Ne anlama gelmesini istiyorsan o, tatlı çocuk."

Bana bir imza at. Hayalimdeki kızla tanıştım.

"Profesyonel bir fotoğrafçı mısınız?" diye sordum. Açıklıyorum. "Yoksa bunu sadece eğlence için mi yapıyorsun? Çünkü eğer bu sadece bir hobiye, yanlış meslekte olabilirsin."

Sonunda tüm dikkatini bana vererek fotoğraf makinesini boynundaki kordondan sarkacak şekilde indiriyor. Omzuna astığı çantaya uzanıp bir ot kalemi çıkarmadan önce bana göz ucuyla bakıyor. Dudaklarının arasına sıkıştırıp çekiyor, ardından hafif bir duman üfleyerek, "Merak etme, iyi olduğum şeyleri bedavaya yapmayı sevmem" diyor.

Ben tepki veremedenden dönüp yakındaki bir banka doğru yürümeye başladı. Şok içinde arkasından bakakalıyorum, ta ki omzunun üzerinden bakıp onu takip etmem için bana hafifçe başını sallayana kadar.

Arayı kapatmak için acele ettiğimi itiraf etmekten biraz olsun utanmıyorum.

"Burada öğrenci değilsin, değil mi?" O otururken ben de soruyorum. Yanına oturuyorum, bir kolumu sıranın arkasına uzatırken her zamanki ukalalığımın bir kısmını duruşuma geri getirmeye çalışıyorum.

Fotoğraf makinesinin bazı ayarlarını yapmaya başlar. "Beni ne ele verdi? Sırt çantamın olmaması mı yoksa Tapınak ekipmanımın olmaması mı?"

İkisi de doğru, ama ben bunun yerine, "Daha çok verdiğiniz sakin eksikliği gibi. Çoğu üniversite öğrencisi ya kendinden emin değildir ya da bir kimlik krizi yaşıyordur. Sen ikisi de değilsin."

Bu onun dikkatini yeterince çekiyor ve bana tekrar bakıyor, bu sefer biraz daha uzun. "Sen onlardan biri değilsin. Yine de üniversite çocuğu diye bağıırıyorsun."

"Evet, ama bunun nedeni tipik bir üniversite öğrencisi olmamam," diye espri yapıyorum.

Şimdi homurdanma sırası onda, bu kez kamerasına dönüyor. "Kibir kesinlikle kolej çocuğu seviyesinde. Muhtemelen son sınıf öğrencisi falan mısın? İçki içecek ve kim olduğunu bilecek kadar yaşlısın. Ama yirmi iki yaşından büyük değilsin çünkü beşinci sınıf öğrencisi gibi görünmüyorsun. Önünde sağlam bir hayat planı olmayacak kadar azimli ve odaklanmışsın. Dur tahmin edeyim, işletme mi okuyorsun?"

Ağzım eğlenerek kıvrılıyor. "Bu oldukça kolay bir tahmin. Bariz olmayan bir şey bulmaya çalış."

Omuz silkiyor. "Ve belli ki sen de okuldan kaçan bir çocuk değilsin, gerçi tek odak noktan okul olacak kadar inek de değilsin. Bu da demek oluyor ki tüm arkadaşlarının olduğu yerde bir hobin var. Kaslarına bakılırsa muhtemelen bir spor." İstesem de sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Benim tahminim MMA olurdu."

Beş dakika içinde ikinci kez çenem düştü. "Bunu nasıl tahmin ettin?"

Sırıtıyor, kendinden inanılmaz derecede memnun görünüyor. "Karnabahar kulağın. İçimden güreşçi diye geçirdim ama bunun için fazla zayıfsın."

Ona sadece aval aval bakabiliyorum. Ve sonunda kelimeleri bulduğumda, tek söyleyebildiğim "Beni takip etmediğine emin misin?" oluyor.

Kıkırdıyor ve bizden birkaç metre ötedeki bir grup kız öğrenci birliğin fotoğrafını çekmek için kamerayı kaldırıyor. "Kendini övme, tatlı çocuk. Seni takip edecek kadar sabrım yok. Ayrıca, seni isteseydim, alırdım."

Sikim yine seğiriyor. Bu kız da kim?

Bu sefer bana baktığında, gözlerinde kıvılcımlanan yaramazlığı görebiliyorum. Ve sonraki sözleriyle, nedenini tam olarak biliyorum.

"Gerçekten harika bir şey görmek ister misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu soru bana 'havalı' kelimesinin 'yasadışı' anlamına geldiğini düşündürüyor?"

Sırtışı daha da genişliyor. "Cahil olduğumu iddia ediyorum. Hadi ama, eminim daha çılgınca şeyler yapmışsındır."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Sen zaten belasın ve ben daha adını bile bilmiyorum."

Gözleri yine parlıyor. "Bana bu konuda yardım edersen belki sana isimden daha fazlasını verebilirim."

Beynim bunun ne anlama gelebileceğini algılayamadan vücudum otomatik olarak harekete geçiyor. Ve sonra onu avludan geçip kampüsün uzak ucundaki eski binalardan birine doğru takip ediyorum.

AIDEN

Binaların arasındaki patikada yürürken tek kelime etmiyor. Sessizliği pek umursamıyorum çünkü bu sayede bir adım geride kalıp onu hayranlıkla izleyebiliyorum.

Ve hayran olunacak çok şey var.

"Burada," diyor eski Liberal Sanatlar binalarından birine ulaştığımızda. Birinci sınıftaki GenEd derslerimden beri buraya gelmemiştim ve o zaman bile acil çıkıştan girmiyordum.

Kapıyı açık tuttuğu ve beni içeri soktuğu yere kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Mezuniyetten önceki sömestr okuldan atılırsam çok kızarım."

Bir kahkaha attı. "Endişelenmeyi bırak. Burada olmamamız mümkün değil, sadece... burada olmamalıyız."

İç çektim. "Bunu avukatıma söyleyeceğimden emin olabilirsin." Ama yine de onu boş merdiven boşluğuna kadar takip ediyorum.

En tepeye kadar tırmanıyoruz. Bu da dokuz kat merdiven demek.

"Tanrım, kadın, buna hazırlıklı değildim," diye soluyarak korkuluklara yaslandım ve adalelerim alev alev yandı.

Tabii ki, zar zor nefes alıyor. "Hadi ama, senin büyük kötü bir dövüşçü olduğunu sanıyordum? Sizin en formda sporculardan biri olmanız gerekmiyor mu?"

"Ben iki yüz kiloluk bir adamı başımın üzerine kaldırıp çarpacak donanıma sahibim, gökdelene tırmanacak değil," diye homurdanıyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve dudaklarındaki sırtışı yakalıyorum. "Buna değecek, söz veriyorum."

Motivasyon kilidi açıldı.

Nihayet tepeye ulaştığımızda dar bir koridora giriyoruz ve sonunda başka bir merdiven boşluğu buluyoruz. Basamakları tırmanırken şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. "Bir dakika, asansör bu binada sadece yedinci kata çıkıyor. Bu nereye çıkıyor?"

Sırtarak üst kattaki kapıyı açıyor. "Kampüsteki en iyi manzara."

Çatıya çıktık ve tam olarak bunu bulduk.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Dışarı çıkıp etrafa bakıyorum, sadece üniversite kampüsünün tamamını değil, onun ötesindeki Philly silüetini de görüyorum.

"Ne... nasıl...?"

"Böyle yerler bulmak zor değil, sadece biraz keşfetmek istemeniz gerekiyor," diyor yanımdan geçerken. Burası "bitmiş" bir çatı değil, yani korkuluk yok ve kesinlikle burada olmamamız gerekiyor. Ama tam karşısına yerleşebileceği ve fotoğraf makinesinin ayarlarını yapmaya başlayabileceği kadar bir kenar var.

"Neden böyle çok fazla keşif yaptığın hissine kapılıyorum?" Eğlenceli bir ses tonuyla soruyorum.

Cevap olarak omzunun üzerinden bana sırtıyor. Sonra kamerayı gözüne kaldırıyor ve önümüzde uzanan nefes kesici manzarayı çekmeye başladığında kameranın tıklama sesi duyuluyor.

Geride durup çalışmasına izin veriyorum. Durduğum yerden bile Center City silüeti beni büyülüyor, bu yüzden ona sanatı için birkaç dakika vermek kolay.

Ama sessiz bir bakışla bana seslendiğinde, kendimi inanılmaz manzaradan koparmak için hiç çaba harcamıyorum ve

daha da inanılmaz bir manzaraya doğru yürüyün.

Bana gözlerindeki ışıltıyla bakıyor ve ben de ona hayranlık duymadan edemiyorum. Her zaman bir insanın en çekici yanının sevdiği bir şeyi tutkuyla yapması olduğunu düşünmüşümdür ve bu kız kesinlikle yaptığı işi seviyor.

Biraz geride kalarak yanına yaklaşıyorum. "National Geographic'e layık bir kare daha çektin mi?"

"Onun gibi bir şey," diyor minnettar bir kıkırdamayla. Sonra kamerayı görmem için bana uzatıyor.

Tabii ki, ekranındaki fotoğraf muhteşemdi. Saat 4'ü biraz geçiyor, yani altın saatin hemen hemen içindeyiz ve çarpıcı manzara fotoğrafları için mükemmel bir ışığa sahip. Kalan gün ışığı gündüze göre daha yumuşak ve daha kırmızı ve şehrin dört bir yanındaki sonbahar renklerini mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum. Gerçi bunun tamamen kameradaki fotoğrafa yönelik olduğunu sanmıyorum.

Bakışlarımın ellerinin üzerinde, kolundaki dövmenin üzerinde ve boynunun çizgisinde gezinmesine izin verdim. "Senin adın ne?" Sonunda ona sormayı hatırladım.

Yüzünü tamamen bana döndü. "Önce sen, güzel çocuk."

Klasik, gamzeli sırıtışımla elimi uzatıyorum. "Ben Aiden." Elini benimkine kenetliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Peki ya sen, baş belası? Sana ne demeliyim?"

Yakınlığı sistemimde bir şok etkisi yaratırken yeşil gözleri bana doğru parlıyor ve tek yapabildiğim nefesimi içime çekip cevabını beklemek oluyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Aiden," diye mırıldanıyor. "Ben Danielle."

Başımı eğiyorum, hâlâ elini elimde tutuyorum. "Bana Danielle gibi gelmiyorsun. Bana sahte bir isim vermediğine emin misin?"

Yakaladığımdan memnun görünerek sırıtıyor. "Peki neden sana sahte bir isim vermek isteyeyim? Planın

Beni tekrar görmek mi?"

Başparmağımın ona dokunduğum elinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Ve sonra ona kendi sırtışıımı göstererek, "Bir daha bilmiyorum, çünkü şu anda düşündüğüm tek şey elinde o kamerayla ne kadar çarpıcı görüldüğün ve seninle yasadışı işler yapmaktan ne kadar zevk aldığım." diyorum.

Gülüyor ve sonunda benden uzaklaşıyor. Ama fazla uzağa gitmiyor, sadece kayışı başının üzerinden çekiyor ve kamerayı bana uzatıyor.

"Al, sen dene. Ayarlar zaten orada, sadece doğrult ve çek."

Birkaç bin dolarlık bir fotoğraf makinesini düşürme endişesini biraz olsun azaltmak için kayışı başımın üzerine kaldırıyorum. Sonra yukarı kaldırıyorum ve objektiften şehre bakıyorum.

Uzaktaki ufuk çizgisinin birkaç fotoğrafını çektim. Sonra kampüsün ortasındaki çan kulesinin ve onu ilk gördüğüm avlunun.

Daha yakın bir hedefe odaklanır odaklanmaz, altımızda dolaşan insanları fark etmeye başlıyorum. Bu yüzden ne kadar yakınlaştılabileceğimi test etmek için objektifi çeviriyorum ve oldukça uzak, çünkü el ele tutuşan bir çift hemen odak noktasına geliyor.

Kız elini adamın elinden kurtardığı anda fotoğrafını çekiyorum.

Odağımı başka bir yere kaydırduğımda, avluda kasıla kasıla dolaşan frat bros'lar hakkında kıkırdayan ve fısıldaşan bir grup birinci sınıf kızının fotoğrafını çekmeyi başarıyorum. Sonra yemek kamyonlarına ağzının suyu akarak bakan bir başka kafadarın ve ders kitaplarının etrafında kıvrılmış mühendislik öğrencilerinin.

"Manzaralar üzerinde insanlar mı? İlginç," diye mırıldandığını duyuyorum kulağımda.

Kamerayı indiriyorum ve çektiğim son fotoğrafı ona göstermek için hafifçe döndürüyorum.

"İyi bir gözün var," diyor bir eliyle tutup son çekimler arasında gezinirken düşünceli bir şekilde. Erkek arkadaşından uzaklaşan kızı yakaladığım anı görünce gülüyor. "Gerçekten de iyi bir gözün var. Cennetteki belayı bile yakalamayı başardın."

"Üniversite kampüsünde olduğumuza göre bunu yapmak o kadar da zor değil," diyorum kıkırdayarak. Kamerayı geri veriyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Gerçekten adın ne?"

Memnun bir sırıtişla bana bakmadan önce kayışı tekrar başına geçiriyor. "Gerçekten de Danielle." Gözlerim şüpheyle kısılinca iç geçiriyor. "Tamam, ben Danielle demiyorum. Sadece babam bana öyle seslenir. Diğer herkes bana Dani der."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımın tekrar yavaşça ve tepeden tırnağa onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. "Beğendim," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle sana yakışıyor."

"Öyle mi?" diye soruyor, bana yaklaşarak. "Nedenmiş o?"

Bunu daha fazla temas için izin olarak kabul ediyorum, bu yüzden kemer halkalarından birine uzanıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Gülümsemesini engellemek için dudağının kenarını ısıyor. "Hem erkeksiliğiyle belalı hem de kadınsılığıyla çok seksi," diyorum ona. Parmağım kot pantolonunun paçasında, teninde geziniyor ve onu ürpertecek kadar hafif. "Verdiğin havaya tamamen uyuyor. FBI profillemeye becerilerine uymuyor olabilir ama sanırım seni çözdüm Dani."

Benimle göz teması kurmak için çenesini yukarı kaldırıyor ve zümrüt gözlerinin arzuyla karardığını görmeme izin veriyor. Kahretsin, bu kız çok seksi. Sadece kendinden değil, ne istediğinden de hiç utanmıyor.

"Bence iyi iş çıkardın, tatlı çocuk," diye mırıldanıyor, ben küçük bir kıkırdama çıkarınca bakışları dudaklarıma düşüyor.

"Sana adımı vermemin tek nedeninin lakapları aşmak olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyor, bakışları dudaklarımdan gözlerime ve tekrar gözlerime kayıyor. "Kulağa hoş geliyor. Verdiğin

havaya uyuyor," diye taklit ediyor sırtarak.

Bu sefer kemerinin her iki halkasını da kavıyorum ve onu daha da yakına çekiyorum. "Ukala," diye homurdanıyorum. Ellerimi kalçalarına götürüp hafifçe sıkıyorum. "Sende de kesinlikle öyle bir hava var."

"Ah, kesinlikle," diye fısıldıyor ağzını bana doğru eğerken.

Artık başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kalçalarını sıkıca kavıyorum ve istemediği bir şey yapmadığımdan emin olmak için son bir kez gözlerine bakarak başımı eğiyorum.

Ama göz kapakları inmiş ve teması başlatmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Dudakları kısa bir temas anında benimkileri sıyırdığında küçük bir inilti çıkarıyorum. Sanırım bu sese sırtıyor -beni kontrol ettiği çok açık- ve sonra tekrar geri dönüyor.

Ne yazık ki, ikincisi birincisinden bile daha az öpücük.

"Hey! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Burada olamazsınız!"

"Siktir," diye nefes alıyorum ve bizi kimin yakaladığını görmek için onun arkasından bakıyorum. Merdiven boşluğuna açılan kapıda yaşlı ve kilolu bir adam duruyordu.

"Kahretsin," diyor Dani gülerek. "Hadi, gitmemiz gerek." Beni ters yöne, güvenlik görevlisinden uzağa doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz? Buradan aşağıya inen tek bir yol var ve o da onun önünde duruyor!" Bir inilti çıkardım ama yine de beni sürüklemesine izin verdim. "Bugün okuldan atılacağımı biliyordum. İçimde bir his vardı. Allah kahretsin."

Dani beni peşinden sürüklemeye devam ediyor. "Çok dramatiksın. Hadi gel." Çatının kenarında aradığı noktaya ulaştığımızda bana geri dönüyor. "Bana güveniyor musun?"

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Seni tanıdığım yirmi dakikaya dayanarak mı? Üzgünüm tatlım, bu cevap pek iyi görünmüyor."

Yine gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarında bir gülümseme seğiriyor. "Hadi ama. Sen iyisin."

"Beni acının var olmadığına ikna etmeye çalışan koçum gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyorum. Ama yine de onu kenara kadar takip ediyorum.

Arkamızda bir telsiz sesi duyuyorum. "Gidecek bir yer yok çocuklar. Bu işi kendiniz için kolaylaştırıp teslim olsanız iyi olur," diye sesleniyor güvenlik görevlisi bize doğru ilerlerken.

Ama Dani bir bacağını çatının kenarından attığı anda havadaki hava değişiyor.

"Hayır! Yapma bunu! Aman Tanrım, hapse girmeyeceksin, sadece para cezası alacaksın! Tanrım, atlama!" Omzumun üzerinden bakınca güvenlik görevlisinin ağır çekimde bize doğru geldiğini görüyorum.

"Dani..." Sinirli bir şekilde başlıyorum, ne yaptığından emin değilim. İkinci bir çıkıntı mı var? Aşağıya inen bir merdiven? Bu deli ne halt ediyor?

"Hadi, o sana ulaşmadan tırmanmalısın," diyor sadece başını görebildiğim yerden, çıkıntının üzerinden bakarak. "Sadece bana güven." Sonra bırakıyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

"Tanrı aşkına, kalbim bu tür bir stres için yaratılmamış," diye homurdanıyorum kendime bir adım daha yaklaşırken. "Beni öldürmek isteyen bir adamla beni bir kafese kapatın ve bir salatalık kadar soğukkanlıyım. Ama beni gerçekten becermek istediğim çılgın ve ateşli bir hatunun yanına atarsanız tüm beyin hücrelerim pencereden dışarı fırlar." Kenardan bakıyorum ve tam da şüphelendiğim gibi ikinci bir çıkıntı görüyorum. "Ya da çatıdan, görünüşe göre."

"Hadi ama," diye tıslıyor Dani durduğu yerden. Manevra yapmak için tek ayağıyla kenara asıldığı gibi bir çıkıntı değil, daha çok binanın bu uzunluğu boyunca uzanan ikinci bir dar çatıya doğru bir düşüş gibi. Gideceği yere doğru döndüğünde gerçekten de kaçmasına yetecek kadar boşluk var.

Mırıldandığım birkaç lanet lanet lanetle, bacağımı atıyorum çıkıntıya. İlerlemekte olan ama hâlâ

Şok edici derecede uzakta, formsuz bir güvenlik görevlisi... Bırakıyorum ve aşağı düşüyorum.

"Buraya," diye fısıldıyor Dani. Bir kez daha çatıdan sarktığı yerden.

Ama eminim, ona doğru ilerlediğimde bir yangın merdiveni beliriyor.

"Nasıl buldun..." Bunun anlamsız bir soru olduğunu fark edince vazgeçiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Boş ver. Kenara çekil, aşağı geliyorum."

Bana bir sırtıfış fırlatıyor -şimdi anlıyorsun der gibi bir bakış atıyor- ve merdivenlerden inerek gözden kayboluyor.

"Hey! Siz ikiniz buraya gelin!"

Çıkıntıya inmeden hemen önce güvenlik görevlisine utangaç bir ifadeyle bakıyorum. "Kusura bakma dostum. Bayanla gitmem gerek."

Dani'yi iki kat aşağıya kadar takip ediyorum ve yükseklik korkum olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Çünkü kapalı bir yangın merdiveninden aşağı iniyor olmamıza rağmen, yıllardır kullanılmadığı belli olan bir binanın hâlâ yedi kat yukarısındayız.

"Burada," diye fısıldıyor sonunda kilitli olmayan bir pencereden kaybolurken.

Ama boş koridora düştüğümüzde, güvenlik görevlisinin telsizinden bağırdığını duyuyoruz, "Yedinci katta durdular! Biri onları yukarı çıkarken yakalasın!"

"Kahretsin." Dani telaşla etrafına bakınıyor. Elimi tutup sınıf kapısını açmak için hamle yapıyor, sonra da beni hemen içeri itiyor. Ama beni takip etmeden önce, sınıfımızın hemen yanındaki merdiven boşluğunun girişine düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Ne yapıyorsun sen? Buraya gel," diye tısladım.

"Kapa çeneni ve malzeme dolabına gir," diye tıslıyor.

"Seni bir dolaba girmen için bırakmıyorum," diye fısıldıyorum ters ters bakarak. "Şimdiden şakaların geldiğini duyabiliyorum."

Bana kızgın bir bakış attı. "Merak etme, kırılğan erkekliğini yatıştırmak için bir saniye içinde döneceğim."

"Güven bana tatlım, erkekliğimin kırılğan bir tarafı yok."

Yakınlarda çarpan bir kapının sesiyle ikimizin de dikkati merdiven boşluğuna yöneliyor. Dani kapıya doğru fırladığında hiç de erkeksi olmayan bir sıkıntı sesi çıkarıyorum.

Kapıyı açıyor ve dinleyebilmek için başını dışarı çıkarıyor. "Merdiven boşluğundalar," diye fısıldıyor. Sonra etrafına bakmadan hemen önce yüzünde kararlı bir ifade beliriyor.

Ve sonra merdiven boşluğunun kapısını ölülerin bile duyabileceği kadar yüksek bir sesle çarpıyor.

"Delirdin mi sen?!" Tıslıyorum. "Şimdi burada olduğumuzu bilecekler."

Bana bıkkın bir bakış daha attı.

"Pek sayılmaz, yine de aradığım kaçış ortağının sen olmadığını bilmek güzel. Bu işte berbatsın."

Ona ters ters bakıyorum, muhtemelen hayatımda ilk kez nutkum tutuluyor.

Ama beni sınıfa geri iterken yüzünde bir gülümseme yakalıyorum. "Git, klozet, şimdi," diye bağılıyor bir savaş generali gibi.

Sınıfın dışında sesler duyduğumuzda neredeyse malzeme dolabına varmıştık. Dani'yi hızla içeri itiyorum ama güvenlik görevlilerinin ne dediğini duyabilmek için kapıyı hafifçe açık bırakıyorum.

"Nereye gittiler?"

"Yangın merdiveninden iki kat aşağı indiklerini gördüm. Bu katta olduklarını biliyorum."

"Evet ama merdiven boşluğunun kapısının çarptığını da duyduk. Muhtemelen biz buraya çıkamadan bir kat daha aşağıya inmişlerdir."

"Lanet olsun, binanın sadece bu bölümünde doksan kadar sınıf var. Her yerde olabilirler."

"Hadi ama Carl, onlar sadece bir avuç çocuk. Yasadışı bir şey mi yapıyorlardı?"

"Yani kapalı ve tehlikeli bir çatıda olmak yeterli değil mi?"

"Basamakları tırmanmaya devam etmemi sağlayacak kadar değil. Açım dostum, beni de yorma."

"Canın cehenneme Rick, güvenlik konusunda berbatsın." "Bu durumda, benim için sorun yok."

Birkaç homurtudan sonra, sonunda yürüdüklerini duyuyoruz. Ve bir dakika sonra asansörün sesini duyuyoruz.

Ve sonra... sessizlik.

Benim ağır nefes alışım ve Dani'nin kıkırdamaları dışında sessizlik.

"Şu anda güldüğüne inanamıyorum," diyorum nefes verirken. "Kalbim çok hızlı atıyor."

Ve bana baktığında, kahkahası kesiliyor, şişmiş göz bebekleri, şu anda kalbimi hızlandıran ve aletimi sertleştiren adrenalinin aynısını hissettiğini anlamamı sağlıyor.

Yavaşça -ama çekinerek değil- avucunu göğsüme koyuyor. Nefesleri daha hızlı gelmeye başladı. Benimkiler de öyle. Sanki bu dolapta zaten az olan hava aniden çekiliyor ve çok küçük bir alanda sadece birbirimizin nefesleriyle baş başa kalıyoruz.

Sonunda ilk hamleyi o yaptı. Gömleğimi avucunun içine alıyor ve dudaklarımı dudaklarına çekiyor, hemen vücudunu benimkine yapıştırıyor ve şimdiye kadar duyduğum en boğucu iniltiyi çıkarıyor.

Bir iniltiyle ağzımı onun gezinen diline açıyorum. Ellerim kalçalarını kavlıyor, onu bana yakın tutuyor, böylece öğütmeye başlama şeklini hissedebiliyorum.

"Siktir, Dani," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. Bir elimi saçlarının arasına sokuyorum ve başımı eğerek onu daha derinden, daha sert öpüyorum. Bu kadının özünün mümkün olduğunca çoğunu tenime çekmek istiyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni duvara doğru iterken. Ve hemen ardından, pantolonumu kurcalamaya başlamak için aşağı uzandığını hissediyorum. "Tanrım, sana ihtiyacım var" diye nefes alırken fermuarımı indirmeyi başarıyor.

Ellerinin boxer külotumun altından uzanıp sikimin etrafını sardığını hissettiğimde bir iniltiyle başımı duvara yaslıyorum. Bu kadınla ilgili hiçbir şey tereddütlü değil, öyleyse bu neden farklı olsun ki? Kavrayışı sert ve kendinden emin. Çok az kadının, özellikle de ilk seferinde rahat hissedeceği bir baskıyla beni sikmeye başlıyor.

Taşaklarımın karıncalanmaya başladığını hissettiğimde, "Kahretsin, bunu sürdüremezsın," diye boğuluyorum.

Dani bana sırtıyor ve yaptığı şeyi durdurmuyor. "Ben de senin yükünü kontrol edebilen büyük bir alfa erkeği olacağını düşünmüştüm. Hayal kırıklığına uğradım."

Bu beni hırlamaya zorladı. Elini çekiyorum ve sonra aynı hareketle elimi boğazına dolamak için uzanıyorum. Temasla birlikte gözleri irileşiyor ve sonra onu karşı duvara yaslamak için elimi kullandığımda daha da irileşiyor.

Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Güven bana Dani, hayal kırıklığı hissedeceğin son şey olacak." Ve o daha iğneleyici bir cevap veremedi dudaklarımı onunkilere yapıştırıp onu yutuyorum.

"Avuçlarını duvara yaslayacaksın ve ben karnımı doyururken onları orada tutacaksın. Eğer hareket ederlerse, cezadan hoşlanmayacaksın." Yüz ifadesini daha iyi görebilmek için biraz daha geri çekiliyorum. "Anlaşıldı mı?"

Hâlâ boğazını kavrayarak onu yerinde tutuyorum, böylece yüzünde beliren her tepkiyi görebiliyorum. Bana küstahlık etmek istediğini söyleyebilirim. Kontrolü geri almak istiyor.

Ama güç dinamiğine sahip olmamdan hoşlandığını da söyleyebilirim.

"Evet efendim," diye fısıldıyor sinsi bir gülümsemeyle. Ve yemin ederim ki aletim bu sesle taşa döndü. "Güzel," diye homurdandım. "Yap şunu." Yavaşça bastırmak için hareket ettiğinde

Avuçlarını arkasındaki duvara dayayıp boğazını takdirkâr bir şekilde sıkıyorum. Ve son bir şımarık bakışla bacaklarını açıp dudaklarını yalıyor.

Bir öpücükle daha üzerine düşüyorum. Bir yanımda emirlerime itaatsizlik etmesini bekliyor, ama etmiyor - öpücüğüme aynı hararetle karşılık verirken bile ellerini benden uzak tutuyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum dudaklarına. Bunun üzerine bir mırıldanmaya izin veriyor ve övülmekten hoşlandığını fark ettiğimde sırtıyorum.

Bu yelpazenin diğer ucundan da hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek istiyorum. Ama pantolonunu çözüp dizlerine kadar indirmeye odaklandığım için bacakları birbirine yapışıyor ve hareket edemiyor. Ve tüm bu süre boyunca ağzını yalayıp yutmaya devam ediyorum, dilim şehvetli ama çaresiz bir okşamayla onunkinin üzerinde geziniyor.

Sonra yavaşça, çok yavaşça, ellerimin dizlerinin etrafındaki kot pantolonundan, uyluklarının yumuşak derisi boyunca, şu an için bıraktığım külotuna doğru kaymasına izin veriyorum. Dokunuşum bir anlığına kasık bölgesindeki ince dantele değiyor ve bu Dani'nin dudaklarından bir inilti daha koparmak için yeterli oluyor.

Sese sırtıyorum. Bir bakışla ya da savunmasız kalmaktan hoşlanmadığını belli edecek bir şeyle susturmasını bekliyorum ama tam tersi oluyor. Dudaklarında şehvetli bir gülümseme beliriyor ve kendini elime doğru daha da itiyor, almam için sözsüz bir yalvarış.

En son ne zaman bir kıza zevk vermek için bu kadar istekli olduğumu hatırlamıyorum. Onu dilimde tatmak ve sikimde parçalandığını hissetmek için. Dani'yi iç çamaşırlarından soyma düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Ben de öyle yapıyorum. Parmaklarımı yan taraftaki dantelin altına sokuyorum ve yavaşça aşağı doğru sıyrıyorum. Düşüyorlar ve demetleniyorlar

kot pantolonuyla dizlerinin etrafında.

Ve nihayet onu görmek için çenemi aşağı eğdiğimde, mükemmel, pembe amını görünce içimden gelen iniltiyi durduramıyorum.

"Kahretsin, harikasın." Gözlerimi ondan alamıyorum. "Tadın da görüldüğün kadar güzel mi?"

Diliyle acıyı dindirmeden önce öne eğilip alt dudağımı ısırıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye mırıldanıyor.

Bu benden bir inilti daha çıkardı. Bu kızı yiyip bitireceğim.

"Unutma, dokunmak yok," diye hatırlatıyorum.

Ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Çünkü ağzımı ona dayamak için bir saniye daha bekleyemem.

Pantolonu dizlerinin etrafında toplanmış, ne kadarına ulaşabileceğimi engelliyor ama umurumda değil. Bacaklarını klitorisine ulaşabileceğim kadar açabiliyor, dilimi amının yarığı boyunca kaydırabiliyorum ve ihtiyacım olan da bu kadar. Elimle sıırsıklam olmuş girişini okşamak için uzanıyorum. Parmağımın içinde kaydığını hissettiğinde bir inilti çıkarıyor, bir şalter atıyor ve açgözlü oluyorum.

Kendi inlememle yankılanıyor, klitorisine yapışıyor ve dilimle etrafında dönüyorum. Uyuşturucu tadına, yüzüme karşı kıvranışına ve kalçalarını içime doğru itişine doyamıyorum.

Ellerini duvardan çekmek ister gibi görünüyor ama nedense hâlâ talimatlarıma uyuyor.

Pek velet sayılmaz o zaman. Belki de ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyordur?

İki parmağımı geri sokabilmek için parmağımı dışarı kaydırıyorum. Sonra teorimi test ediyorum.

"Bir elinle saçımı tut ve yüzüme sür," diye emrediyorum.

"Pantolonum bacaklarımı tutarken bunu yapmak biraz zor

birlikte," diye nefes nefese kalıyor.

Tamam, belki biraz şımarık.

Tek kelime etmeden, savaş botlarından birini çıkarıp kot pantolonunun paçasını daha da aşağıya itiyorum, böylece tek bir bacağını hapsedildiği yerden çıkarabiliyorum.

Bunu hemen baldırını omzuma atmak ve yüzümü kendisine doğru çekmek için bir fırsat olarak değerlendiriyor. Sonra bir eliyle saçlarımı okşayarak başını tekrar duvara yaslıyor ve yüzümü okşamaya başlıyor.

Onun utanmadan zevkinin peşinden koştuğunu görünce bir inilti çıkardım. "Lanet olsun, Dani." Sonra onu yemeye geri döndüm çünkü bu dünyadaki hiçbir şey onu tekrar tatmamı engelleyemezdi.

Dilimle klitorisinin etrafında dönüyorum, tadını emiyorum ve bu süreçte onu kızdırıyorum ve sonra iki parmağımı tekrar içine sokarken aynı anda sertçe emiyorum. Bunun üzerine bir inilti çıkarıyor ve bacağının arkamda büküldüğünü hissediyorum, böylece kalçalarını yüzüme daha sert bastırabiliyor.

Bir dakika kadar sonra nefesinin kesildiğini duyuyorum. Saçımı sıkıca kavırıyor, bu yüzden yakın olduğunu biliyorum. Sadece tam olarak... orada değil.

Bir kızı dışarıda yemenin en sevdiğim kısmı da bu değil mi? Hepsinin kendi formülleri ve onları tahrik eden farklı şeyler var. Ben o şeylerin ne olduğunu bulabilen şanslı piç kurusuyum. Onun vücudunu okuyabiliyorum, ona farklı şekillerde dokunabiliyorum, sakladığı sırrı ortaya çıkarana kadar onu tekrar tekrar tadabiliyorum.

Ve şu anda, Dani hala benden saklanıyor.

Dilimin yolunu değiştiriyorum, sonra parmaklarımın hızını, ama hâlâ nefesindeki, patlamak üzere olduğunu haber veren kesikliği duymuyorum.

Bir tahminde bulunuyorum ve serçe parmağımı yuvarlak yanaklarının arasına gizlenmiş küçük gül goncasına doğru kaydırıyorum.

İşte başlıyoruz. İşte beklediğim nefes.

"Pis kız," diye homurdanıyorum, ağzımı alay etmek için yeterince uzun süre ondan uzaklaştırıyorum. Parmaklarım onun içinde hareket etmeye devam ediyor, serçe parmağım hala girişini

kendi ıslaklığını. "Bir yabancının göt deliğini parmaklamasına izin mi vereceksin? Bu kadar mı azgınsın?"

İstediğim gibi, sözlerim onun bana bakmasına neden oldu, mükemmel yüz hatlarını kırıştıran bir bakış. Dudakları aralandı, muhtemelen bana bir şeyle karşılık verecekti ama ben bunu orgazmı ondan almak için bir fırsat olarak kullandım. Serçe parmağımı kışının içine kaydırırken aynı zamanda klitorisini sevdiğini fark ettiğim baskıyla emmek için eğildim.

Parmaklarımın etrafında patlıyor.

"Aman Tanrımdddd," diye inliyor, zevkten titrerken saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Durma, sakın durma-"

Sanki öyle bir şans varmış gibi. Dani'nin parmaklarıma ve ağzıma boşalmasını izlemek gördüğüm en ateşli şey olabilir.

Duvara yaslandığında parmaklarımın yavaşlamasına izin veriyorum, sonra istemeye istemeye ağzımı ondan çekiyorum. Tadı o kadar güzel ki şimdiden başka bir vuruş için can atıyorum. Ama saçlarımı çekiyor ve beni ayağa kaldırıyor, bu yüzden bir dahaki sefere kadar beklemek zorunda kalacak.

"Tadına bakmama izin ver," diye soluk soluğa bağılıyor, gömleğimi avuçluyor ve dudaklarımı kendine çekiyor. Ve sadece tadına bakmak istemesi bile ağzının içinde inlemem için yeterli.

Bir elimi boynunun dibindeki saçlarına daldırıyorum ve başımı eğerek öpücüğü derinleştirip dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum. Ellerin gömleğimi kavradığı yerden, hâlâ açık olan pantolonuma doğru kaydığını ve nihayet sertleşmiş boyumu avuçlamak için aşağı indiğini hissettiğimde, onun da benim için benim kadar sabırsız olduğunu anlıyorum.

"Siktir, kocaman olmuşsun," diye nefes alıyor. Dudağı sırtarak yukarı kalkmadan önce bir kez sıkıyor. "Kibrinin bir yerden gelmesi gerektiğini bilmeliydim."

Kıkırdıyorum ve öpücüklerimi çenesinde ve kulağının altında gezdirmeye başlıyorum. "Nasıl kullandığımı görene kadar bekle," diye fısıldıyorum tenine karşı.

"Çok konuştuk," diye mırıldanıyor, bana daha fazla erişim sağlamak için boynunu eğiyor. Onu çıldırtacak o noktayı arayarak alıyorum.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, onun yerine tenini yalayıp ısırırken kalçalarımı eline doğru itiyorum. Sonunda boynunun dibinde omzuyla birleştiği noktayı bulduğumda, ısırığımla nefes aldığını duyduğumda, zaferimle sırtıyorum.

Sonra kalçalarını kavrayıp onu duvara doğru döndürüyorum.

Hareket karşısında nefesi kesiliyor ama kendini desteklemek için ellerini kaldırıyor.

Fanilas ı hala üzerinde olduğu için sırtının kavisini göremiyorum.

-Çizgilerini takip etmeyi çok istememe rağmen, pantolonu yarıya kadar inmiş ve bacakları açılmışken, k ıcını harika bir şekilde görebiliyorum.

"Lanet olsun, bu k ıc mükemmel," diye inliyorum. Ellerim kalçalarından dolgun yanaklarına, oradan da uyluklarına doğru kayıyor. Bir an için tek yapabildiğim önümdeki manzaraya bakmak oluyor.

"Aiden," diye sızlanıyor ve ellerime daha da bastırıyor.

"Siktir, adım ı tekrar söyle," diye yalvarıyorum, sırtına yapışmak için üzerine düşüyorum. Ve sevdiğini anladığım o noktayı öpmeye devam ediyorum.

"Becer beni ve ben de becereyim," diye nefes alıyor.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Pantolonumu ve boxer-şortumu kalçalarımın üzerine itiyorum ve cüzdanımdan prezervatifi çıkarıyorum. Takmam sadece bir saniyemi alıyor, sonra bir elimle kalçasını kavırıyor ve sikimin ucunu kaygan girişine bastırıyorum. Sızlanıp biraz daha sertleştiğinde, içine girip serbest kalana kadar sikkemek için kendimi zor tutuyorum.

"Aiden," diye çaresizce soluyor.

Yavaşça içine giriyorum.

"Aman Tanrım, sığmayacaksın," diyor nefes nefese. Onunla dalga geçmeye bile cesaret edemiyorum; çok

onun beni sıkıca sarmasıyla kendi nefesimde boğulmakla meşguldüm.

"Çok mu fazla?" Kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Sakın durayım deme."

Yolun geri kalanını yumruklarken alnımı omzuna indiriyorum. Bu his karşısında nefesini tutuyor ama bu acı değil, coşku. Özellikle de daha fazlası için hemen sırtını dikleştirdiği için.

"Açgözlü," diye mırıldanıyorum. Sonra yavaşça geri çekiyorum ve tekrar içeri itiyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Bu ne lan?"

Cevap vermiyorum. İçime girip çıkmakla ve bu sırada yavaş yavaş aklımı kaybetmekle çok meşgulüm. Hiç şu anki kadar çabuk boşalmak istediğimi sanmıyorum.

Ama bir şekilde kendimi tutuyorum. Bunun Dani'nin ellerinin duvara yapışmasıyla ya da kalçalarının ellerime daha çok gömülmesiyle ve sessizce daha fazlası için yalvarmasıyla ilgisi olabilir.

Ben de ona verdim. Hızımı artırıyorum, daha sert sürüyorum, her vuruşta daha derine iniyorum, ta ki dolaptaki tek ses etin ete çarpması olana kadar. Sonunda bedenime ve hızıma alıştığını hissettiğimde, bizi bir sonraki seviyeye taşıyorum.

Kalçalarımın hareketini durdurmak için kendimi zorluyorum, duraklayıp dudaklarımı kulağına bastırmadan önce içine kadar itiyorum, "Bacaklarını birleştirmeni istiyorum. Sikimin etrafında sıkıldığını hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Çok ileri gitmiş olmalı çünkü hızlıca başını sallayıp "Evet, evet, bana daha fazlasını ver. Lütfen."

Dudaklarından bu kelimeyi duyunca inliyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Sonra ayaklarını birbirine vuruyorum ve kalçalarımı kıkına yapıştırıyorum, böylece o etrafımdaki kaslarını sıkarken ben de sonuna kadar içine giriyorum.

"Siktir," diye boğuldum. "Tanrım, bu çok sıkı."

Kalçalarımı geri çekip olabildiğince derine ve sert bir şekilde sokuyorum, onun bir nefes emdiğini ve başka bir aman Tanrım dediğini duymaktan memnunum. Bunu başka bir sert itme ile takip ediyorum ve sonra bir tane daha. Bu noktada, serbest bırakılmamı saf bir irade gücüyle geri tutuyorum. Neyse ki, cezalandırıcı dürtülerim işlerini yapıyor gibi görünüyor çünkü Dani'nin nefes nefese kalmaya başlaması ve ellerinin duvara karşı yumruk haline gelmesi uzun sürmüyor. Amcığının uzunluğumun etrafında titreşmeye başladığını hissettiğimde, ellerimden birini kalçasından saçlarına doğru hareket ettiriyorum, yumuşak telleri parmaklarımın etrafına sarıyorum, böylece başını geri çekip dudaklarımı yanağına bastırabiliyorum.

"Gelmek ister misin, Dani?" Alay ediyorum. "Sana izin vermeli miyim? Yoksa bu amcığa boşalayım ve seni tatminsiz bırakayım mı?"

"Eğer beni boşaltmazsan, yemin ederim-"

Ama bitirmesine izin vermiyorum çünkü aniden diğer elimi kalçasının etrafında ve klitorisine doğru hareket ettiriyorum, parmaklarımı onun sırlı sıklam hissi üzerinde kaydırıyorum ve boynundaki o noktayı ısırduğım da onu başka bir orgazma itiyorum. Etrafımda patladığını hissedebiliyorum.

"Aferin kızıma," diye inliyorum tenine, kaslarının sikimin etrafında dalgalandığını hissettiğimde. "Benim için gel, aynen böyle."

Sanki serbest kalması dakikalar sürüyormuş gibi geliyor. En azından ben kendimi o kadar uzun süre tutmak zorunda hissediyorum. Dişlerimi sıkıp onu becermeye devam ediyorum, kendiminkine teslim olmadan önce ondan mümkün olduğunca çok zevk almak istiyorum.

Sonunda kasları gevşiyor. Bunu, son on dakikadır bana bağırp duran dürtülerime teslim olabileceğimin işareti olarak kabul ediyorum.

"Kımıldama," diye kulağına hırlıyorum. "Boşalacağım ve sen de onu alacaksın." Ve sonra tam olarak bunu yapıyorum. Onun içine giriyorum ve aniden aramızda olmamasını dilediğim prezervatifi dolduruyorum.

Sonunda yeryüzüne geri döndüğümde, ikimizin de nefes nefese olduğumuzu, nefeslerimizi geri almaya çalıştığımızı fark ediyorum. Dani duvara yaslandı ve kalçalarım nihayet yavaşladığında memnun bir mırıltı çıkardı. Kendimi onun boynuna sokulmaktan alıkoyamıyorum.

"Mükemmel kız," diye mırıldandım düşünmeden.

Kelimeler onu bu sersemlikten kurtardığı anda bunu hissediyorum. Tam olarak geri çekilmiyor, ama neredeyse bir cephe gibi görünen bir şeye kayıyor gibi görünüyor.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor ve mırıldanıyor, "Sanırım o kadar da konuşkan değilmişsin."

Yüzümü buruşturarak içinden çıkıyorum. Prezervatifi çıkarıp bağlamam sadece bir saniyemi alıyor ve o arkasını döndüğünde ben çoktan dolabın köşesindeki çöp kutusuna atmış oluyorum.

İkimizin arasında, daha fazla kıyafet giyen benim, ama Dani'nin kendine olan güvenine bakarak bunu asla bilemezsiniz. Sadece bir çizme giymesine ve kot pantolonunun bir bacağından sarkmasına rağmen, onu gördüğüm anda olacağını bildiğim siren gibi görünüyor.

Pantolonuna uzanmak için eğiliyor ve tek bir hareketle pantolonunu usulca geri çekiyor. Sonra gülerek botuna yöneliyor ve şöyle diyor: "İsa hanım fotoğraf çekimimin böyle bitmesini beklediğimi söyleyemem ama şikayetçi değilim."

Bir homurtu çıkardım. "Umarım öyle değildir. Bu dolabın içinde olmamızın sebebi sensin."

Bana sırtıtarak bakıyor. "Benimle kanunları çiğnemekten zevk almamış gibi davranma."

"Beşinci yasa değişikliği haklarım nedeniyle bu soruya cevap vermeyi reddediyorum."

Kıyafetleri tamamen düzeltilmiş olan Dani biraz huzursuz görünmeye başlar. Sanki buradan çıkmak için can atıyor gibiydi. Ve ben daha onu yavaşlatmaya çalışmadan - numarasını, soyadını, herhangi bir şey sormaya- dolabın kapısını iterek açıyor.

"Bu eğlenceliydi," diyor omzunun üzerinden bakmadan.
"Grşrşz güzel ocuk."

Ani gidişi beni o kadar şaşırttı ki peşinden gidemedim. Gerçekten gittiğini fark ettiğimde, kendi kıyafetlerimi düzeltmem ve pantolonumun fermuarını çekmem bir saniyemi alıyor. Sonra sınıf kapısını yırtıp açıyorum ve onun peşinden koridora koşuyorum.

Ama orada kimse yok. Sadece merdiven boşluğuna açılan kapının çarparak kapanmasının yankısıyla baş başa kalıyorum.

DANI

Her zamanki özgüvenimle ailemin evine giriyorum. "Selam anne," diye selamlıyorum, o yemek hazırlarken yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Yapacak hiçbir şeyi olmayan, evde oturan emekli bir anne olarak geçirdiğim günü mü kastediyorsun?" Önündeki kesme tahtasının üzerinde duran sebzeleri dilimlemeye devam ederken bana bilmiş bir kıkırdama atıyor.

Muhteşem, devasa mutfaklarının tezgâhına oturup ona kaşlarımı çatıyorum. "Yapacak hiçbir şeyin olmadığını düşündüğümü ima ediyorsan, sanırım savunmaya geçiyorsun anne."

Şimdi kaşları kalkıyor. "Öyle mi? Yani çocuklar büyüdükten sonra işe geri dönmediğim için beni yargılamıyorsun?"

İçimi görebildiğini bilmeme rağmen gülümsememi yüzümde tutuyorum - o bir anne, elbette beni bir kitap gibi okuyabilir.

"Bunu anlayamıyorum ve yine de destekliyorum," diye itiraf ediyorum. Pinterest mükemmelliğindeki malikaneyi işaret ederek, "Tanrı biliyor ya, artık çalışmana gerek yok. Babam bu kadar iyi durumdayken olmaz."

Sanki ilk kez görüyormuş gibi mutfağa ve açık kat planlı oturma odasına bakıyor. Bazı tanımlara göre,

Annem ve babam zengin sayılabilir, hiçbir şey istemezler ve yaşam tarzlarında son derece rahattırlar, bu da annemin ağabeyim ve ben doğduktan sonra asla işe geri dönmek zorunda kalmadığı anlamına gelir. Bunun yerine çocuk ve ev işlerini üstlendi ve şimdi bir emeklinin mutlu hayatını yaşamaktan, kitap okumaktan ve kız arkadaşlarıyla öğle yemeği randevuları yapmaktan memnun.

Anlamıyorum.

"Hayatımı seviyorum," diyor dürüstçe. "Babana bakmayı ve ev kadını olmayı seviyorum. Hepsi bu kadar." Hâlâ şaşkın görünüyor olmalıyım çünkü sebzeleri doğramaya devam ederken iç geçiriyor. "Ah, tatlım. Bir insanın çalışmak, her yere seyahat etmek ya da bir sürü hobiye sahip olmak istememesini anlamadığını biliyorum ama inan bana, doktor olarak çalışırken iki ömür yetecek kadar meşguldüm. İşimi seviyordum ama daha kolay bir hayat istemekte de sorun yok."

Yüzümü buruşturuyorum ve hâlâ soyulması gereken havuç tabağına uzanıyorum. "Biliyorum, özür dilerim. Yargılamıyorum, söz veriyorum. Ve eminim bir gün anlayacağım. Sadece... belki bugün değil."

Sadece bir annenin verebileceği türden sevgi dolu bir gülümsemeyle parlıyor. "Biliyorum tatlım. İster inan ister inanma, ben de senin yaşındayken en az senin kadar hayat doluydum. Çok çalışmaktan zevk alırdım, bunun dışında meşgul olmayı severdim ve nadiren bir şeylere hayır derdim. Her şeyi yapmayı denemek isterdim."

Bana kararsız bir bakış atıyor ve ben daha o devam etmeden ne söyleyeceğini ve neden nazıkçe yaklaştığını anlıyorum.

"Hiç anlamadığım tek şey, bu karışıma biriyle çıkmayı dahil etmekten kaçınman," diyor yumuşak bir sesle.

Konunun değişmesiyle geriliyor, sonra da kendimi bu özel konudan uzaklaşmak için gözlerimi devirmeye zorluyorum. "Yirmi üç yaşındayım anne. Bir yuva kurmak için çaresiz hissetmeye başlayacağım yaşta değilim."

Sessiz işaretime aldırmadan devam ediyor. "Bu yuva kurma ihtiyacıyla ilgili değil. İlişkiler de yaptığınız diğer her şey kadar heyecan verici olabilir, hatta birlikte yapacağınız bir partneriniz olması hayatınızı daha da heyecanlı hale getirebilir." Tekrar tereddüt ediyor. "Matt'ten ayrılmanın zor olduğunu biliyorum ama seni değiştirmeye çalışmadı ya da-

"Matt hakkında konuşmak istemiyorum," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. Ama ihtiyacım olan son şey, annemin bana yaşadığım tek ilişki hakkında, anlamlı arkadaşlıklara ve ilişkilere eşit derecede tövbe etmeme neden olan ilişki hakkında ne bilip bilmediğini söylemesi. Çünkü beni değiştirmeye çalıştı ve flört etmeye bakış açımı ilham verdi.

Ama bunu kimse bilmiyor. Kimsenin de bilmesine gerek yok, çünkü bir daha asla başka biriyle bu kadar yakınlaşmak istemiyorum.

Annem ses tonum karşısında yüzünü buruşturuyor ve ben de onu terslediğim için hemen pişman oluyorum. Sadece anlamaya çalıştığını biliyorum.

"Özür dilerim," diye iç geçirdim. "Ben sadece... şu anda biriyle çıkmakla gerçekten ilgilenmiyorum. İşle ilgili çok fazla sorunum var ve hayatında ne yapmak istediğini bilmeyen bir adam yerine tüm enerjimi buna odaklamayı tercih ederim. Bunu anlayamıyorum.

Bu sefer biraz üzgün olsa da bana gülümsüyor. "Anlıyorum. Baban ve benim sende en çok sevdiğimiz şeylerden biri tutkun."

"Sevgili kızımızın nesini seviyoruz?" Arkamdan bir ses duyuyorum, annemin gülümsemesi kadar sevgi dolu bir ses tonu.

"Merhaba baba," diyorum, omuzlarımdaki gerginliği zorlayarak ve babama sarılmak için ayağa kalkarak.

"Merhaba Danielle," diyor sıcak bir şekilde.

Sadece babamın bana seslendiği ismi duymak yüzüme bir gülümseme getiriyor ve bunun için onu biraz daha sıkıyorum.

"Peki şimdi ne diye kızımızın kıcına duman üflüyoruz?" diye soruyor anneme, yanağına bir öpücük kondurmak için

mutfak tezgahının etrafından dolanırken. Ve her zaman olduğu gibi, bu küçük jest annemin teninde pembe bir kızarıklık yaratır.

Gözleri o kadar parlaktı ki, ilk bakışta herkes yeni evli olduklarını düşünebilirdi. Neredeyse otuz yıldır evli olduklarından değil.

Annem dikkatini kesme tahtasına vererek, "Ben de ona yaşama tutkusunun en çok gurur duyduğumuz şeylerden biri olduğunu söylüyordum," diye cevap veriyor.

"Bundan şüphe mi ettin?" diye soruyor babam şaşkınlıkla. "Bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum. Eminim tüm mahalle seninle övündüğümü duymaktan bıkmıştır." Aklına bir şey geldiğinde neşeleniyor, enerjisi hemen övünme niteliği kazanıyor. "Benim korkusuz kızım, statükoya karşı savaşıyor ve her zaman bir sonraki macerayı arıyor. Ve özellikle de Lincoln Anıtı'ndaki protestolarla ilgili çıkan makaleden sonra. Tatlım, o fotoğraflar inanılmazdı. Onları ofisimin her yerine astım. Şimdiye kadar yaptığın en iyi işlerden bazıları."

Ailemin maceracı yaşam tarzımı onaylamamasından duyduğum endişe, babamın sevdiğim şeyler konusunda tutkulu olmamı sevdiğini duyunca hemen dağılıyor. Bu fotoğrafları çekmek için çok çalıştım, kendimi protestoların tam ortasına attım ve sonra mükemmel olduklarından emin olmak için günlerce onları düzenledim. Bir foto muhabiri olarak yaptığım iş önemli ve riskli olabilir, bu yüzden yaptığım işten gurur duyuyorum. Bunun için takdir edilmek alabileceğim en büyük iltifat.

"Sağ ol baba," diyorum gülümseyerek ve önümdeki havuçlara dönüyorum. "Birkaç hafta içinde bir tane daha planlandığına dair bir söylenti duydum, bu yüzden Larry'nin beni onun için de geri göndermesini umuyorum. Beni bağlayan hiçbir şey olmadan bekâr olmamın ve istediğim zaman istediğim yere seyahat edebilmemin de yardımı oluyor."

Babam kıkırdayarak, "Hâlâ geçerliyken bundan faydalanan," diyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Birinin seni kapması uzun sürmez."

Bu söz üzerine birden aklıma sarı saçlı bir çocuk geliyor.
Bu düşünceyi ortaya çıkırtığı anda uzaklaştırıyorum.

Önümdeki kesme tahtasının üzerindeki havuçlara dönerek, "İş konusuna geri dönelim. Nasıl gidiyor baba? İşler nasıl?"

İş-yaşam dengesine ne kadar önem verdiğini bilmesem yorgunmuş gibi gelecek ağır bir iç geçiriyor. "Meşgulüm. Bugünlerde sağdan soldan müvekkillerimi geri çeviriyorum, çünkü bu kadar çok vakayı üstlenecek kapasitem yok."

"Neden daha fazla avukat tutmuyorsunuz?" Kafamı kaldırıp ona şaşkın bir bakış atarak soruyorum. "Firmanız muhtemelen olduğundan çok daha büyük olabilir. New York'ta yaptığınız işlerden dolayı adınız zaten çok büyük. Eminim daha fazla insan ve daha fazla dava ile firmayı büyütmek çok kolay olurdu. Peki ya Annie'nin çok iyi olduğunu söylediğin kadın? New York'ta başka bir şube açamaz mı?"

Annemle babam bilmiş bir bakış atıyor ve bu bakışı yakalamamam gerekecek kadar hızlı olsa da yakalıyorum ve hemen ağzım sulanıyor.

Annemle babamla bu konuşmayı kaç kez yaptığının bir önemi yok, her seferinde kendimi dışarıdan bakan biri olarak buluyorum.

"Katılıyorum ama hızlanmaya değil yavaşlamaya çalışıyorum," diye yanıtlıyor babam. "Emekliliğim yaklaşıyor, bu yüzden şirketi kime satacağıma bakmam gerekiyor, nasıl daha büyük bir canavar haline getirebileceğime değil. Zaten başarılı bir şirket, emekliliğime kadar biraz daha idare edebilirim."

Bu kelime karşısında yüzümün buruşmasını zar zor engelliyorum.

Sahil.

"Çalışmak her şey demek değildir bebeğim," diyor babam usulca, saklamaya çalıştığım bakışımı doğru okuyarak. "İnanılmaz bir çalışan olduğun için seninle gurur duyabilirim ve yine de dünyada eşit derecede tatmin edici şeyler olduğunu düşünebilirim."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," diye mırıldanıyorum çabucak. "Annem ve ben de tam bundan bahsediyorduk. İtmek istemedim, sadece içimden gelen doğal bir tepki... şey, itmek."

Babam kıkırdayarak, "Demek annen bu yüzden senin kışına duman üflüyordu," diyor. "Şimdi neye bulaştığımı anlıyorum. Evet, bu kadar sıkı çalıştığın için seninle inanılmaz gurur duyuyoruz. Ama hayatın geri kalan güzelliklerinin tadını çıkarmak için yavaşlamanın faydasını da anlıyoruz."

"Üzgünüm, bu hıza aşına değilim."

Babam bilmiş bir şekilde kıkırdıyor. "Bize güven, biliyoruz. Emeklemeyi öğrendiğin andan itibaren hep hareket halindeydin. Küçükken birkaç kez şu çocuk tasmalarından kullanmak zorunda kaldık, çünkü bir yerde nasıl duracağını asla öğrenemedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tamam, anladım. Yavaşlık iyidir ve emeklilik ikinize de yakışıyor. Şimdi bana ikinizin bir sonraki planını söyleyin ki ne zaman ev bakıcılığı yapmam gerektiğini bileyim?"

Zekice olmayan konu değişikliğim zahmetsizce işe yarıyor, ailemin yaklaşan Karayip gezisi için duyduğu heyecan, sürekli meşgul olmanın hayattaki en önemli şey olmadığını kabul etmekten duyduğum rahatsızlığı gölgede bırakıyor.

Her şeye rağmen, üçümüz akşam yemeğini hazırlarken onların tatilleri hakkında heyecanla sohbet etmelerine izin veriyorum. Dinlemek beni mutlu ediyor ve bunu yaparken birbirlerine ne kadar aşık olduklarını görmek beni daha da mutlu ediyor. İkisi birbirlerine aşık bir çiftin rahatlığıyla hareket ederken annemin bakışlarını ya da babamın öpücüklerini kaçırmıyorum. Ve sadece aşık değil, kaderinde birlikte olmak olan bir çift. Neredeyse otuz yıldır birbirlerine delicesine aşık olan ve diğer çiftlerin karşısında solup gideceği şeylere göğüs geren bir çift.

Annemle babamın evliliği herkesin örnek alması gereken türden bir evlilik.

Öyleyse neden her zaman bunun anlamadığım bir parçası varmış gibi hissettim? Bekar kalmak ve kendime

odaklanmak istememe neden olan bir parça?

Akşam yemeğini hazırladığımız süre boyunca bu düşünceler kafamın içinde dönüp durdu.

Kardeşim kapıdan içeri girdiğinde, kendi fedakârlıklarının nedeni kollarında sıcacık bir kundakla kafamda daha da çok dönüyorlar. Annem daha şapkasını bile çıkarmadan torununun üzerine çullanıyor.

"Nasılmış benim tatlı kızım?" diye mırıldanıyor annem torununu Tommy'nin kollarından kaldırırken. "Benim tatlı, güzel, mükemmel kızım nasıl?"

Kardeşimin bakışlarıyla odanın diğer ucunda buluşuyorum, ikimiz de bebek sesine gözlerimizi deviriyoruz. Ancak Tommy bu hareketi bir gülümseme ve mutluluk dolu bir bakışla takip ediyor.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," diyor Rachel nefes nefese bir sesle. "İlkokulda son dakikada yerime başkasını bulmam gerekti, o yüzden bugün her şey biraz karıştı. Jenny bize gelmek yerine onu bebek bakıcısına götürmek zorunda kaldım."

Annem yeğenimin burnuna dokunurken mutfaktan keyifli bir kıkırdama sesi geliyor. "Beni arayabilirdin. O gün onu almaya geleceğimi biliyorsun. Torunumla vakit geçirmek için herhangi bir bahane."

Rachel bunun üzerine biraz suçlu görünüyor. "Biliyorum ama bu akşam için yemek planladığından, gün boyunca hazırlık yapmakla meşgul olacağını düşündüm. Seni rahatsız etmek istemedim."

Bu nihayet annemin dikkatini çeker. "Saçmalama. Senin ya da Jenny için asla çok meşgul değilim. En azından bir dahaki sefere beni ara, yardımcı olabileceksem olurum." Kucağındaki gülümseyen bebeğe dönmeden önce Rachel'ın rahatlamış bir şekilde başını sallamasını bekler. Bu manzara karşısında annemin yüzüne de aynı derecede büyük bir gülümseme yayıldı. "Bugün Greenside'da işler nasıldı? Yeni müdürlerinin son zamanlarda Okul Aile Birliği'ni çileden çıkardığını duydum. Gerçi Tanrı biliyor ya, Dani ve Tommy okuldayken orada olan müdür de daha iyi değildi."

Rachel öfkeli bir nefes verdi. "Aman Tanrım, ona katlanamayan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Bu da

kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanki zor olmaya çalışıyor!"

Tezgâha karşı durduğum yerde garip bir şekilde kayıyorum, aşırı evcilleştirilmiş konuşmadan aniden rahatsız hissediyorum. Çocukları sevmediğim için değil - annemin gözlerinin üzüntüden kapanacağını düşünmeseydim, Jenny'yi hemen ondan çalardım - ama bununla ilişki kuramadığım için. Hem annem hem babam hem de erkek kardeşim, tüm sohbetlerin bebekler, ipotekler ve mahalle dedikoduları etrafında döndüğü mükemmel, 1,2 çocuklu ve beyaz çitli bir hayat yaşıyor.

Benimki, bazen riskli ortamlarda fotoğraf çekmek ve işler yolunda gitmediğinde ve hayat sıkıcı hale geldiğinde bir sonraki adrenalini atışını aramak etrafında dönüyor.

"Neler oluyor Dani-Fanny? Son zamanlarda sarhoş heriflerle kavga ettin mi?" diye takılıyor ağabeyim, muhtemelen rahatsızlığımı sezmiş. Benden altı yaş büyük olduğu için çocukken birbirimize yakın olamayacak kadar uzaktık ama ilişkimiz her zaman birbirimizi herkesten daha iyi anlayabileceğimiz kadar sağlam oldu.

Şu an için son derece minnettar olduğum bir şey.

"Biliyor musun, son zamanlarda bunlarla o kadar çok uğraştım ki, son kurbanımın kim olduğunu hatırlayamıyorum," diye cevap veriyorum alaycı bir ciddiyetle. "Gerçi geçen gece barda, haddinin bildirilmesi gereken Amerikalılara yüksek sesle sataşan iri yarı bir Rus vardı."

"Aman Tanrım..." Babamın arkamdan homurdandığını duyuyorum.

Tommy sadece gülüyor ve kolunu omzuma doluyor. "Keşke bunu görebilseydim. Toplum içinde neler yapabildiğine tanık olmayalı uzun zaman oldu."

"Bir gece benimle dışarı çıkabilirsin," diye teklif ettim. Tereddütle. Çünkü kardeşimi özlüyorum ve onu neredeyse iki yıldır karısı ya da bebeği olmadan görmemiş gibi hissediyorum.

Tommy kolunu geri çekerken yüzünü buruşturur. "Üzgünüm D, geceleri bebekle benim zamanım. En azından şimdilik." Suçluluk duygusu şekil değiştiriyor

Bana bakarkenki ifadesi ve sorarkenki umut dolu sesi, "Belki Jenny biraz daha büyüdüğünde? Ya da her zaman eve gelebilirsin. Hoşuna gideceğini düşündüğüm yeni bir bira yaptım." Bira yapma hobisinden bahsederken yüz ifadesi her zamanki gibi heyecanlanıyor. "Benim damak tadıma göre fazla ekşi, ama Savaş Kafalarını Tic Tacs gibi yediğini bildiğimden, muhtemelen bayılırsın."

Dışarıdan, yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. İçten içe sönüyorum. Cevabı yüzünden değil, kaç kez sorarsam sorayım, bir yanımda hep farklı bir cevap gelmesini umduğum için.

Ve son zamanlarda nedense bunun için daha da çaresiz hissediyorum.

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Jenny'nin sessiz arkadaşlığını senin yeni boktan baba şakalarına tercih ettiğini biliyorsun."

Bunun üzerine yüksek sesle, rahatlamış bir kahkaha attı. "Hâlâ bir pisliksin Dani."

"Pekâlâ, bu kadar dil yeter," diye azarlıyor annem, bebeği Rachel'a uzatırken. "Sen farkına bile varmadan her şeyi tekrarlamaya başlayacak ve o zaman mahvolacaksın." Zamanlayıcı çalıştığında aceleyle fırının yanına gidiyor. "Akşam yemeği hazır. Herkes masaya oturabilir."

Birkaç dakika sonra, herkes tabaklarına yemek doldurduktan ve annem herkesi rahat ettirdikten sonra nihayet koltuğuna yerleştikten sonra, Rachel dikkatini bana çevirdi ve "Ee Dani... senin için yaklaşan bir seyahat var mı?" diye sordu.

Cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde bir ısırık patates çiğniyorum, "İş için birkaç yerel gezi. Bunun dışında aklımda olan tek fikir Aralık ayında Finlandiya'ya gitmek. Laponya'yı ve Kuzey Işıkları'nı görmek için can atıyorum."

Bu fikrim sadece anlayışlı bir baş sallamayla karşılandı. Ailem dünyada rastgele bir yer seçip oraya kendi başıma seyahat etmeme fazlasıyla alışkın. Bu özel yer benim daha evcil fikirlerimden biri. Uzun zaman önce öğrendiler

Endişeli bakışlara ve kesinlikle yapmamam gerektiğinin söylenmesine iyi yanıt vermediğimden önce.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Rachel gülümseyerek. "Gidersen bize ren geyiklerinin fotoğraflarını göndermen gerekecek." Bir an duraksıyor, tabağındaki patatesleri itiyor ve sonra sessizce soruyor: "Kardeşin Bahamalar'da çok sevdiğin bir tatil köyü olduğunu söyledi. Adının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, Nassau'da. Neden? Tatil mi planlıyorsunuz?"

Rachel ve kardeşim birbirlerine bakıyorlar. "Evet, sanırım işler biraz çığırından çıkmadan önce üçümüz bir geziye çıkmak istiyoruz."

Şaşkınlıkla kardeşime bakıyorum. "Çıldıran ne? İş mi?"

Tommy cevap verirken hâlâ Rachel'a bakıyor. "Tam olarak değil," diyor sessizce.

Annemle babam ve ben sadece ona umutla bakıyoruz.

"Umm," diye başladı, sonra sertçe yutkundu. Bir süre daha karısına baktıktan sonra bize dönüp açıkça, "Rachel hamile. Yine."

Tüm gözler Rachel'a, sonra da o anda gülmekte olan ve bezelyeleri yere fırlatan beş aylık bebeğe kayıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor annem. Ve sonra... "Aman Tanrım! Aman Tanrım, tebrikler!!" Kimsenin tepki vermesine fırsat kalmadan sandalyesinden fırlayıp gelininin üzerine atlıyor. "Bir bebeğiniz daha olacak!"

Rachel kollarıyla anneme sarılırken boğuk bir hıçkırık çıkarıyor. "Biliyorum. Tanrım, iki yaşından küçük iki çocuğum olacak. Tamamen delirdim mi?"

"Tatlım, harika olacaksın," diyor annem geri çekilirken, gözlerinde parlayan yaşlarla. "Senin adına çok mutluyum."

Babam ve ben sonunda şokumuzu atlattık. Sandalyesinden kalkıp Rachel'a yaklaştı ve onu kucakladı.

Tommy'ye bakıp, "Aferin kardeşim. Sanırım yüzücüler yapmaları gerekeni yapıyorlar."

"Dani," diye tıslıyor annem azarlayarak.

Yüzümü buruşturup sandalyemden kalkıyorum ve kardeşimin koluna yumruk atabilmek için masanın etrafında dönüyorum. "Ciddiyim, tebrikler. Bu inanılmaz bir şey."

Bana doğru rahatlamış ama gergin bir gülümseme yöneltiyor. "Teşekkürler Dani. Finlandiya değil ama..."

Gözlerimi devirerek ona tekrar yumruk attım. "Evet, Kuzey Kutbu bir bebekten çok daha iyi. Sen bir aptalsın."

Ama ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ve ona sadece onun görebileceği küçük, minnettar bir gülümseme veriyorum.

Bu yetişkinlik seviyesine ayak uyduramayacağımı biliyor. Bu şekilde yerleşmeyi anlamadığımı. O bebeğim diyor, ben de bir daha asla kardeşimle bira içmeye gidemeyeceğimi duyuyorum. Ve bu şekilde düşündüğüm için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

Annem gözyaşlarını sildiğini gizlemeye çalışarak, "Bu bir kutlama gerektiriyor," diye araya giriyor. Heyecanla ellerini birbirine vuruyor. "Herkes yemeğini yemeye devam etsin. Kutlama için meşhur elmalı turtamı yapacağım."

Masanın etrafında herkes annemden saklamak için gülümsemelerini bastırıyor. İyi haberlere, herhangi bir iyi habere karşı çözümünün şeker dolu bir şeyler hazırlamak olduğu gerçeğine.

Gecenin geri kalanında göğsümdeki sıcaklığa tutunuyorum ve onu eve kadar yanımda taşıyorum.

O gece eve, tek yatak odalı rahat daireme döndüğümde, yemekten önceki düşünceler hala kafamda dönüp duruyor. Sadece şımartacak bir yeğenim daha olacağı haberi değil, aynı zamanda babamın

emekli olmak istiyor, annem biriyle yuva kurmam gerektiğini düşünüyor - zaten kurmuş olan ağabeyimin artık benimle bira içmeye bile vakti yok.

Konuşmadan biraz uzaklaştıktan sonra bile bunların hiçbiri bana uzaktan bile cazip gelmiyor.

Dikkatimi dağıtan düşüncelerden sıyrılıp, tarihi bir alanda açılışı yapılan yeni bir heykelin fotoğraflarını çektiğim bir etkinlik olan mevcut iş projemi düzenlemeye dalıyorum. Saatlerce görüntüleri inceliyorum, işime o kadar dalıyorum ki kuş cıvıltılarını ve gökyüzünün aydınlandığını fark edene kadar bilgisayarımdan başımı kaldırmıyorum.

Saate baktığımda bir inilti çıkarıyorum, kollarımı havaya kaldırıyorum ve çok uzun zamandır düzeltmediğim omurgamı kırıyorum. Anlatmaya çalıştığım hikayede o kadar kaybolmayı seviyorum ki etrafımdaki her şeyi unutuyorum. Fotoğrafçılığı sevmemin ana nedenlerinden biri de bu. Sahada fotoğraf çekerken, benim işim ortaya çıkan hikayeyi yakalamak - kendimi insanların değişen duygularına, ortamın farklı özelliklerine, anın özüne bırakıyorum. Ve sonra, düzenleme ile, ayrıntıları vurgulayabiliyorum ve hikayeyi bir albümde anlatmak için fotoğrafları bir araya getirebiliyorum. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en büyük yaratıcı çıkış.

Kahvaltı için ara vermeyi düşünüyorum ama fotoğraflara o kadar dalmışım ki henüz durmaya hazır olmadığımı karar veriyorum. Bunun yerine, şu ya da bu nedenle henüz düzenlemediğim birkaç fotoğrafa göz gezdiriyorum. Özellikle bir tanesinde duraklıyorum.

Muhtemelen yirmili yaşlarının başında, kirli sarı saçları ve diğer herkesinkiyle yarışan gülümsemesiyle genç bir adamın görüntüsü. Resimde neye baktığını anlayamıyorum ama yakaladığım karede uzaktaki bir şeye gülümsüyor. Dudakları yukarı kalkık ve mavi gözleri bir şeye odaklanmış, her yönüyle neşeli bir portre gibi görünüyor. Fotoğrafı düzenlemek ve en iyi özelliklerini ortaya çıkarmak sadece birkaç dakikamı alıyor.

Bu kare bana başka bir gülümseyen adamı hatırlatmaya yetti. Bir üniversite sınıfında bıraktığım ve benimle hiçbir şekilde iletişim kuramayan ve daha fazla iletişim kurma umudu olmayan birini.

Pişman olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Onu orada kendi başına, bir daha ulaşma umudu olmadan bıraktığım için pişman değilim desem yalan olur. Temas kuran o da olsa ben de olsam fark etmez. Bu olduğunda, oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Aramızda biraz boşluk yaratmalıydım, çünkü paylaştığımız zaman benim için zaten çok fazlaydı. Birini tekrar görmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım. Onu görmek istemem bile oradan kaçmam gerektiğini gösteren kırmızı bir bayraktı.

Yine de aklımda sorular ve keşkeler var. Yeterli Bu karşılaşmadan bir hafta sonra saat sabahın 5'i olduğunda, hala bir şans daha vermeye değer olduğu çok açık olan bir adamı terk ederek doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüyorum. Sıradan şeyleri anlayabilecek gibi görünen birini.

Ve annem başımda dikilmeden, bana gerçekten biriyle çıkmayı denemem için baskı yapmadan, sadece bir an için... bunu düşünmeme izin verdim.

Kendimi ona numaramı vermenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye bıraktım. Aradığında cevap vermek ve onu tekrar görmek için bir zaman ayarlamak. Sadece seks yapmak için değil, birbirimizle vakit geçirmek için. Ne yapmak için? Sinemaya gitmek mi? Güzel bir restoranda akşam yemeği mi? Tüm bunlar boyunca onun elini tutmak ve sonunda geceyi geçirmesine izin vermek nasıl olurdu? Sabah bana kahvaltı hazırlasın ki her şeyi tekrar yapabilelim?

Onunla çıkmak nasıl olurdu?

Neredeyse hayal edebiliyorum. Randevu boyunca beni ne kadar güldüreceğini ve akşam yemeğinden sonra LOVE park çeşmesinde çıplak yüzmeye gitmek gibi spontane bir fikirle onu ne kadar şaşırtacağımı hayal edebiliyorum. Eğlenceli bir gece olurdu. Eğlenceli bir ilişki olurdu.

Ama eğlence uzun sürmez. Eğlence ciddi bir ilişkide sürdürülebilir değildir, çünkü insanlar birbirlerine yakınlaştıkça, hayatlar birlikte örüldükçe, belirli kararların etkilediği tek bir kişi değildir. İki kişiyi etkiler. Bu da taviz verilmesi gerektiği anlamına gelir ve kısa süre sonra bu tavizler büyük fedakarlıklara dönüşür.

Çok geçmeden, daha riskli faaliyetlerim hoş karşılanmamaya başladı ve artık aklıma gelen her çılgın ve eğlenceli fikre atlayamıyorum. Çok geçmeden, daha tehlikeli görevleri pas geçiyorum ya da eve yakın kalabilmek için daha az seyahat ediyorum. Çok geçmeden, bugün olduğum kişi değilim, eskiden beni mutlu eden şeyleri yapmıyorum.

Birdenbire, fotoğraf çekmek için yine tehlikeli bir yere gizlice girdiğim için üzülen erkek arkadaşımın görüntüleri gözümün önüne geliyor. Fotoğrafçılığın bir kariyer değil, hobi olması gerektiğine dair tartışmalara. Sonunda bırakmayı kabul ettiğim geceye ve-

Başımı hızlıca sallayarak kendimi bu anıdan kurtarıyorum. İhtiyacım olan son şey, şükürler olsun ki asla vazgeçmediğim işimi yaparken damarlarımda kaynayan öfke. Bu, bugüne kadar bana herhangi bir erkeğin verdiğinden daha fazla keyif veriyor.

İçlerinden biri çok yaklaşmış olsa bile.

AIDEN

Babamın evine girdiğimde, son on yıldır yaptığım gibi sırt çantamı kapının yanına atıyorum ve "Baba, ben geldim!" diye bağıryorum. Neredesin?"

Mutfaktan hantal adımlarla köşeyi dönüyor ve homurdanarak kendini televizyonun önündeki yıpranmış koltuğa atıyor. Bir selamlama gibi ayaklarını havaya kaldırıyor ve "Okul nasıldı?" diye sormadan önce televizyonu açıyor.

Yorgun bir iç çekişle kanepede her zamanki yerimi alıyorum. "İyiym. Bu dönemin bitmesine hazırım. İş nasıldı?"

Bu sefer bir cevap aldığımda şaşırdım: "Bugün yeni bir bina için yer ayırttık. İnşaat üç ay içinde başlayacak. Şirketin özgeçmişi için iyi bir yer olmalı."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Babamın şirketi iyi bir inşaata imza atmayalı uzun zaman olmuştu, yani bu çok büyük bir şey. "Vay anasını baba. Bu harika, tebrikler."

Bir homurtu daha. Hatırlayabildiğim kadarıyla, hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadı, bu yüzden şirketi için muhtemelen çok büyük olan bir iş hakkında fazla ayrıntıya girmemesi şaşırtıcı değil. Bunun yerine, sessizliğini korumasına izin veriyorum ve şu anda ekranda olan tekrarı izliyorum.

Bir süre sonra "Herhangi bir dövüş beklentin var mı?" diye sorar.

Başımı koltuğa yaslarken içimi çektim. "Pek sayılmaz. Yerel amatör ligde dövüşebileceğim herkesle dövüştüm gibi hissediyorum, bu yüzden Koç'un benim için başka ne planladığından emin değilim. Sırada profesyonel olmak var diyebilirim ama buna da hazır olduğumdan emin değilim. Arafta kalmış gibi hissediyorum."

Cevap vermeden önce bir saniye düşündü. Babam spor seçimimi her zaman desteklemişti, şantiyede beni dinleyen herkese oğlunun Philly'de tanınmış bir MMA dövüşçüsü olduğunu söyleyerek övünüyordu, bu yüzden spor hakkında herhangi bir dövüşçü kadar çok şey biliyordu. Ben büyürken sadece ikimiz olduğumuz için, beyzbol, lakros ve hatta üniversitede kısa bir süre için ragbi olsun, ilgilendiğim her şeye tüm dikkatini vermeyi her zaman bir noktaya getirdi.

O destekleyici bir ebeveynin tanımıdır. Şimdiye kadar sahip olduğum tek kişi.

Hiç tanımadığım annemi düşününce içimi soğuk bir his kaplıyor. O kadını düşündüğümde her zaman ortaya çıkan duygunun aynısı.

Babam ve ben onun hakkında hiç konuşmayız. Bazen konuşmak istediğini düşünüyorum ama sadece sorularıma cevap vermek için.

Ben daha bir yaşına bile girmeden bizi terk etmesinin beni mahvettiği aramızda bir sır değil. Her ne kadar kabul etmek istemesem de. Ama babamı inciten ve kendi çocuğunu bir çırpıda terk eden bir kadından nefret etmemek çok zor. Hepsi yuva kurmaya hazır olmadığı içindi.

Onun sözleri ve babamın onun gidişiyle ilgili söylediği tek şey.

Asla itiraf etmeyecek ama onun gidişine de çok üzölmüş. Kalp kırıklığı kısmını hatırlamak için çok küçöktüm, ancak anneler ve eşler konusu her açıldığında gözlerinin puslu hale gelmesinden ona aşık olduğunu görebiliyorum. Ve hiç evlenmemiş olsalar bile, açıkça

onun ruh eşı olduğuna inandı. Muhtemelen hamileliğin kaza olmadığına inanan bir parçası bile vardır.

-Kader onları geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlamaya çalışıyordu.

Ama en büyük korkusu bağlanmak olan birini zapt edemezsiniz.

Açıkçası onu hatırlamıyorum, bu yüzden hamile kaldıktan sonra bu korkuyla ne kadar mücadele etmeye çalıştığını bilmiyorum. İçimden bir ses çok zorlanmadığını söylüyor. Çünkü kendi çocuğunu terk edebilen ve ardından yirmi bir yıl boyunca bir kez bile tek kelime etmeyen ya da doğum günü kartı göndermeyen bir kadın, muhtemelen doğru şey için savaşmayı çok fazla önemseyen biri değildir.

Öfkemi uzun zaman önce üzerimden attım. Çocukken, elbette neden diğer çocuklar gibi bir annem olmadığını anlayamadığım günler oldu ama bunlar çok azdı. Kendimi bildim bileli, sadece babam ve ben vardık. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Başka kimseye ihtiya ımız yoktu.

Bunun yerine, hayatımdaki kadın fikrine karşı neredeyse hissizleştim. En azından uzun süreli kadınlar. Hoşlandığım kadınlar.

Sadece kalmalarını beklemiyorum.

Hiç ciddi bir kız arkadaşım olmamasının nedenlerinden biri de bu. Lisedeyken bile, kendime gelmeye başladığım ilk zamanlarda, kalbimi ve güvenimi başka bir kadına vermek bana hiç cazip gelmedi. Babama bir baktım ve beni bundan kurtarmasaydı annemi sevmenin hayatının en büyük hatası olacağını anladım.

Tanıştığım kadınlarla ilişkilerimi yüzeysel tutmayı tercih ediyorum. Onları sadece seks için istediğimden değil, çünkü durum böyle değil, ancak kişiliğimin çekici, kadın erkeği kısmı o kadar rahat bir varsayılan ve işleri sıradan tutmak söz konusu olduğunda o kadar etkili ki, nasıl başka biri olacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Muhtemelen istesem bile bir bağlantıyı derinleştiremem.

Bu da bana flört etmek, sevişmek ve sonra da ciddi bir şey aramadıklarını ummak kalıyor.

Hatta bu durum gerçekleşiyor gibi göründüğünde ilişkiyi nazikçe yönlendirme sanatını bile mkemmmelleştirdim. Kadınları seviyorum ve onların duygularını incitebilecek bir sınır koyduğumda bile benimle olumlu etkileşimlerden başka bir şey yaşamamalarını istiyorum. Çünkü bu yapmak istediğim son şey.

Sadece onlara bağlanıp beni terk etmeleri riskini almak istemiyorum.

Babam, "Koç bir şeyler ayarlar" deyince düşüncelerimden sıyrıldım. Biraz rekabet için seni Batı Yakası'na uurmanız gerekse bile, bunu gerçekleştireceğiz."

Bu benim şaşkınlıkla kaşlarımı atmama ve başımı kaldırmama neden oluyor. Babam bir inşaat müdürü olarak pek de fakir sayılmaz ama ben niversitedeyken ve tek işim yarı zamanlı bir stajyerlikken, şu anda para akışı pek de iyi değil. Bu kadar büyük bir şey teklif etmesi, dövüş kariyerimi ne kadar desteklediğini gösteriyor.

"Müsabaka için Kaliforniya'ya gitmek zorunda değilim," diye itiraz ediyorum. "Yani evet, en çok dövüşçünün olduğu yer orası ama her dövüşe ihtiyaım olduğunda oraya uçma alışkanlığı edinmek istemiyorum. O noktada taşınmak daha mantıklı olur."

"yleyse bunu yap," diye mırıldanıyor.

Bunu düşünmek bile kanımı dondurmaya yetiyor. Babamı burada tek başına bırakmak mı? Hayır, teşekkürler. Hiçbir şey o kadar önemli değil.

Zoraki bir kıkırdama çıkardım. "Benden kurtulmak için bu kadar hevesli olma baba."

Cevap yok. Yine de bir cevap beklemiyordum. Esprilerime o kadar alıştı ki artık nadiren tepki veriyor.

"Bu gece burada kalmamın sakıncası var mı?" Sıkıca sordum. Bu hafta kendimi tuhaf bir şekilde yalnız hissediyorum ve gündüzleri ařırđers çalışan, geceleri ise hiç çalışmayan bir son sınıf öğrencisiyle paylaştığım niversite daireme geri dönmek istemiyorum. Babamla futbol maçı izleme fikri

ve kanepede uyuyakalmak tek başıma olmaktan çok daha cazip geliyor.

Belli ki cevap olarak olumlu bir homurtu alıyorum. Rahat bir nefes alarak kanepeye daha da yerleşiyorum ve dikkatimi televizyona vererek yüzümde hoşnut bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum.

Ertesi sabah spor salonuna girdiğimde, Jax'in Tristan'ı mindere fırlattığını görüyorum.

"Dostum, senin içine ne girdi böyle?" Tristan inliyor, neredeyse şiddetli bir ayak süpürme hareketinden sonra doğruluyor. "Son zamanlarda neden bu kadar enerjiksiz? Sadece bir dövüş kazandıktan ya da terfi falan aldıktan sonra böyle oluyorsun."

Sarışın Viking cevap olarak sadece sırtıyor. "Görünüşe göre birileri kışlarına tekme basmak için bahane arıyor."

Tristan en iyi arkadaşına ters ters bakar. "Pek sayılmaz," diyor sertçe. "Bunu bir kontrol olarak düşün ki sana neler olduğunu bileyim." Belini ovuşturuyor ve homurdanıyor, "Ve böylece kendimi senin alfa ruh hallerine ne zaman hazırlamam gerektiğini biliyorum."

Kıkırdarak başımı sallıyorum. İnsanlar genellikle dövüşçülerin ellerine geçirdikleri herkesi dövmek isteyen barbarlar olduğunu düşünür, ancak bu gerçekten daha uzak olamazdı.

Çoğu dövüşçü sert antrenmanlardan nefret eder. Başkalarının suratına yumruk atmak, suratına yumruk yemek demektir. Kimse bu kısmı düşünmez.

Ya da mindere fırlatılmaktan.

"Pekâlâ, üç kez yere serilen ilk kişi öğle yemeğini alır," diye homurdanan Tristan güreş pozisyonuna geçip hâlâ sırtan Jax'in etrafında dönmeye başladı.

"Sıra sende, göt herif."

Spor salonunun diğer ucuna gitmek için onlardan ayrıldığımda ve soyunma odalarının kapısını iterek açtığımda, duyduğum tek şey Tristan'ın şaşkınlık çığlığı ve ardından Jax'in gürültülü kahkahası.

"Lanet olası çocuklar," diye mırıldanan bir kadın sesi duyuyorum koridordan.

Kapı tekrar açıldığında hala nefesimin altında gülüyordum. İri yarı, dövmeleli bir yabancı soyunma odasına adım atıyor, daha önce hiç görmediğim ve kesinlikle bu spor salonuna daha önce gelmiş gibi görünmeyen biri. Saçları kısacık kesilmiş ve dudakları kaşlarını çatmış, bu da onu yaklaşılmazın timsali haline getiriyor.

Yine de kimseyi görmezden gelmek benim doğamda yok. "Hey," diye teklif ediyorum, çenemi kaldırarak yeni adama bakıyorum.

Dolaplardan birini açarken bana doğru sadece ters ters bakıyor.

Zihinsel olarak bu etkileşimden sıyrılıp kendi dolabıma doğru dönüyorum. Tanrı biliyor ya, buraya yeterince uyumsuz insan geldi geçti, enerjimi spor salonunun havasına uymadığı açıkça belli olanlara daha fazla vermeyeceğim. Bugünkü antrenman için ihtiyacım olan ekipmanları alıyorum ve spor çantamın geri kalanını dolaba atıyorum.

Sonunda öfkeli çocuğu soyunma odasında bıraktığımda, herkes bugünkü jiu-jitsu dersi için minderde toplanmıştı bile. Özellikle Tristan ve Jax, Koç'un dersi başlatmasını beklerken terlemeye başlamışlardı bile.

"Öğle yemeğini kim ısmarlıyor?" İkisine yaklaşırken sırtarak fısıldıyorum.

Tristan en iyi arkadaşına ters ters bakar. Jax yüzünde utanmaz bir sırıtış belirmesine izin verir ve neşeli bir galip edasıyla, "Bugün öğle yemeği için Huda'ya gitmek istiyorum. Canım iyi bir sandviç istiyor."

"Seni oraya götürecek kadar Jehuda'nın yemeklerini sevdiğim için şanslısın," diye homurdanıyor Tristan.

Her zamanki gibi ısınıyoruz, öğlen sınıfımız her zamanki gibi profesyonel dövüşçülerle dolu ve sonra

ortaklarımızla jiu-jitsu alıştırma ları yapıyoruz.

Max'e her zamanki ortağ ız bakış ını atıyorum ve başlayacağ ımız egzersiz için onu tutuyorum. Harekete alışması ve sohbet etmeye başlayabilecek kadar rahatlaması sadece birkaç tekrar alıyor.

"Peki bu hafta sonu ne yapıyoruz? Maxi'lere gitmek ister misin?" Bir şeyi fark ettiğimde sırt ıtıyorum. "Max'le Maxi'ye gitmek istiyorum."

En iyi arkadaş ım gözlerimi devirirken aynı zamanda bacaklar ımı omzuna atıp yanıma geçiyor. "Ne zamandan beri Temple'ın kampüsünde parti yapmaya bu kadar kararlıs ın?"

"Müziğ i seviyorum," diye mırıldanıyorum gönülsüzce.

"Yalancı," diye suçluyor. Sonra bizi başlang ıç pozisyonuna getiriyor ve her şeye yeniden başlıyor. "Geçen hafta kampüste tanışt ığın kızı arıyorsun."

Dani'yi hatırlayınca, uzuvlar ım kaskat ı kesiliyor. Evet, onunla karşılaşmayı umuyordum ama bilinçli olarak onu tekrar görmeye çalışmıyorum. Bu delilik olurdu. Tanrı aşkına, ben 22 yaş ında bir adam ım. Genç ve bekâr olmak benim için neredeyse bir zorunluluk.

"Neden bahsettiğ ini bilmiyorum," diye homurdanarak hamlesine karşı koydum ve bizi farklı bir konuma getirdim. "Sadece oradaki havayı seviyorum."

En iyi arkadaş ımın bana att ığı göz devirmeyi özlemiyorum. Ne zaman planlarımdan birini çok ileri götürsem bana att ığı her zamanki bakış ını.

"Dostum, eğer seni tekrar görmek isteseydi, sana numaras ını verirdi," diyor ve bizi eski pozisyonumuza getiriyor.

Her ne kadar onu ezmek istesem de haklı olduğunu da biliyorum.

"Bir piliç akl ını baş ından alsaydı sen de aynı şeyi yapard ın," diye homurdanıyorum.

"Aiden ve Max," diye bağı rıyor bir ses minderin diğ er tarafından. Koçumuza dönüyoruz, yüzümüzde şimdiden suçlu bir ifade

yüzler. "Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" "Hayır efendim," diye mırıldanıyoruz, uygun bir şekilde azarlanmış olarak.

Sınıfın geri kalanı adına konuşmuyoruz ya da en azından Dani hakkında konuşmuyoruz. Bir saat boyunca sessiz kalabileceğimden şüpheliyim.

Alıştırmaı bitirdikten sonra yirmi dakika boyunca canlı taklalar atıyor ve derste öğrendiğimiz hareketleri uyguluyoruz. İşimiz bittiğinde terden sıırıslıklam olmuş ve nefes nefese kalmıştım.

"Yemin ederim Koç'un dersleri insanlar kavga ettikten sonra daha da zorlaşıyor," diyor Max, dizlerinin üzerine çöküp destek alarak. Sadece başımı sallayarak onaylayabiliyorum.

Gerinmek ve soğumak için zaman ayırıyoruz. Ayrılmaya hazır olduğumuzda, yavaş yavaş boşalan spor salonuna bakıyorum. "Birazdan derse gitmem gerekiyor, öncesinde benimle bir şeyler yemek ister misin?"

Spor çantasını alırken başını sallayan Max, "Tamam ama mekânı ben seçiyorum ve önümüzdeki bir saat boyunca ortadan kaybolan Sindirella'n hakkında konuşmanı duymak istemiyorum" diye cevap veriyor. Bakışlarım karşısında yargılayıcı bir kaşını çatıyor ama bir an sonra benden homurdanarak bir ceza koparıyor.

"Burger o zaman. Hadi gidelim, açlıktan ölüyorum."

Yirmi dakika sonra en sevdiğimiz hamburgercide sıraya girmiş, siparişlerimizin çıkmasını bekliyoruz. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Max'in bilmiş bakışları karşısında tekrar kapatıyorum.

"Onun hakkında konuşmayacaktım," diye homurdandım. "Sadece güvenlik görevlilerinden kaçmak zorunda kalıp kalmadığını sormak istemiştım."

"Evet, onun yüzünden soruyorsun. Sen sinsi değilsin."

Abartılı bir iç geçirdim. "İyi o zaman. O zaman hiç konuşmayacağım."

"Ceza sayılmaz, dostum." Bir duraklama. "Ama evet, güvenlikten kaçmak zorunda kaldım. Bu anı yüzünden asla

Remy'nin tekila shot teklifini kabul et. İçtiğim zaman otorite tarafından tehdit edildiğimi hissediyorum."

Kıkırdarak restorani taramak için dönüyorum. Bakışlarım sabırsızlıkla mutfağa, diğer müşterilere ve sonra da kapı açıldığında girişe kayıyor.

Ve gördüğüm şey karşısında irkilerek nefes alıyorum. "Dani," diye nefes alıyorum.

Max yüksek sesle inler. "Dostum, hadi ama-"

"Hayır, yani... o burada." Restorana giren Dani'ye çenemi sallayarak bakıyorum, sesim kısık ve gözlerim kocaman.

Onu son gördüğümde olduğu kadar seksi görünüyor. Dar kot pantolonu ve karnının bir kısmını gösteren dar bir atleti var, bir çift yıpranmış Converse de görünümünü tamamlıyor. Siyah saçları geçen seferki gibi dökülmüş ve saç telleri o kadar yumuşak ve parlak görünüyor ki, onları yumruğumun etrafına sarma anısı parmaklarımı titretiyor. Onu arkadan tuttuğum gibi onları tutuyorum, ben-

Dönüp beni fark ettiğinde düşünce trenim kesiliyor.

Ve sonra yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılıyor, gözlerinde sevinçli bir pırıltı beliriyor.

"Aiden," diye selamlıyor beni, hemen bana doğru yürüyor. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Kendimi durduramadan, "Sonunda yapacağımı umuyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama kampüste olur diye düşünmüştüm. Temple'ın çılgınları artık fotoğraflarınız için yeterince iyi değil mi?"

Önümüzdeki masaya yaslanarak kıkırdıyor. "Onlar sadece alıştırma atışlarıydı. Geçen hafta yapmam gereken bazı gerçek işler vardı. Gerçi orada bazı ilginç karakterler var." Bana bakışından beni de bu kategoriye dahil ettiğini anlıyorum. Bu da göğsümde bir zevk şimşeği çakmasına yetiyor.

"Kulağa beni özlemişsin gibi geliyor Dani," diyorum ona sırtarak.

Bana kendi sırtışını fırlatıyor ama cevap vermiyor.

"Tanrım, ikinizin arasındaki seksin kokusunu alabiliyorum," diyor Max. Bana neredeyse özür dileyen bir bakış atıyor. "Şimdi neden bu konuda çenenin kapamadığını anlıyorum."

"Dostum," diye inleyerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Dani aklımı başımdan aldığı için sadece kıkırdıyor. Max'e bir kez daha bakıyor, benim önümde en iyi arkadaşımı açıkça süzdüğü gerçeğinden tamamen utanarak. Yine de elini uzatıp "Ben Dani." dediğinde herhangi bir ima varmış gibi görünmüyor.

Minnettar bir bakışla elini sıkıyor. "Ben Max. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını eğiyor ve onu tamamen farklı bir şekilde inceliyor. "Sen de dövüşüyorsun, değil mi?"

Max ve ben bakıştık. "Nasıl oluyor da herkes her zaman biliyor? Bilmediğim işaretler mi taşıyoruz?"

"Bu kolay bir özgüven," diye açıklıyor Dani. "Kendilerini fiziksel olarak nasıl idare edeceklerini bilen erkekler, aşırı telafi eden ve omuzlarında bir çip ile dolaşanlarla aynı şekilde davranmazlar." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Bir de kulaklar. Kulaklar ele verir."

Kulaklarımı ovuşturuyorum, jiu-jitsu'nun neden olduğu karnabahar kulak konusunda biraz utandığım tek şey bu.

"Bence çok seksi," diye göz kırparak ve ateşli bakışlarla beni temin ediyor.

Elimi bırakıyorum, her zamanki küstahlığım geri dönerken yüzümde bir sırıtma belirliyor. "Öyle mi? Köşede girmemize izin verilmeyen terk edilmiş bir bina biliyorum, benimle gidip kontrol etmek ister misin?"

"Keşke yapabilseydim, tatlı çocuk," diyor yumuşak bir sesle - sanki beni kolayca hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi. Hay sikeyim. Genelde kadınlarla aramda çift mesaj atmama kuralına eşdeğer bir kural vardır: çift teklif yok. Bir kere kovalarım ama asla iki kere üst üste kovalamam. Max'in ona olaydan beri geçen haftayı düşündüğümü söylemesi yeterince kötü.

Hayal kırıklığı içinde midem bulanıyor. Bunun benim için bir giriş yolu olması gerekiyordu. Şimdi, kendimi soğukkanlı ve kayıtsız davranmaya zorlamam gerekiyor; oysa gerçekte tek istediğim ona numarasını vermesi için yalvarmak ve benimle çıkmaya ikna etmek, böylece onunla takılıp onu tekrar becerebilirim.

Onun yerine dramatik bir iç çekiyorum. "Peki, sanırım bu gece üzgün ve yalnız bir şekilde ağlayarak uyuyacağım anlamına geliyor. Belki bir gün seni nasıl unutacağımı bulurum."

Cevabıma bir kahkaha atıyor, bu da göğsümde umut kıvılcımları çaktırıyor. Belki onun yerine bana çıkma teklif eder? Geçen haftadan keyif alan ve daha fazlasını isteyen tek kişi ben olamam.

"Onun yerine gidip kandıracak zavallı güvenlik görevlileri bulmaya ne dersin?" diye soruyor arsızca, başını eğerek. "Belki Cuma gecesi?"

Yüz ifademi neredeyse tembel bir ifadeye büründürüyorum. "Elbette, bunun için zaman ayırabilirim."

Tam o sırada, öğle yemeği siparişimiz için isimlerimiz anons edildi.

Max otomatik olarak onu almak için hareket eder. Dani, "Diyelim ki Moriarty 9'da," diyor.

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum. Cebindeki telefona bakarak tereddüt ediyorum. "Sende olması için numaramı almak ister misin?"

Utangaç bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hayır. Çünkü ona ihtiyacım yok ve sen de henüz benimkini almadın. Eğer gelmezsen, onun yerine başka biriyle eve giderim."

Gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını düşünüyorum ama onun yüzsüzlüğünden dolayı gerçekten fark edemeyecek kadar şaşırmış durumdayım. Hatta mırıldanmama bile izin veriyorum, "Kahretsin, kızım. Bu çok soğuk."

Bunun üzerine bir kahkaha atıyor. "O zaman mutlaka gel."

"Evet, hanımefendi," diyorum takdirle. Siparişimizi getirdiğinde Max'e dönerek, gideceğimizi belirtmek için başımı çıkışa doğru sallıyorum.

Söylemediğim mesajı okudu ve Dani'ye dönerek,
"Seninle tanışmak güzeldi Dani," dedi.
"Sen de," diyor nazık bir gülümsemeyle.

Max çıkışa doğru yürümeye başlıyor ama ben onu takip etmeden önce iki hızlı adım atıp tam yanında duruyorum. Ta ki eğilip ağzımı kulağına dayayana kadar.

"Numaranı seni boşaltmadan önce mi yoksa boşalttıktan sonra mı alacağım? Çünkü Cuma günü bunu çokça yapmayı planlıyorum ve bunu hak etmeyi umuyorum."

Sözlerim karşısında ürperdiğini hissedecek kadar bekledikten sonra Max'in peşinden gidiyorum.

AIDEN

Cuma akşamı Moriarty's'e girdiğimde, uzun zamandır bir randevu için hissetmediğim kadar heyecanlıydım. Kendime bunun teknik olarak zaten bir "randevuya" çıktığımız için olduğunu söylüyorum ama içten içe bunun Dani yüzünden olduğunu biliyorum. Daha önce de kendine güvenen, başarılı kadınlarla tanışmıştım ama onun gibisiyle hiç karşılaşmamıştım. Ondan hoşlanmanın ve onunla iyi geçinmenin bu kadar kolay olması beni heyecanlandırıyor.

Bakışlarım masalardan bara sıçrayarak restoranı tarıyorum ve Dani'nin kesinlikle oturup yemek yiyecek bir kız olmadığına karar vermem sadece bir saniyemi alıyor. Masaya ihtiyacım olmadığını hostese bildirdikten sonra bara doğru yürüyorum ve taburelerden birine oturuyorum.

"Size ne getireyim?" diye soruyor barmen önümde durduğunda.

Burası bir İrlanda barı, bu yüzden beklerken Smithwick's'te karar kılmak zor olmuyor. "Aslında iki duble viski de alabilir miyim?" diye ekliyorum.

"Öyle bir gece, ha?" diye soruyor bilmiş bir sırıtışla.

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Tam olarak değil. Ama beklediğim kızın bir viski kızı olduğuna dair bir his var içimde."

"Haklısın," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses.

Neredeyse arkamı dönmek istemiyorum, barmenin yüzündeki şaşkın ve etkilenmiş ifadeden o kadar hoşlanıyorum ki. Dani'ye dönmeden önce bana onaylayan bir bakış atmasını bekliyorum.

"Hey, pis kız," diye mırıldanıyorum, sadece o duyabilsin diye.

"Hey, tatlı çocuk," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bir masaya geçmek isteyip istemediğini sormadan yanımdaki bara oturuyor ve sonra bir Smithwick's daha almak için barmene başıyla işaret ediyor.

"Masa yok mu?" Hâlâ ona bakabilmek için vücudumu eğerek soruyorum.

"Hayır," diyor, yüzü öne dönük ve rahat. "Barda oturmak daha kolay çünkü o garip, zoraki göz teması ihtiyacını ortadan kaldırıyor. Bu şekilde, istemezsem sana bakmak zorunda kalmıyorum."

Elimde değil, kıkırdıyorum. "Egomun kaya gibi sağlam olması iyi bir şey çünkü sen kesinlikle onun için iyi değilsin."

Bunun üzerine bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor. "Evet, eminim ilk randevunun garip tarafları hakkında yorum yapmak, geçen hafta adını haykırmamın yarattığı ego baskısını tamamen gölgede bırakıyordur."

Biraları bize uzatırken Dani'nin yorumuna kulak misafiri olan barmenin gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını kaçırmıyorum. Bakışları bana kaydığında yüzüme yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye de engel olamıyorum.

"Haklısın, muhtemelen yaşayacağım," diye kabul ediyorum. Kıyafetine bakarken, bir anlık bir hayranlık duygusuna kapılıyorum - her nasılsa, hatırladığımdan bile daha seksi. Bu sefer bir elbise giymiş ama siyah ve kampüse geldiği ilk gün giydiğini gördüğüm savaş botlarıyla eşleştirilmiş. Siyah saçları, her zaman olduğu gibi, beline kadar sarkıyor ve beni onu tutmaya teşvik ediyor. Tam olarak bunu yaptığım anılar aklıma geliyor ve sakinleşmek için biradan kocaman bir yudum almak elimden gelen tek şey oluyor.

"Yani," diye başıyorum, bu kızı becermeyi ne kadar çok istediğimden başka bir şeye odaklanmak istiyorum. "Bu, tüm ilk buluşma görgü kurallarını terk etmem gerektiği anlamına mı geliyor, yoksa sadece bir masada akşam yemeği randevusu kısmını mı?"

"Her zamanki garip kısımları atlayalım." Bana nazlı bir gülümseme daha atıyor. "Teknik olarak birbirimizi zaten bir insanı tanıyabileceğin kadar yakından tanıyoruz, bu yüzden diğer şeyleri atlayabiliriz diyebilirim."

Dikkatimi sertleşen aletimden uzaklaştırmak için çok fazla.

"Yani ne iş yaptığın ve ailenle yakın olup olmadığın hakkında soru sormak yok," diye boğuluyorum. "Anladım." Sonra soğuk biramdan büyük bir yudum daha alıyorum.

"Kesinlikle," diyor memnun bir ses tonuyla, viski shot'larından birini bana doğru kaydırırken. Kendininkini havaya kaldırarak, "İdeal randevu türüne: beklentiler yok, onlardan kaynaklanan garipliklerin hiçbirisi yok ve tam olarak her iyi randevunun bitmesi gereken yerde bitiyor." diyor.

Ve sonra onun şutu geri fırlatmasını huşu içinde izliyorum. "Bu şimdiden gelmiş geçmiş en iyi randevu," diye mırıldanıyorum.

düşünmeden. Sonra kendi atışımı yaptım.

Ona milyonlarca soru sormak istiyorum. Bir anda hayatıma giren ve onu her gördüğümde aklımı başımdan alan bu kızın kim olduğunu bilmek istiyorum.

"Peki ne hakkında konuşmak istiyoruz?" diye soruyor rahatça, bacaklarını barın altından geçirerek. Tek yaptığı onu bana daha da yaklaştırmak, öyle ki ayağını her zıplatışında bacağımı okşuyor.

"Madem klişe ilk buluşma sorularını sormuyoruz, o zaman eğlenceli olanları soralım," diye öneriyorum. "Soru oyununa ne dersin?"

Kaşlarını çatıyor. "Soru oyunu mu? Buna sadece sohbet denmiyor mu?"

"Sayılır," diyorum kıkırdayarak. "Sırayla soru soruyorsun, ne istersen, ama hiçbirini tekrar edemiyorsun. Arkadaşlarım bu oyuna bayılır. Gerçi nedense kanepede

oturmadıkları sürece oynamayı reddediyorlar."

Dani omuz silkiyor ve barmenden iki shot daha istiyor. "Kulağa eğlenceli geliyor. Hadi yapalım şu işi. Kanepe bir dahaki sefere bekleyebilir."

"Bir dahaki sefere, ha?" Dudaklarımı eğlendirerek soruyorum. "Şimdiden bir dahaki seferi mi planlıyorsun?"

"Bunun için büyük aletine teşekkür edebilirsin," diyor sırtarak.

Buna sadece göz kırpabiliyorum. "Sözümü geri alıyorum. Egom için harikasin."

Kıkırdayarak başlamamı işaret etti. "Pekala, güzel çocuk, sorunu sor."

"Ne iş yapıyorsun?" Hemen ağzımdan kaçırdım.

İşte yine o şakacı kaş hareketi. "Klişe ilk buluşma soruları sormayacağımızı sanıyordum?" diye soruyor.

"Cevabı gerçekten bilmek istiyorsam klişe sayılmaz," diyorum omuz silkerek. "Sadece bir tane olacak, söz veriyorum."

Hâlâ şüpheli görünüyor ama yine de cevap veriyor. "Ben bir foto muhabiriyim," diyerek şüphelerimi doğruladı. Fotoğraf çekmede çok iyi olduğunu biliyordum, bu onun işi olamazdı. "Patronum beni güncel olayları fotoğraflamam için genellikle yerel ama bazen ülke çapında görevlere gönderiyor."

"Çılgın İsa kadın bir görev miydi?"

Bana azarlayan bir bakış attı. "Sanırım her seferinde bir soru, değil mi?" Suçlulukla sırtıtıyorum ama o yine de cevap veriyor. "Değildi. Başka bir görev için beklerken sadece eğlenmek içindi."

"Ne sıklıkla ödev alıyorsunuz?" Sormadan edemiyorum.

Dani barın altındaki bacağıma iyi huylu bir tekme atıyor. "Yaramaz çocuk," diye mırıldanıyor. "Adil oynamıyorsun."

Dudaklarımı kulağına götürmek için öne doğru eğildim. "İçimden bir ses kuralları biraz esnetirsem seninle oynamanın daha eğlenceli olacağını söylüyor," diye mırıldanıyorum derin bir sesle.

Söylediklerim karşısında nefesini tutuyor ve onu hemen oradan uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bar taburesi.

"Devam et o zaman," diye kabul ettim. "Sorunuzu sorun."

Gözlerinde hala arzu parıldarken, "Çocukken aşık olduğun ünlü kimdi?" diye soruyor.

Bir an için şaşkınlıkla sadece göz kırpabiliyorum. "Sorunuz bu mu?"

Omuz silkiyor, dudaklarının köşesi seğiriyor. "Eğer ilk buluşma sorularından uzak duracaksak, onun yerine eğlenceli olanları soracağım. Her şey olur demiştin."

Bu doğru, bunu söyledim. Bu yüzden bir an için beynimi zorlayarak, "Mila Kunis, sanırım. That 70's Show'dayken bile ona takıntılıydım." Aklıma bir şey gelince Dani'ye şöyle bir bakıyorum. "Aslında siyah saçların ve öpücükle ısırılmış dudaklarıyla onun daha kötü bir versiyonu gibisin. Dövmeli bir versiyonu gibi." Bakışlarım o dudaklara kayıyor ve birden tek düşünebildiğim, sikimin etrafına sarıldığında nasıl görünecekleri oluyor. Lanet olsun, ilk seferinde onu dizlerinin üzerine çöktürmeliydim. Muhtemelen bir rüya gibi görünüyor-

Dani ayağını bir kez daha bana sürterek, "Aşağı, oğlum," diye mırıldanıyor. "Bu daha sonra gelecek."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Alaycı sözlerine rağmen, onun da benim düşünce akışımı takip etmeye en az benim kadar hevesli olduğunu görebiliyorum.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu yatağa götürdüğüm anda randevumuzun sona ereceği düşüncesi de aklıma geliyor. Ve ben henüz bunun olmasına izin vermeye hazır değilim.

"Çıktığın en havalı seyahat hangisiydi?" Oyunu devam ettirmeye hevesli bir şekilde soruyorum. "İş ya da eğlence için, fark etmez."

"Liseden sonra altı hafta boyunca Avrupa'yı tek başıma sırt çantamla gezdim," diye cevap veriyor, yüzünde bir gölge beliriyor ve hemen ardından gezinin heyecan verici anısı tarafından siliniyor. "Lisedeyken tüm paramı biriktirmiştım, bu yüzden mezun olduktan sonra çoğunu tren yolculuklarına ve hostellere harcamaya karar verdim. Hayatımda verdiğim en iyi karardı."

"On sekiz yaşındaki Dani'nin tek başına bu kadar büyük bir seyahate çıkmasına bir parçam bile şaşırmadı," diyorum kıkırdarak. "Bu üniversiteden önce olan bir şey miydi?"

Dani hayal kırıklığı içinde çıtlayınca hatamı anladım. "Tamam yeni plan. Oyunu unut. Bu kuralları sevmiyorum."

"Kötü şans, güzel çocuk, oyun devam ediyor." Dirseğini bara dayamak için öne eğiliyor ve parmağını alt dudağına vuruyor. Bakışlarım bir kez daha onun ağzına odaklanıyor.

"Neden kavga ediyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Ooh, normal bir soru mu? İlk buluşma adabıyla flört ediyorsun. Benimle gerçekten çıkmak istediğini düşünmeye başlayabilirim." Ona göz kırparak sözlerime alaycı bir hava katıyorum, gülümsemesine ve gözlerini devirmesine neden olduğumda memnun hissediyorum.

Barın üstündeki bira şişesini çeviriyorum, cevabımı düşünürken dalgın dalgın barın arkasına bakıyorum. "Neden dövüş? Lisede güreşmişim - dolayısıyla karnabahar kulağım vardı - bu yüzden MMA tamamen damdan düşme değildi. Güreşin rekabetçi yönünü seviyordum ama aynı zamanda biraz daha mücadeleci bir şey denemek istiyordum. Biraz daha riskli, daha yüksek bahisli. MMA mantıklı bir seçimdi. Philadelphia bir dövüş şehri, bu yüzden iyi bir MMA salonu bulmanın çok zor olmayacağını biliyordum. Üniversite derslerine kaydolmadan önce bir spor salonu üyeliğine kaydoldum."

"Peki bunu bir kariyer haline getirmek istiyor musun?"

Dani soruyor.

Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istemesi içten içe başımı döndürse de, kural ihlali bilerek ona bakıyorum. "Bu senin beleşin," diyorum ona, şakacı bir şekilde çenesinin altına vurarak. Soruyu yanıtlamadan önce tahmin edilebileceği gibi gözlerini devirmesini bekliyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu sporu her şeyden çok seviyorum ve kesinlikle yakında profesyonel olmak istiyorum ama bazı takım arkadaşlarım gibi UFC'ye girmeye kararlı değilim. Çoğunlukla kendimi zorlayabildiğim kadar zorlamak istiyorum"

Git. Bu, bunu bir kariyer haline getirecek kadar iyi olacağım anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama bu bir ölüm kalım hayali değil."

Dani'nin cevabımı düşünmesini izliyorum. "Bu hoşuma gitti," diyor. "Muhtemelen baskıyla başa çıkmayı da çok daha kolay hale getiriyordur." Onaylarcasına başımı sallıyorum. Vücudunu tamamen bana dönüyor, bu benim için kaybolmayan bir hareket - bana bakmamaktan tüm dikkatini bana vermeye geçti. "Bir dahaki dövüşünü izlemeye gelebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum hemen -ve biraz fazla hevesle. Sonra oturduğu bar taburesinin altından tutup sert bir çekişle onu kendime doğru çekiyorum. Ayağımı taburenin basamağına, kolumu da arkasına dayayabileceğim kadar yakın. "Hayranlarımdan biri olmak ister misin, Dani?"

"Hmm," diye mırıldanıyor, şimdi daha yakın olduğu için bana doğru eğiliyor. Parmağı tembelce çene çizgimin üzerinde geziniyor, dokunuşu tenimde kıvılcım izleri bırakıyor. "Ben de çok iyi bir hayran olurdum. Söylesene Aiden, seni dövüşürken gördükten sonra kaç kız sana sakso çekmeyi teklif etti?"

Nefesim beni aceleyle terk ediyor. "Bir süre sonra saymayı unuttum," diye yalan söylüyorum nefes nefese. Şu anda tek düşünebildiğim, bir kavgadan sonra sikimi yalaması.

Sırtışı ıslıl ıslıl. Benimle dalga geçiyor ve ben de içinde kayboluyorum.

"Sıra sende," diye mırıldanıyor ve sonunda parmağını benden çekiyor.

"Benim-?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bir soru sormak için," diyor kıkırdayarak. Beni büyüsünün içine ne kadar çektiğini çok iyi biliyor. Ve bu konuda utanmaz.

Bu kızı yatağa atma fantezisi dışında ne yapmam gerektiğini hatırlayabilmek için beynimi tekrar çalıştırmam gerekiyor.

"En sevdiğin hayvan?" Sormayı başarıyorum. Sonra bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark edince irkiliyorum.

"Bu oyunda pek iyi değilsin, değil mi?" diye soruyor kolumu sıvazlayarak. Ama dudaklarında bir gülümseme var ve sanırım bu sorudan nefret etmiyor olabilir.

"Benim alçakgönüllü basit sorularımı küçümseme," diye savunuyorum. "Eskiden psikoloji okuyordum - belki de onlarla gizlice kişiliğini analiz ediyordumdur."

Bu gülümseme kesinlikle yüzünü ele geçirmek üzere. "Dur tahmin edeyim: Birinci sınıftayken bir psikoloji dersi aldın ve bu bölümün kuşlar için olduğunu anladın."

"İki tane aldı, çok teşekkürler."

Sonunda içinde tuttuğu kahkahayı attı. Bunu ilk kez duyuyorum ve Tanrım, tekrar duymak istiyorum. Karnından gelen o kahkahalardan biri, o kadar içten ki, duyduğunuzda gülümsemeden edemiyorsunuz. Ve başını omzuma koyup onunla birlikte sallandığında, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Bir an için kahkahasına teslim olurken elinin kalçama dayandığını, kot pantolonumu kavradığını hissediyorum. Onu kucaklıyorum, incelikli seksi kokusunun, vücudunun benimkine bastırılmış inanılmaz hissinin tadını çıkarıyorum. Özü o kadar sarhoş edici ki, birini güldürmekten aldığım normal zevk bile bunun yanında sönük kalıyor.

Sonunda yüzünde memnun bir ifadeyle geri çekildiğinde, dikkatini elimizdeki konuya geri getiriyorum. "Pekâlâ, çıkar ağzındaki baklayı," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum. "Oyunun kurallarına göre sorduğum her soruya cevap vermek zorundasın."

Cevabını düşünürken düşünceli bir şekilde omzumun üzerinden bakıyor. Sonra canlanır gibi oldu ve "Bir bal porsuğu" dedi.

Bunun üzerine kaşlarımı hafifçe çattım. "Çünkü sen... vahşisin?"

Dani başını sallıyor, o bilmiş gülümseme hâlâ yüzünde sabit bir şekilde duruyor. "Sadece o değil. Ayrıca bekâr/bekârlığa veda hayatını da tercih ediyorlar."

Kaşlarım derinleşiyor. "Bekar olmayı seviyor musun?" Omuz silkiyor. "Elbette. Sen sevmiyor musun?"

"Yani, evet, ama ben bir erkeğim. Genetik olarak, özellikle de bu yaşında, şehirde yolumu düzmek isteyecek şekilde tasarlandım." Şaka yaptığımı anlaması için gözlerimi abartılı bir şekilde kısıyorum. "Zavallı bir adamı evcilleştirmek ve sana bakması için onu kandırmak gibi doğuştan gelen bir ihtiyacın yok mu?"

Bu yorumum karşısında sırtışı azalmıyor, hatta biraz daha artıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Erkeklerden istediğim tek şey orgazm ve bunun nedeni de bir partnerden aldığım orgazmın ne yazık ki kendi kendime aldığımdan daha iyi olması. Ama bunu yaparken hâlâ bekâr olabilirim."

"Bu seni boşaltabildiğim için bir iltifat mıydı yoksa beni sadece vücudum için istediğin için bir hakaret miydi bilemiyorum," diyorum düz bir sesle.

Bunun üzerine yüksek sesle bir kahkaha attı. "Senden tek istediğim bedeninin olsaydı, buraya geldiğimde seni doğrudan ara sokağa çekerdim."

"Peki, o zaman vücudum ve muhteşem espri anlayışım."

Kıkırdayarak başını sallar. "Tamam ama ciddiym, gerçekten bir ilişki mi arıyorsun? Çünkü bu yüzden burada değilim. Ve sana daha önce numaramı vermememin nedeni de bu."

"Hayır, bir ilişki aramıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Okul, kavga ve iş arayışıyla ilgili çok fazla şey yaşıyorum, bu yüzden bir kız arkadaş zaman ayırabileceğim son şey." Zihinsel olarak eklerken biramdan büyük bir yudum alıyorum ve kadınlar zaten etrafta kalma eğiliminde değiller.

Ama bunu söylemem. Bu gerçek bir ilk buluşma bile değil, bu yüzden bu tür bir dürüstlük bombası atmak burada doktorun sipariş ettiği şey değil.

Bunun yerine şüpheli ama alaycı bakışlarımı Dani'ye çeviriyorum. "Ama durum buysa, o zaman kesinlikle gerçek olamayacak kadar iyisin. Eğlenmek ve sevişmek mi istiyorsun? Hiçbir beklentin olmadan mı? Bu kulağa menfaatleri olan arkadaşlar gibi geliyor."

Bana eğlenerek bakıyor. "Seni arkadaşım diyecek kadar tanımıyorum."

"İşte yine beni bedenime indirgiyorsun. Sanırım şimdi bana o ego artırıcılardan bir tane daha vermek için iyi bir zaman."

Bunun üzerine bir homurtu çıkardı. Sonra aklına bir şey geliyor, çünkü dikkatini tekrar tamamen bana çeviriyor ve "En sevdiğin hayvan hangisi?" diye soruyor.

"Bir quokka. Bu oyunda berbatız."

"Şu küçük sevimli keseli şeyler mi?" diye soruyor kafası karışmış bir kaş kaldırarak. "Rakunlara benziyorlar, değil mi? Neden o?"

Yüzümde beliren ukala sırtışa ya da kendime yaptığım el kol hareketlerine engel olamıyorum. "Onlar dünyanın en mutlu hayvanları. Ve en şirinleri, çünkü bu dünyada bu gerçeği tartışabilecek ya da onlarla oynamaktan kendini alıkoyabilecek tek bir insan bile yok. Eve çok yakın, biliyor musun?"

Ve onu güldürmeyi çok seviyorum. Yani herkesi güldürmeyi seviyorum ama Dani'yi güldürmek özel bir zafer. Sanki bunu sadece gerçekten istediğinde yapıyor.

Birasından bir yudum daha alırken, "Bu oyunda gerçekten berbatız," diye kabul ediyor. "Sanırım her kuralı birkaç kez çiğnedik. Belki de bir dahaki sefere gerçekten kanepeyi denemeliyiz."

Dani'yi bir depo dolabı ya da bar taburesi yerine bir kanepeye oturtma fikri bile sikimin yeniden sertleşmesine yetti. Alaylarımız sırasında kontrol altına almıştım, ama bu yorumla tekrar yarıya indi.

Bana geri dönüyor, içsel mücadelelerimden tamamen habersiz. "Tamam, son soruya karşılık vermediğimi farz edelim. Sıra bende. Şimdiye kadar seks yaptığın en çılgın yer neresi?"

"İki güvenlik görevlisinden kaçtıktan sonra bir erzak dolabının dışında mı demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

İç çekiyor. "Eğer şimdiye kadar yaptığın en çılgın yer orasıysa, o zaman bu iş yürümeyebilir, tatlı çocuk. Bana bundan daha maceracı biri lazım."

"Bu yeterince maceracı değil mi?" Sahte bir öfkeyle soruyorum. "O binaya izinsiz girdiğimizden oldukça eminim, bu da orada bulunarak yasaları çiğnediğimiz anlamına geliyor. Ayrıca, halka açık seks de yasadışı, yani teknik olarak bu çifte darbe. Bundan daha maceracı olunamaz."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Yapabilirsin ve bahse girerim yapmışsındır." Sonra beni incelerken başını eğiyor. "Bana halkla seks yapan bir adam gibi göründün."

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor. "Sende sadece 'dünya benim ve istediğimi yaparım' havası var."

"Ne tesadüf, sırtımın alt kısmında bu dövme var."

Bir kıkırdama çıkarıyor, sesi o kadar kadınsı ki aletimin seğirmesine neden oluyor.

"Sen bana seninkini anlatırsan ben de sana benimkini anlatırım," diyorum sırtarak.

"Üç kadar say o zaman."

"Bir..." Aynı anda konuşuyoruz, ikimiz de seslerimizde muziplikle geri sayıma başlıyoruz. "...iki...üç!"

"Mini golf sahasında bir ayı mağarası." "Lisedeki futbol sahamda."

Ağzım açık kaldı. "Ne yaptın?!"

"Futbolcu bir çocuk muydun?" diye soruyor gülerек. "Aman Tanrım, bu inanılmaz."

"Mini golf sahasında seks mi yaptın?" Tısladım.

"Ben de öyle dedim," diye fısıldıyor, başını benimkine yaklaştırarak. "Bir barda olduğumuzu ve iç sesimizi kullanmamız gerekmediğini biliyorsun, değil mi?"

Onu görmezden geliyorum, düşünce sürecini anlamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki alaycılığına tepki veremiyorum. "Deli misin sen? Bir çocuğun seni yakalayamayacağını nereden biliyordun?"

Gözlerini devirip arkasına yaslanıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Kesinlikle deliyim ama psikopat olduğum söylenemez. Etrafta insanlar olsaydı bunu yapmazdım."

Gözlerim hâlâ fincan tabağı kadar geniş. "Ne yani, terk mi edildi?"

Sadece başını sallar ve birasından biraz daha içer.

"Nerede terk edilmiş bir mini golf sahası var?" Kafam hâlâ tamamen karışık bir şekilde soruyorum.

"Bu soru oyununu gerçekten buldozer gibi kullanıyorsun," diyor iç çekerek.

"Bir çocuk parkında seks yaptığını itiraf ettiğinde o oyundan çıkıp başka bir boyuta geçtik," diye karşılık veriyorum.

Bana ters ters bakarak, "Peki ya sen futbol sahasında? Orada bir sürü çocuk seni yakalayabilirdi."

Bir homurtu çıkardım. "Evet. Daha ikinci sınıftayken okulun en seksi son sınıf öğrencisiyle yattığım için beni tebrik eden kendi yaşımıdaki çocuklar."

Şimdi çenesi düşüyor ve gözleri açılıyor.
Sonra... bir kahkaha patlattı.

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor. "Ben de oyunumun iyi olduğunu sanıyordum. Bu inanılmaz."

"Güven bana, oyunun gayet iyi," diye mırıldanıyorum, neredeyse unuttuğum biramdan bir yudum alarak.

Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirliyor. "Eğer seni çivilediysem, sanırım öyle olmalı."

Bunun üzerine kolumu bar taburesinin arkasına atıyorum ve yakınına eğiliyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu sıyracak kadar yakın ve nefesinin nasıl kesildiğini duyabiliyorum. Ayağım hala taburenin arka basamağında dururken, kafese kapatılmıştı.

Ve bunu biliyor, çünkü içinden bir ürperti geçiyor.

"Çivilemeyi yapanın sen olduğunu hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum, burnum tembelce elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, seni duvara çivileyen bendim."

Bir ürperti daha, bu sefer bira şişesini sıkıca kavradığı için parmak eklemleri beyazlaşıyor. Göğsü nefes alış verişleriyle birlikte hızla inip kalkmaya başladığında, oyun zamanı kararını veriyorum.

Ondan uzaklaşarak barmene el sallıyorum. "Hesabımı kapatabilir miyim lütfen?"

"Her zaman çok kibarsın," diyor Dani gülerek. Ama sesi soluk soluğa çıkıyor, aramızda artan sıcaklık karşısında ukalalığının bir kısmı kayboluyor.

Kulağına tekrar fısıldamak için eğildim. "Beş dakika sonra arka sokakta sana saygısızlık ederken bunu tekrar söyle."

Nefesi tekrar sıkışıyor, bu sefer ses daha yüksek çıkıyor. "Bu bir örtmece mi?"

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Komik. Bu gece değil ama bundan hoşlandığını bilmek güzel. Bu gece, sikmeden önce o amcığı ne kadar ıslatabileceğimi hissetmek istiyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, sonunda halktan biri olan Dani kişiliğinden vazgeçiyor.

Ve çok az kişinin gördüğünden şüphelendiğim bir karaktere bürünüyor - sadece dizginleri bırakmaya hazır olduğunda ortaya çıkan, mutluluktan uçmuş, şehvet sarhoşu Dani.

Barmen hesabı önüme koydu ve göz kırparak "İkinize de iyi geceler" dedi.

İmzamı karalayıp kartımı cebime atıyorum, yorumunu görmezden geliyorum çünkü Dani'yi mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarmaya çok hevesliyim. Elinden tutup onu tabureden sürükleyerek bardan dışarı çıkarıyorum.

Barın yanında boylu boyunca uzanan ve bina sırasının arkasından geçen başka bir sokağa bağlanan bir ara sokak var. Kaybolduğumuzu kimsenin görmeyeceğinden emin olmak için cadde boyunca hızlıca bir göz atıyorum ve sonra Dani'yi ara sokağa çekiyorum.

Halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlandığım ve yakalanmanın verdiği heyecanla ilgili tüm şakalarım rağmen, halka açık yerlerde ahlaksızlıktan tutuklanmak gibi bir niyetim yok. Bu yüzden bizi

Sokaktan bizi göremeyeceğiniz gölgelerin içine.

Sonra Dani'yi tuğla duvara doğru itiyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla dudaklarına yapışıyorum.

Öpüşürken inliyor, kolları boynuma dolanıyor ve dudakları dilimi içeri davet etmek için açılıyor. Kalçalarını sıkıyorum ve dilimi onunkine mutlulukla dolaştırırken onu duvara daha sert bastırıyorum.

Lanet olsun, tadı viski ve hayatımın en güzel gecesi gibi.

Elbise giydiği için ellerimi kalçalarından uyluklarına doğru gezdirmek çok kolay, ta ki elbisesinin ucundan tutup beline kadar çekene kadar. Hiç vakit kaybetmeden elimi tangasının önünden aşağı kaydırıyorum. Sırılsıklam olmuştu ve bu his beni öpüşürken inletiyordu.

"Pis kız," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Daha sana dokunmadım bile ve ıslanmışsın. Seni siktiğimde ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, hadi öğrenelim," diye nefes nefese beni bedenine yaklaştırıyor.

"Önce ben oynamak istiyorum," diye homurdanıyorum, klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum. "Sessiz ol ve bizi ele verme."

Deniyor. Denediğini biliyorum. Ama parmağımı içine soktuğum anda, sokakta biri olsaydı şüphesiz dikkat çekecek bir inilti çıkıyor.

Bunun yerine aramıza biraz mesafe koyup külotunu bacaklarından aşağı çekiyorum, bir an dizlerimin üzerine çöküp ayaklarından çekiyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve onu tekrar duvara yaslıyorum.

"Sessiz kalma konusunda pek iyi değilsin," diyorum ona, boynunu öpüp ısırarak. "Bu bende ne yapma isteği uyandırıyor biliyor musun?"

"Eminim bana söylemek üzeresin," diyor nefes nefese.

Ona söylemiyorum. Ona gösteriyorum.

Uzanıp tangasını bir top haline getirdim, sonra da ağzına tıktım. Ağzını tıkayacak kadar derin değil ama

Gözlerinin kapanmasına ve dudaklarından derin, cinsel bir inilti çıkmasına yetecek kadar.

"Onu orada tut ki ağzını başka bir şeyle doldurmak zorunda kalmayayım. Her ne kadar dudaklarını sikimin etrafına dolamak için can atsam da, şu anda seni onunla boğmak i ç i n zaman harcamak yerine içine girmek için çok çaresizim. Anladın mı?"

Hızla başıyla onayladığında, bacağını belime dolayarak kalçalarımı amına sürme fırsatını değerlendiriyorum. Başını bir iniltiyle tuğla duvara doğru eğiyor, bu da benim geçici tıkacıma onu sessiz tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını kanıtıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "İşte böyle, ben parmaklarımı burada gezdirirken benim için sessiz ol." Ve sonra elimi tekrar bacaklarının arasına bırakıp parmaklarımı yarığından geçiriyorum.

Bir ses daha çıkarıyor, ama kumaş onu yeterince sessiz tutuyor, böylece onu biraz kızdırabiliyorum ve parmağımı içine sokmadan önce klitorisinin etrafında birkaç saniye geçiriyorum, aynı zamanda ağzını tekrar alıyorum. Külotu ağzındayken onu gerçekten öpemiyorum, ama bu dudaklarımı onunkilere bastırmamı ve dilimi ağzının içine sokarak ipeğin arasından onunkilerle buluşmaya çalışmamı engellemiyor.

Öpüşme garip, beceriksizce ve şimdiye kadarki en ateşli şey..

Parmağımı içine soktuğum anda, ağzımın ve ağzındaki kumaşın gücünün bile zar zor kontrol altına alabildiği bir inilti çıkardığından bahsetmiyorum bile. Tutuyorlar ama kıl payı.

Parmağımı içine pompalıyorum. Göğsü nefes alışverişleriyle kabarmaya başladığında, dikkatim zar zor zaptedebildiğim göğüslerine kayıyor. O kıvrandıkça elbisesi daha da aşağı kayıyor ve sonunda göğüslerinin kabarıklığının altına indirmek için kumaşı hızlıca çekmem yetiyor. Meme uçlarının sıkı noktaları ortaya çıktığında bir inilti çıkarıyorum.

"Kahretsin, bunlar çok güzel." Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine düşmeden önce ağızından çıkan tek kelime bunlardı, hafifçe ısırmadan önce ağızımı ucun etrafına emiyordum. Diğerine geçtiğimde, ağızıma karşı kıvranıyor ve hala onu yavaşça beceren parmağı aşağı çekmeye çalışıyor.

İsteksizce doğrulup ağızımı teninden çektiğimde, bir parmağımı daha içine sokuyorum. Dani'yi bu şekilde, şehvet sarhoşu ve çaresiz görmek, özümsememek için fazla mükemmel. Bu yüzden boştaki elimi alıp boğazına götürüyorum, böylece başını arkaya yatırıp geniş gözlü bakışlarını tam olarak görebiliyorum.

Bir ses dikkatimi çekiyor ve sağ tarafımıza hızlıca bir göz attığımda aklımda bir fikir oluşmaya başlıyor. Dani'nin boynunu duvara daha sıkı bastırıp parmaklarımı onun içinde daha derine sokarken yüzümde bir sırıtış belirmesine izin veriyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarımı Dani'nin kulağına bastırarak fısıldıyorum: "Az önce neredeyse haklıydın Dani. Halka açık yerlerde seks yapmayı seviyorum. Ama neden biliyor musun?" Cevap olarak sadece inlediğinde, çenesini kavriyorum ve başını çevirip bizden az ötede öpüşüklerini gördüğüm çifte bakmasını sağlıyorum. Gölgelede saklanmak için ara sokağa döndüler ama henüz bizi gerçekten görece kadar yakın değiller. Bu yüzden Dani'yle alay ederken kendimi güvende hissediyorum ve başparmağımın pedini klitorisine bastırarak orgazmını daha da yaklaşıtıyorum.

"Çünkü yakalanma fikri hoşuma gidiyor. Birinin seni benim yaparken izlemesini."

Sonra parmaklarımı içine sokup tam olarak bunu yapıyorum.

Gözlerinin arkaya yuvarlanmasını ve başının arkasındaki tuğla duvara düşmesini izliyorum. Parmaklarımın etrafında titriyor, orgazm vücudunu sarıyor ve sonra ağızındaki ipekten zayıf nefesler alarak kollarımın arasına yığılıyor.

Ağızından çıkarmak için uzandığımda dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve acele etmiyor.

Beni tekrar öpüyor, yoğun bir şekilde boşalırken tırnakları omuzlarıma batıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Seni becerirken sessiz kalabileceğini düşünüyor musun yoksa yine ağzını tıkamam mı gerekiyor?"

Ve aynı anda gözlerindeki şehvet yeniden alevlendi. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkmaya başlıyor ve tek kelime etmeme gerek kalmadan cevabımı almış oluyorum.

Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak abartılı bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. "Bu kadar büyük konuşuyor ama küçük bir orgazmda bile sessiz kalamıyor," diye alay ediyorum.

Gözleri öfkeyle parladığında ve beni azarlamak için ağzı açıldığında, kumaşı tekrar ağzına tıkıyorum.

"Önümüzdeki beş dakika boyunca senden duymak istediğim tek ses, sikime boşalırken çıkardığın iniltilerin sesi," diye homurdanıyorum. Sonra elbisesini tekrar yukarı çekiyorum ve pantolonumun kemerini çözüyorum, aniden içine girmek için çaresiz kalıyorum. Prezervatifi takmak sadece bir saniye sürüyor ve sonra onu tekrar duvara bastırıp girişinde sıraya giriyorum.

"Unutma, sessiz kalmalısın. Senin ne kadar çaresiz olduğunu bilmelerine izin veremeyiz, değil mi?"

Ve sözlerim gözlerinin kapanmasına ve başının tuğlaya düşmesine neden olduğunda, sert bir vuruşla içeri giriyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, nefesimi emerken alnımı başının yanındaki duvara dayıyorum. "Ne kadar sıkı olduğunu hayal ettiğimi sanıyordum." Kendimi toparlamak için birkaç saniyemi ayırıyorum, ancak Dani kollarımda kıvranmaya ve sızlanmaya başladığında geri çekiliyorum. Bunu boğazını tekrar sıkmak için bir fırsat olarak kullanıyorum, aslında havasını kesmekten çok dikkatini tekrar bana çekmek istiyorum.

"Senden istediğim sesler hakkında ne demiştin?" diye homurdanıyorum, demek istediğimi anlatmak için bir kez sıkıyorum. "Hazır olduğumda seni becereceğim, bir saniye bile erken değil."

Zevki o kadar ilerlemiş ki bana karşı koymuyor, sadece başını sallıyor ve bacağına kalçama daha sıkı sarıyor. Her ne kadar kalçalarını oynatmak istediğini bilsem de olduğu yerde kalıyor ve hareketimi bekliyor.

Sonunda, kalçalarımı geri çekiyorum, böylece sadece horozumun ucu onun içinde. Sonra bir homurtu ile ileri doğru sürüyorum ve kendimi mümkün olduğunca derine oturtuyorum.

Ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyor, Aman Tanrım gibi bir şey. Ve bu aletimi zıplatmaya ve patlayana kadar ona vurmak istememe yetiyor.

Ben de öyle yaptım. Omuzlarımı tırmalayana ve uydurma tıkcacının içinde inleyene kadar sertçe itmeye başladım. Biraz daha yüksek sesle konuşsaydı ağzını kapatırdım ama bu haliyle sadece aşırı nefes alıyormuş gibi ses çıkarıyor.

Her hamlede klitorisine sürtünüyorum, son kartımı çekmeden önce onu mümkün olduğunca bitirmeye yaklaştırmak istiyorum. Nefesleri kesilmeye ve bacakları kalçalarımın etrafında gerilmeye başladığında, sanırım o noktaya geldim.

Çenesinden tutarak başını zorla tekrar yana çeviriyorum. Bir sonraki saniyede dudaklarım dudaklarına değiyor, aynı anda hem kulağına fısıldıyor hem de bedenini zevkle dolduruyorum.

"Boşaldığında çığlık atacak mısın? Zavallı sarhoş çifte bu sokağın sonunda unutulana kadar sikildiğini söyleyecek misin? Eminim çıldırırlar, pis kız. Aklını kaçırdığını ve daha fazlası için çığlık attığını görmeyi beklemeyeceklerine bahse girerim. Onlara asla unutamayacakları bir gece yaşatacak mısın?"

Sözlerim Dani'yi patlayıcı bir orgazmın içine fırlatmak için yeterli. Çığlık atacağını tahmin ettiğimden, boşalırken çıkardığı sesleri daha da bastırmak için elimi ağzına götürüyorum.

Amcığı sikimin etrafında şiddetle kasılmaya başladığı anda, dayanma umudum kalmadı. Alnımı

Şakağından bir inilti geliyor ve prezervatifin içine boşalıyor. Kendi iyiliğı için çok ateşli ve ona herkesin içinde uzun süreli bir seans verecek iradem yok. O yüzden kendi orgazmı biterken ben de istemeye istemeye içine boşalıyorum.

Nefesimi -ve aklımı- geri kazandığım anda, tekrar nefes alabilmesi için ipeğı ağzından hızla çekiyorum. Ne yaptığımın tam olarak farkında olmadan arka cebime sokuyorum, ancak bu hareket kesinlikle doğru hissettiriyor. O da aldırmıyor gibi görünüyor. Sanki buluşmamız biter bitmez çekip gideceğimden korkuyormuş gibi, boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak gevşek bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sanırım bir dahaki sefere beni becermeden önce mini golf sahasının terk edilmesini beklemek zorunda kalmayacağız," diyorum nefes nefese, alnım hâlâ şakağına dayalı. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum, sadece bunun son olmasını istemediğimi biliyorum.

Ama bu son sefer değil havamdan hoşlanmışa benziyor çünkü gülüyor ve beni bir saniyeliğine sıkıca kavırıyor. Sonra bacağını kalçamdan çözüyor ve kıyafetlerini düzeltebilmek için beni bir adım geriye itiyor. Bana da prezervatifi çıkarıp kendi pantolonumu yukarı çekmek kaldı.

"Peki... bir dahaki sefere olacak mı?" Ses tonumdaki çaresizlik hissinden utanarak soruyorum. Onu sadece becermek istediğimden değil, sadece kadınları akıllarını kaybedecek kadar sert boşalmalarını sağladıktan sonra randevu için zorlamaya alışık olmadığımından. Ve Dani'den hoşlanıyorum. Onu tekrar görmek istiyorum.

"Belki, güzel çocuk," diye takılıyor, elbisesini aşağı çekip ara sokağın girişine doğru bir adım atıyor.

"Bekle, bende numaran bile yok," diye geveliyorum, tüm flört oyunlarından vazgeçerek.

"Emin misin?" diye soruyor, sokağa doğru geri geri giderken yüzünde sinsi bir sırıtış. Sonra arkasını dönüyor ve sokağın sonunda yalnız olmadıklarını yeni fark eden şaşkın bakışlı çiftin yanından geçiyor. Dani yine de onları

tanımıyor, sadece yanlarından geçip köşede kayboluyor.

Pantolonumu çekiştirip iliklerken nefesimin altından bir dizi küfür savuruyorum. Dani'yle yaşadığım deneyimin etkisiyle hâlâ dönüp duruyorum ve beynimin o orgazmdan sonra doğru çalışmadığından oldukça eminim, bu yüzden birkaç saniye gerideyim.

Ne yazık ki, kaçması için gereken tek şey bu. Tekrar. Ben sokağa fırladığımda, o çoktan gitmişti. Onu hiçbir yerde göremedim.

Bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür daha savurdum. Siktir. Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

Telefonumun çaldığını hissettiğimde hayal kırıklığı içinde parmaklarımı saçlarıma gömüyorum.

Kafam karıştı, arka cebimden çıkardım ve bilinmeyen bir numarayla yüz yüze geldim.

Bilinmeyen: Bu gece eğlenceliydi. Bir ara tekrar yapalım. Yüzümde yavaşça bir sırtış belirliyor. Şu küçük fingirdek.

Telefonumu ne zaman ele geçirdi?

Ama telefonumu çalmış ve bir şekilde numarasını telefonuma yüklemiş olması umurumda değil.

Onun numarasını aldığım için çok mutluyum.

DANI

Ofis sandalyemde arkama yaslanırken sabırsızca bir of çektim.

Çok istediğim bir ödev için onay bekliyorum ve bunu yaparken tamamen sabırsız davranıyorum.

İnternette boş boş gezinerek dikkatimi dağıtmaya çalışmak yerine, rastgele seyahat barmenliği işleri bulmak için kullandığım uygulamayı açmaya karar verdim. Foto muhabirliğinin ne kadar düzensiz olabileceğini fark ettiğimde, görevler arasında beni idare edecek bir ek gelire ihtiyaç duyduğumda kullanmaya başladım.

Yirmi üç yaşında kendi başına yaşayan bir kız olarak, alabileceğim tüm parayı kullanabilirim.

Ama daha açamadan eski bir arkadaşımın gelen bir mesaj görüyorum.

Bobby: Bu gece vardiyalı çalışma şansın var mı?

Teklif karşısında minnettar bir nefes aldım.

Evet, bu harika. Bana ne zaman ihtiyacın var?

Bobby: Bir saat mi? İki barmen az önce seslendi.

Resmen sıçtım.

Anlaşıldı. Saat 10 gibi gelirim.

Önümüzdeki bir saat boyunca ne yapmam gerektiğini düşünerek odama bakıyorum. Bir hevesle, düzenlemek istediğim eski resimlerden bazılarını açıyorum. Bu benim bir klasörüm

Ders dışı etkinlikler, hobi olarak fotoğraflarını çektiğim bazı etkinlikler. En sonuncusunu açtığımda, bir kalabalığın çektiğim son fotoğraflarıyla karşılaşıyorum.

Onlar İsa'nın resimleri. Bu da bana hemen Aiden'ı dūřündürüyor.

Çektiği fotoğraflara göz gezdiriyorum, çekimlerinin odağını fark ettiğimde gülümsememi bastırıyorum. Fotoğraflarının neredeyse tamamı insan odaklı, özellikle de üniversite öğrencilerine ait. İncelediğim her fotoğraf bir öğrenciye ve onun üniversite deneyimine ait.

Bu konuda iyi bir gözü var. Sadece birkaç dakika içinde akademik hayatı, bir ilişkiyi ve pek çok farklı grubu yakalamış. Bunlardan herhangi birini üniversite deneyiminin bir temsili olarak basabilirim.

Onun anısıyla beynim Aiden deneyimlerinden oluşan bir tavşan deliğine inmeye başlıyor. Onunla tanışmamızı, birlikte geçirdiğimiz zamanı ve daha sonra onunla barda buluşmamızı.

O... ideal bir seks arkadaşı. Ve sadece nasıl sikişeceğini bildiği için değil, bir kadının neden uzun vadeli bir bağlılık istemeyebileceğini anlayacak kadar bağımsız olduğu için. Birçok genç erkek kadınların ilişki istediğini varsayar ama Aiden bir kadının sadece orgazm için bir partner istemesini gerçekten anlayabilir gibi görünüyor. Kendine ait bir durum ilişkisi isteyebilir.

Bana yaklaşmadan önce gizlice çektiğim bir fotoğrafa ulaşana kadar fotoğraflar arasında geziniyorum. Elinde su şişesiyle, bir sonraki adımı atmaya hazırmış gibi üniversite kampüsüne baktığı bir fotoğraf. Sanki üniversiteden çıkıp dünyayı kasıp kavurmaya hazırmış gibi.

Kendinden emin görünüyor. Sadece fotoğrafta pantolon ve düğmeli ceket giydiği için değil, doğru yerde olduğunu biliyormuş gibi görünüyor. Çünkü birinin neden fotoğrafını çektiğini sorgulamıyor gibi görünüyor.

O gecenin anıları, sonra da ilk buluşmamızın.

Bu kelime aklıma geldiği anda, bu rahatsız edici düşünceyi kafamdan silkelıyorum. Ben çıkmıyorum. Sadece bir şeyler içmeye çıktık.

Sikiş arkadaşları çıkmaz.

Hatırlatma zihnime iyice yerleştğinde, kendimi Aiden'la geçirdiğim zamanın anılarına bırakıyorum ve en çok fiziksel anlarda oyalandığımdan emin oluyorum. Bu düşünceler beni şu anki düşünce sürecimden uzaklaştırmaya yetiyor. Bir fotoğrafı nasıl düzenlemek istediğimi düşünmek yerine, Aiden'ı tekrar ne zaman görmek istediğimi düşünüyorum. Başka bir teklife ne zaman evet demek istediğimi, onu güldürebileceğim ve vücudunu bedenimde hissedebileceğim bir geceye ne zaman evet demek istediğimi.

Bir hevesle telefonumu aldım ve bir mesaj gönderdim.

Dani: Bu gece bana eşlik etmek ister misin?

Cevabın gelmesi biraz zaman alıyor ve son karşılaşmamızı sorgulamama neden oluyor. Düşündüğüm kadar bizimle ilgilenip ilgilenmediğini sorgulamama neden oldu.

Bu da beni kendimi sorguladığım için bile sinirlendiriyor. Erkekler için kendimden şüphe etmiyorum.

Ama sonra telefonum öttü.

Aklında ne vardı?

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Son buluşmamızdan sonra onu daha çok istediğimi biliyordum ama telefonuna numaramı vermek onu tekrar görmemi sağlayacak kesin bir yol değildi.

Bu gece bir arkadaşımın barında barmenlik yapacağım. Gecenin sonunda bana katılır mısın?

Cevabı hemen gelir.

Tamamdır. Bana adresi gönder.

O görüldüğünde tezgahın arkasında duruyordum. Kot pantolon ve açık gri bir Henley giyiyor, gömleği öyle dar ki içeri girerken kaslarının dalgalandığını görebiliyorum. Kirli

sarı saçları mükemmel bir şekilde dağınık görünecek
şekilde şekillendirilmiş ve

Elleri ceplerinde, artık kapalı olan bara girerken gösterdiği rahatlıkla, tüm duruşu kendine olan güvenini haykırıyor.

Evet, bu çocuk çok seksi ve bunu biliyor.

Beni gördüğünde sırtıyor, o lanet gamzeleri ona istediği her şeyi vermek istememe neden oluyor.

Hain düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için kendimi zorluyorum. "Selam güzel çocuk," diye başlıyorum söze, yüzümde cilveli bir gülümseme belirmesine izin vererek. "Buraya sık gelir misin?"

Önümdeki bar taburesine oturuyor ve bana aynı derecede flörtöz bir bakış fırlatıyor. "Hiç gitmedim. Sadece bu seksi kadını tekrar çıplak görebilme umuduyla takip ediyorum."

Barda bir PBR ve bir shot viski kaydırıyorum. Sonra kendi viski shot'ımı havaya kaldırıp "Kartlarını doğru oynarsan kazanabilirsin" diyorum.

Kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor, birasına uzanmadan önce kadehini yudumluyor. Etraftaki boş bara, sonra da tezgâhın arkasında durduğum yere bakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, siyah dantel atletimi ve kesik kot şortumu inceliyor. Biraz daha aşağı bakıp baldırıma kadar uzanan file çoraplarımı gördüğünde, gözlerindeki şehvet parıltısını görebiliyorum.

Aynı yavaşlıkla gözleri tekrar yüzüme kayıyor. Ve bakışlarımla buluştuğunda, bu gecenin nerede biteceğini şimdiden söyleyebilirim.

"Ee," diyor o mükemmel kibirli sesiyle. "Burası neresi? Ve bu sefer ideal olarak doğrudan ağızma dökülen başka bir shot almak için ne yapmam gerekiyor?"

Homurdanıyorum. Sonra bardağına bir shot daha dolduruyorum.

"Eskiden görüştüğüm bir adamla burada çalışıyordum. Barın sahibi olan kadından hoşlanıyordum, bu yüzden adamla ilişkim bittikten sonra bile burada çalışmaya devam ettim. Gerçi eski sevgilimin burada fazla kaldığını söyleyemem, bir işte tutunamayacak kadar şımarık bir veletti."

Aiden homurdanıyor. "Ona pek de övgü dolu bir tavsiye vermiyorsun." Birasından bir yudum daha alıyor, sonra bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. "Yani senin tipin bu mu? Sadece bir sonraki eğlenceli şeyi arayan zengin çocuk mu?"

"Sanırım öyle," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "İçinde büyüdüğüm çevre buydu. Ayrıca genellikle seksi oluyorlar ve ciddi bir şey istemedikleri garanti, yani oldukça güvenli bir bahis." Sanki ona zaten beklediği cevabı vermişim gibi anlayışla başını sallıyor.

Başımı eğiyorum ve önümdeki adamı inceliyorum. "Peki ya sen? Senin tipin ne?"

"Kadın," diyor basitçe. Utanmadan. "Zengin, fakir, akıllı, aptal, gerçekten umurumda değil. Her kadının sunabileceği bir şey vardır, bu yüzden benim kitabımda her kadın özeldir ve tanınmaya değerdir."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve ikimize birer kadeh daha dolduruyorum. "Çok çekicisin."

Aiden omuzlarını silkıyor, tamamen özür dilemez görünüyor. "Kadınları seviyorum, ne diyebilirim ki?"

"Hiç ciddi bir kız arkadaşın oldu mu?" Aniden meraklanarak sordum. Nedense bu arkadaş canlısı adamın tek bir kıza odaklanacağını düşünemiyorum. Ama belki de yanıliyorumdur - belki de Aiden uzun süreli bir ilişkiden sonra toparlanıyordur.

"Hayır," diyor, cevabını hiç utanmadan veriyor. "Hayır mı?" Tekrarlıyorum ve şaşkınlığım sesimden belli oluyor.

Ona doğru uzattığım kadehi alıyor ve cevap verirken önünde çeviriyor. "Kendimi tek bir kadına bağlamakla hiç ilgilenmedim," diyor dürüstçe. "Bu asla bir yuva kurmak istemediğim anlamına gelmiyor, sadece... şimdiye kadar bunu gerçekten istemedim. Bekâr olmaktan hoşlanıyorum."

Böyle bir dürüstlüğe nasıl karşılık vereceğimden emin değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum ve ne kadar çalıştığını görebildiğim her şeyi söylemesine izin veriyorum.

"Şu anda özel bir kadından hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor ve ben telaşla geriliyorum. "Çok seksi ve şimdiye kadar tanıdığım en ilginç insanlardan biri." Bana bir bakış attı.

sırıtmadan önce bir kez daha baktı. "Kesinlikle en sevdiğim lezzet."

Ve her zaman olduğu gibi, bu sözler beni hemen geriyor. İçimdeki paniği örtmek için gözlerimi devirmeye zorluyorum. "Pekâlâ, aceleci davranmayalım. Bu durumu tanımlamak için R kelimesi kullanılmayacak. Kimse kimseden yatak odasında sunabileceklerinin ötesinde hoşlanmıyor. Anlaşıldı mı?"

Aiden bana utanmazca sırtıyor. "Ya yatak odasında değilsek? Bilardo masası bu senaryoda sayılır mı?"

Bu sefer gerçekten gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

Tam bir çapkın.

"Bilardo masası, yatak odası, Rocky heykelinin dibi, fark etmez. Bunların hiçbirisi seksten öteye gitmiyor."

Aiden'in çenesi duyulabilir bir solukla düşüyor ve yüzündeki öfkeli ifadeye neredeyse güleceğim.

"Rocky'nin ayaklarının dibinde seks mi yaptın?" diye fısıldıyor alaycı bir dehşetle. "Onun anısına nasıl böyle saygısızlık edersin?" Ben sadece eğlenerek kıkırdayınca bana ters ters bakıyor. "Canavar," diye tıslıyor. "Sen gelmiş geçmiş en kötü Philadelphialısın."

Bunun üzerine yüksek sesle güldüm. "Sakin ol, Rocky iyi. Ama evet, aynı kurallar geçerli."

İç çekiyor, yüzündeki tüm mizah izleri siliniyor. "Evet, tamam, anladım. Hiçbir şey yatak odasının ötesine geçemez. Mesaj alındı."

Gözlerim ona doğru kısılıyor. "Bu bir sorun olacak mı? Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum, Aiden."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Endişelenmeyi bırak. Anlaştık, ben de aynı şeyi istiyorum zaten." Bir an beni inceliyor, nasıl bir şey soracağını anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Ve sorduğunda, soruya şaşırılmıyorum bile.

"Ben neden bir ilişki istemediğimi biliyorum ama senin bahanen ne? Neden bu kadar karşı çıkıyorsun? Ailen boşandı falan mı?"

"Fark eder mi?" Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemediğim için mırıldanıyorum. Hiçbir zaman istediğim gibi sonuçlanmıyor, çünkü kimse benim teorime katılmıyor.

"Anlamak isterdim," diye cevap veriyor omuz silkerek. Ses tonu o kadar rahat ki iç çekmeme ve atışımı geri atmama neden oluyor, bu da onun da aynısını yapmasına yol açıyor. Ama sonra sanki hayatında gördüğü en kafa karıştırıcı insanmışım gibi beni izlemeye devam ediyor.

Bir elimle arkama yaslanıyorum ve sorusunu düşünüyorum. Genelde bu konuşma erkekler için risklidir, çünkü sorma sebepleri genellikle mantığımı anlamak istemeleri ve sonra da beni aksi yönde ikna etmeye çalışmak istemeleridir. Ama içimden bir ses Aiden'ın bu yüzden sormadığını söylüyor. Gerçekten merak ediyor.

"Tamam ama önce sana bir şey sorayım," diye başlıyorum. Siktir et, eğer bu konu hakkında konuşacaksak, o zaman bu boktan konuya balıklama dalalım. "Annenle baban boşandı, değil mi? Sen babanla mı büyüdün?"

"Size gerçekten bağlı değillerse boşanabileceğinizden emin değilim, ama evet, ayrıldılar," diyor sıkıca.

"Peki ya ailenizin geri kalanı? Ya da aile dostlarınız? Mutlu bir evliliği olan var mı?"

Bir an için sorumu düşünerek bana saygı gösteriyor. Ama sonra cevabı geliyor ve her zaman beklediğim ve her zaman aldığım cevapla aynı.

"Tamam, evet, ailemdeki çoğu insan boşandı. Boşanmayanlar ise mutlu."

"Mutlu mu? Yoksa memnun mu?" Bastırıyorum. "Anlaşmadıklarını nereden biliyorsun? Ya da belki de boşanmaktan korkuyorlardır?"

Bu da kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Kapalı kapılar ardında ne tür ilişkileri olduğu konusunda konuşamam. Mutlu görünüyorlar."

Anlamak için başımı sallıyorum. "Bekar olsan bile en az onlar kadar mutlu olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet, ama ben gencim. Onların yaşında bekâr olsaydım yalnız kalmayacağımdan şüpheliyim." Kaşları çatıldı. "Argümanınız bu mu? Her ilişkinin ya boşanmayla ya da basit bir anlaşmayla sonuçlandığını mı? Bu yaşamak için iç karartıcı bir yol, Dani."

İç çekiyorum. "Tartışmanın tamamı bu değil, sadece resmi çizmeye çalışıyorum." Tezgâhın kenarına doğru kayıyorum, böylece bacaklarımı açıp Aiden'in koltuğunun iki yanına uzatabiliyorum. Ona dokunmuyorum ama bu yakınlık bizi sadece birbirimize odaklanmaya zorluyor. Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Bir iç daha çektim, bu seferki daha ağırdı. Daha üzücü. "Şimdi yelpazenin diğer ucunu hayal edin. Mutluluktan uçan bir çift hayal edin, birbirlerine iğrenç bir şekilde aşık olan ve yıllardır mutlu bir evlilik sürdüren iki insan. Böyle birini tanıyor musunuz?"

Soruyu cevaplamadan önce bir süre düşündü, "Sanırım lisedeki İngilizce öğretmenimin de böyle bir ilişkisi vardı. Yirmi yıllık birliktelikten sonra bile kocası aradığında hep neşelenirdi." Tekrar kaşlarını çatıyor. "Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Sadece bir soru daha," diye onu temin ediyorum. Derin bir nefes alarak, "Lisede öğretmenlik yapmadan önce ne iş yapıyordu?" diye soruyorum.

"Sanırım Columbia'da profesördü. Eğer doğru hatırlıyorsam."

Ona bilmiş ve hüzünlü bir gülümseme veriyorum. İnsanlarla bu konuşmayı ne kadar sık yaparsam yapayım ve bu soruları ne kadar çok sorarsam sorayım, her zaman birilerinin bana yanıldığımı kanıtlamasını umuyorum. Ve yine de, asla yapmazlar. "Ne olduğunu bile bilmeden argümanımın her kısmını kanıtladınız."

Aiden bana şaşkınlıkla bakıyor. "Aşk ya boşanmayla ya da mutlulukla mı biter?"

Başımı sallıyorum ve yumuşak bir sesle cevap veriyorum: "Aşk bir şekilde boşanmadan başka bir şeyle sonuçlansa bile

hala büyük fedakarlıklar gerektiriyor."

Aiden hâlâ ikna olmuş görünmüyor. İçimi çekiyorum ve bara bakıyorum. "Bak, ilişki istemeyen çoğu insan ilişkiden korkar çünkü ilişki çoğu zaman kalp kırıklığı ya da acıyla sonuçlanır. Bunu anlıyorum. Ve bu mantıklı bir argüman, her ne kadar bu riskten korkmayı hayal edemesem de. Beni asıl düşündüren, eğer bir mucize olur da boşanmayla sonuçlanmazsa ya da her iki kişinin de 'yerleştiği' bir ilişkiye dönüşmezse, yine de iyi sonuçlanmaması. Öğretmeninizinki gibi ilişkilerin %1'i için, aşk onu hala muazzam bir şeyden, sevdiği ve muhtemelen hayatının yarısını elde etmek için çalıştığı bir şeyden uzaklaştırmıştır. Aşkın içine daldığınızda, bir insana olan tutkunuz ile bir işe olan tutkunuz arasında seçim yapmak zorunda kalırsanız, aşk nasıl bu kadar büyük olabilir? Ya da bir yere, bir arkadaşına ya da başka bir şeye? Aşk ne sıklıkla büyük bir fedakârlık olmadan gelir?" Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "İşte bu yüzden onsuz da iyiyim. Çünkü aşk hiçbir durumda istediğimiz gibi sonuçlanmaz. Olumlu olarak."

Aiden iç çekiyor ve ellerini kalçalarımın altına koyup dalgınca ovuşturuyor. Şimdiden birbirimizle o kadar uyumluyuz ki, farkında olmadan bana dokunuyor, sadece bizi birbirimize bağlı tutmak için. Bu düşünce beni korkutmalı ama nedense korkutmuyor. Bunun nedeni onun bizim için koyduğum şartları kabul ettiğine inanmam mı, yoksa sadece onunla o kadar rahat olmam mı, emin değilim. Ama şu anda, belki de bu konuşma yüzünden, bunu sorgulamak ya da durdurmak gibi bir isteğim yok.

Az önce söylediklerim üzerinde çalıştığını görebiliyorum. Her şeyi bir araya getirmeye ve benim hakkımda bildikleriyle uyumlu hale getirmeye çalışıyor. "Ailen nasıl insanlar?" diye soruyor bir süre sonra. "Bana aileden bahset."

İç çekiyorum ve ellerime yaslanıyorum, Aiden'in dokunuşunun beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Annemle babam neredeyse otuz yıldır evli," diye başlıyorum. "Onlardan daha mutlu aşık bir çift görmedim. Babam bir avukat, annem ise bir çocuk annesinden sonra

evde oturan bir anne.

tıbbi kariyer. Babam da başarılıydı. Hâlâ da öyle ama ben doğduğumda sahip olduğu şeyle kıyaslanamaz bile." Aiden'in ötesine, boş bara bakıyorum. "Annemle babamın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Babam şehirdeki en iyi ceza savunma avukatlarından biriydi, sonra bu işi bırakıp aile hukuku alanında yerel bir muayenehane açtı. Annem de en iyi nörologlardan biriydi, sonra evde oturan bir anne olmak için bu işi bıraktı. İşini çok severdi. Her iki annem ve babam da birlikte ve çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmek istedikleri için takıntılı oldukları etkileyici, çok başarılı kariyerlerinden vazgeçtiler.

"Ve bu sadece benim ailem de değil. Erkek kardeşim ve eşi de aynı şekilde. Harika bir evlilikleri var ama aynı zamanda birbirleri için hayatlarının büyük bir bölümünden vazgeçtiler. Tıbbi satışlar yaptığı işinde, eskiden yüzünü güldüren ilk şey olan bira yapma hobisini yasal bir işe dönüştürmesine olanak sağlayacak büyük bir terfiyi geri çevirdi. Tüm bunların nedeni, yönetici rolünün gerektirdiği kadar seyahat etmek istememesiydi. Peki ya karısı? Yeni bebekleriyle daha fazla vakit geçirebilmek için tam zamanlı öğretmenlik işini bıraktı ve vekil öğretmen oldu. Aile ya da bebek karşısı olduğumu ya da işimi her şeyin üstünde tuttuğumu söylemiyorum. Sadece ciddi ilişkilerin sizi sevdiğiniz şeylerden uzaklaştırdığını söylüyorum." Omuz silkiyorum ve yumuşak bir şekilde bitiriyorum, "Hayatımı nasıl yaşadığımı gördün- her gün yeni bir macera. Her zaman çılgınca şeyler yapıyorum, birlikte olduğum erkeklerin çoğu bunu onaylamadı ya da vazgeçmemi sağlamaya çalıştı. İşimin potansiyel olarak tehlikeli olması bile bir anlaşma bozucu oldu. Ama çılgın, spontane bir hayatım olmasını seviyorum. Bundan hiçbir şey için vazgeçmeyi düşünemiyorum. Yaşam tutkumla başka bir şey arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu beni bencil bir sürtük yapsa bile."

Aiden'a hüzünle gülümsüyorum. "Benim gördüğüm kadarıyla, aşk ya biter

Senin ailen ya da benim ailem gibi. Ve ben hiç ilgilenmiyorum

her iki durumda da."

Aiden sözlerimin üzerinde düşünüyor, düşünürken elleri kalçalarımı ovmaya devam ediyor. Sonunda "Eski sevgilinin bununla bir ilgisi olmadığına emin misin?" diye sordu.

Ona sert bir bakış attım. "Düşündüğün şekilde değil, hayır."

Aiden'ın bakışı da aynı derecede bilgili. Sonunda iç çekiyorum.

"Tamam, tüm bu teoriyi başlatan eski sevgilimdi. Gençtik ve lisedeydik ve o benim sevdiğim ilk erkekti." Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Ya da sevdiğimi sandığım. Onun için yaptığım -ve neredeyse yaptığım- şeylere dönüp baktığımda, bunun aşk olmasına imkân yok."

"Demek hor görülen bir aşıksın," diye dalga geçiyor Aiden. Ama ben ona ters ters bakınca yüzünü buruşturuyor ve "Tamam, şaka değil. Anladım."

"Gözlerimi ilk açan o olabilir, ama kanıtı size söylediğim diğer her şeyden geliyor. Eski sevgilim yüzünden acı çekmiyorum, sadece... ilişkilerin gerçekliği yüzünden ilgilenmiyorum."

Bir an daha sessiz kalır. Sonra, "Bu hala yalnız ve muhtemelen iç karartıcı bir yaşam tarzı, Dani."

Tepkisi her zaman duyduklarımdan farklı olmasa da derin bir nefes alıyorum. Teorim çok mu çılgınca? Benimle aynı fikirde olan hiç kimseyi bulamadım. Ben mi tek başıma bu kadar mutluyum yoksa herkes yalnız kalmamaya mı hevesli?

"Sana depresif mi görünüyorum, güzel çocuk?" Onun yerine ben soruyorum.

Dudağının kenarı sonunda eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tam olarak değil."

"O zaman ne önemi var?" Barın kenarına yaklaşıp bacaklarımı kalçalarına doğru sarkıtırım. "22 yaşında bir erkeğin bekâr olmanın faydalarını açıklamak zorunda kalacağım son kişi olacağını düşünmüştüm. Sadece sevişmek isteyen bir kız bulmanın seni mutlu edeceğini düşünmüştüm." Başımı eğiyorum ve bir elimi saçlarına götürüp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Onu düşünceli bir şekilde incelerken. "Bu bir sorun olacak mı? Sıradan kalmazsa bunu yapamam, Aiden."

Kaşlarını çatıyor ve kalçalarındaki hareketlerine ara veriyor. "Pek sayılmaz," diyor kuru bir sesle. Ses tonuna neredeyse güleceğim. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Bu çok mu kötü?"

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme seğiriyor, hatta bu konuşmanın sona ermesiyle zihinsel olarak rahatlamış bir nefes alıyorum. "Benim hakkımda bilmen gereken tek şey beni nasıl boşaltacağını. Bu anlaşmanın temeli bu."

Bir kolunu yanındaki taburenin arkasına uzatabilmek için dokunuşumdan uzaklaşıyor, dudakları sırtarak kalkıyor ve onu tanıdığım o kendine güvenen yakışıklı çocuk gibi gösteriyor. "Bunu nasıl yapacağımı zaten bildiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Ve tek bir kelimeyle meydan okuyorum ve bizi güvenli bir şekilde rahat bölgeye geri götürüyorum.

"Evet."

Gözleri hemen tanıdık bir açlıkla kararıyor ve kalçalarımın uzanıyor, beni barın üstünden kucağına çekmeye başlıyor. Ama omzuna bir el atarak onu durduruyorum. Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ama viskisini alıp büyük bir yudum aldıktan sonra elimi boynunun arkasından kıvrıp onu öne doğru çektiğimde o arzu yeniden canlanıyor. Sessiz bir emirle başparmağımı alt dudağında gezdirdiğimde hiç tereddüt etmeden açılıyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve viskinin yavaşça ağzına damlamasına izin veriyorum.

Bir saniye sonra dudakları dudaklarıma çarptı.

"Neden hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin sen?" diye homurdanıyor ve beni tezgahından çekip kucağına oturtuyor. Bu sefer ona izin veriyorum, çünkü dokunuşu için aynı derecede çaresizim.

Öpüşmeyi o yönetiyor, bir elini saçlarıma daldırarak yüzümü istediği yöne çeviriyor. Alt dudağımı ısırması, dilini ağzımın içinde yalaması bile,

Her şey bana kontrolü ele geçirmeye hevesli olduğunu söylüyor. Bana bu şekilde sahip olmak istiyor.

Bu gücü memnuniyetle teslim ediyorum. Kontrolden ne kadar hoşlansam da, arkama yaslanıp onun vermek istediği zevkin tadını çıkarmayı tercih ederim.

Ve Tanrım, bu çocuk nasıl teslim edeceğini biliyor.

Sadece bir dakika sonra, Aiden'ın öpücüğü beni o kadar etkiliyor ki, ağzına doğru inlemeye ve utanmadan sikine doğru sallanmaya başlıyorum.

"Pis kız," diye fısıldıyor dudaklarıma. Kucağında kıvranmaya devam ederken elleri kalçalarımı yönlendiriyor. Kahretsin, duracak gibi görünmüyorum. "Daha kıyafetlerini bile çıkarmadan kucağıma mı boşalacaksın? Sadece ağzındaki dilim ve o muhtaç amına sürtünen sikim yüzünden mi?"

Cevap veremeyecek kadar kendimden geçmişim. Tek yapabildiğim inlemek ve kalçalarımı onunkilerin üzerinde yuvarlamaya devam ederken kollarımı boynuna dolamak.

"Tamam o zaman," diyerek ellerini kalçalarımın çekip tekrar bar taburelerinin arkasına yerleştiriyor. "Kullan beni. Her tarafına boşal. Sikim için ne kadar çaresiz olduğunu göster bana Dani."

Sözleri neredeyse anında bir patlamayı tetikliyor. İçimde yuvarlanan zevkin gücüyle soluk soluğa kalmadan önce bir, iki, üç kez daha aşağı çekmem yetiyor.

Aiden sesi ağzımda yakalamak için öne atılıyor. Dilinin benimkine karşı açça kaydığını hissetmek sadece orgazmımı uzatıyor ve ben dışarı çıkarken kalçalarım ona karşı sallanmaya devam ediyor. Sonunda bir iç çekişle öne doğru yığılıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, bakışları yüzümde geziniyor.

Doğrulamak için kendimi zorluyorum, sonra tekrar tezgâhın üzerine çıkıyorum. "Git kapıyı kilitle," diyorum ona.

Bu istek karşısında gözünü bile kırpmıyor, sadece ayağa kalkıyor ve dediğimi yapıyor.

Arkamdaki bara hızlıca bir göz atıp kapanışı büyük ölçüde bitirdiğimi teyit ediyorum. Bobby gecenin geri kalanında kimsenin içeri girmeyeceğini bildiğim için yeterince kez kilitleme işini bana bıraktı -yapmak üzere olduğumuz şeyi çok daha kolay hale getiriyor- ama aynı zamanda muhteşem bir sık için görevlerimden kaçmak da istemiyorum.

Muhteşem, devasa, yetenekli olsa bile-

Aiden beni belimden tutup omzunun üzerinden çekince düşünce trenim kesiliyor. Şaşırmamam gerektiği halde bir çığlık attım - viski numaramın bu gece saldırganı ortaya çıkaracağını biliyordum.

Birkaç adım sonra ayağa düştüm ve hemen etrafımda dönmeye başladım. Kürek kemiklerimin arasındaki bir el beni masaya doğru itmeden önce önümdeki bilardo masasını zar zor fark ediyorum.

"Kendi iyiliğin için fazla ateşlisin," diye homurdanıyor Aiden arkamdan. Kot şortumun üzerinden kıcıma vuruyor. "Bu beni kızdırıyor."

Yeşil kumaşa gülümsüyorum ve kalçalarımı biraz daha eğiyorum, biraz daha sert bastırıyorum. Kalçalarımı kavrayıp kıcıma sürtünürken öfkeli bir hırıltı daha çıkarıyor.

"Bu seksi kalçalar her erkeği çıldırtabilir," diye düşünüyor ve uzanıp file çorapların üst kısmını tenime geçiriyor. Acının ısırmasıyla bir inilti çıkarıyorum ve o da bunu diğer tarafta tekrar yapıyor.

"Sonra da mükemmel göğüslerini ortaya çıkaran ve başka bir şeye odaklanmayı neredeyse imkânsız hale getiren bu küçük, dar bluzun var." Elleri bacaklarımın ve karnımın üzerinden geçerek göğüslerimin hemen altında dinleniyor. İlk başta, çoğu genç erkeğin yaptığı gibi onları avuçlayıp yoğuracağını düşünüyorum, ama şimdiye kadar gerçekten daha iyi bilmeliydim. Aiden genç bir erkek gibi sevişmiyor.

Tam olarak ne istediğimi biliyormuş ve bunu bana vermek için her şeyi yapacakmış gibi sikişiyor. Bu yüzden üstümün kumaşını göğüslerimin üzerinden çektiğinde gerçekten şaşırmamalıyım. Ve sonra sert bir çimdikle

meme uçlarıma doğru gidiyor.

Bu his karşısında derin bir inilti çıkardım.

Pembe uçları nazik bir okşayışla yatıştırıyor ve sonra diğer zevk noktalarım doğru ilerliyor. Ama beni daha da aşağı bastırmadan önce değil, şimdi hassas olan meme uçlarım bilardo masasının kaba malzemesine sürtünene kadar.

Kahretsin, bu işte çok iyi.

Ellerinin tekrar kalçalarımda olduğunu fark ediyor, dokunuşu yanlarımda ve belimin üzerinde gezinirken saygılı. "Ve bu kısa şortlar..." diye mırıldanıyor hayranlıkla. Böyle eğilmişken, yanaklarımın alt kıvrımını görebildiğini biliyorum, belki de bulunduğu noktadan amımın birazını bile görebilir. "Seninle her birlikte olduğumda tek düşündüğüm şey pantolonunu çıkarmak ve sikimi olabildiğince içine sokmak." Açıkta kalan kık yanaklarım acı bir tokat indiriyor. "Bu dikkat dağıtıcı."

"Aman Tanrım," diye inliyorum masaya doğru. Bu şekilde çok çabuk boşalacağım.

Artık tüm hareketleri öfkeli görünüyor. Şortumun düğmelerini aceleyle açıp aşağı çekmek için uzanırken inlemelerimi duymazdan gelerek beni tekrar tokatlıyor. Donup kaldığını hissettiğimde kıkımın üzerinden kalçalarımın ortasına kadar ancak gelebildiler.

Tam olarak neyi fark ettiğini biliyorum ve utanmadan kalçalarımı oynatırken masaya gülümsüyorum.

"Kahretsin, her erkeğin ıslak fantezisinin hayata geçmesi gibisin," diyor huşu dolu bir ses tonuyla. Eli çıplak kıkımın üzerinde geziniyor. "Bu yüzden kucağıma geldin, değil mi? Bütün gece barın arkasında külotsuz durduğun ve kot şortun o muhtaç küçük klitorisine sürtündüğü için mi?"

Sırf gözlerindeki açlığı ve şaşkınlığı görebilmek için omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Baktığımı fark etmiyor bile - önündeki manzaraya çok odaklanmış.

Ama sonra yapmıyor ve kıkıma öfkeli bir tokat daha indiriyor. Tekrar inlemekten kendimi alamadım.

istedim.

"Pis kız," diye mırıldandı. Beni tekrar tokatladı. "Pis kız."

"Aiden, lütfen," diye inliyorum. "Lütfen sik beni.

Dayanamıyorum

o."

Bakışları sonunda yüzüme kaydı. "İzin verdiğimde geleceksin

bir saniye bile erken gelmeyeceksin." Sanırım o da en az benim kadar sevişmek için yanıp tutuşuyor çünkü eli kot pantolonunun fermuarına gidiyor.

"Şortunu çıkar," diye sert bir sesle emrediyor. Hemen itaat ediyorum, şortumun aşağı kayabilmesi için bacaklarımı bir araya getiriyorum. Sonra uzanıp geri kalan kısmını da çıkarıyorum.

Tam bilardo masasının üzerine bırakmıştım ki Aiden'ın elini kalçamda hissediyorum ve prezervatif paketinin hışırtısını duyuyorum. Yemin ederim bu ses beni tekrar tahrik etmeye yetiyor çünkü otomatik olarak inliyorum ve onu içime almak için kalçalarımı geri itiyorum.

Beni azarlayarak tokatlıyor. "Bekle," diye homurdanıyor. Ama ucunu girişime bastırdığını hissettiğimde bu neredeyse imkansız hale geliyor. Beş dakika önce orgazm olduğumu asla bilemezsiniz çünkü şu anda beni becermeye başlamazsa çıldırmak üzereymişim gibi hissediyorum. En azından yalvarmaya başlamak üzereyim.

Yeterince eminim ki, kelimeler boğazımdan çıkıveriyor. "Aiden, lütfen sik beni. Lütfen. İçimde sana ihtiyacım var, beni doldurmana ihtiyacım var. İhtiyacım var."

Sert bir hamleyle içime girdiğinde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ve sonra beni sikmeye başladı.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor gergin bir sesle, itişleri durmaksızın ve cezalandırıcı. "Her birlikte olduğumuzda vücudunun bana ne için yalvardığını çok iyi biliyorum. Gerçekten bunu sana vermeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Elleri göğüslerimi kavrayana kadar yanlarımdan yukarı kayıyor, takdirle sıkamak ve meme uçlarıma sert bir çimdik vermek arasında gidip geliyor.

Benimle oynadıkça inlemelerim daha da yükseliyor. Göğsüme geçtiğinde meme uçlarım o kadar hassaslaşıyor ki, bیلardo masasının kaba kumaşına değen ilk çizik nefesimi kesiyor ve Aiden'in sikinin etrafında kasılmama neden oluyor.

"Evet, işte bunu bekliyordum," diye tıslıyor, itişlerinin şiddeti artıyor. "Gördün mü bebeğim? Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Elleri başka bir tutuşa geçtiğinde orgazmım zaten bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Omuzlarıma doğru hareket ediyorlar, böylece hem beni masanın üzerinde tutabiliyor hem de beni daha sert becermek için tutuşunu kaldıraç olarak kullanabiliyor. Öyle de yapıyor. Bu da beni hemen bir patlamaya sürüklüyor.

"İşte oldu," diye inliyor, amımın onun etrafında kenetlenmesinin keyfini çıkarıyor. "Tanrım, harika hissediyorsun."

Kulaklarımdaki uğultudan, bedenimi tamamen ele geçiren zevkten onu zar zor duyuyorum. Tek yapabildiğim hislerin içimde yuvarlanmasına izin vermek.

Masanın üzerinde gevşediğimi hissettiğinde kalçaları hafifçe yavaşlıyor. Sırtımı nazikçe okşamadan önce kısa bir süre omuzlarıma masaj yapıyor. Hatta kulağımın altındaki deriye beni ürperttiğini bildiği bir öpücük bırakıyor. Titredim ve nefesim bir kez daha kesildiğinde, bunu kasıtlı olarak yaptığını anlıyorum.

"Henüz işimiz bitmedi, Dani."

Bu sözler üzerine bir inilti çıkarıyorum ama yine de saçlarımı ellerinin arasına aldığı anda nabzım hızlanmaya başlıyor. Başımı geriye çekip beni ön kollarımın üzerine kaldırdığında, bir kez daha acımasızca içime girmeye başladığında, beni tekrar boşaltmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Bir tane daha istiyorum," diye hırlıyor. "Bana bir tane daha ver, Dani." Sonra diğer eli kalçamın üzerinden klitorisime doğru kayıyor ve zevk tekrar artıyor.

Parmakları üzerimde geziniyor, daha hızlı ve daha hızlı, hem dokunuşu hem de itişleri çaresiz hissettirmeye başlıyor. Sanki

şimdi oraya gitmemi istiyor. Ve bu düşünce, saçlarımı beni ellerimin üzerine kaldıracak kadar sertçe çektiğinde doğrulandı.

Yeni aç, kalçalarının her hareketinde G noktama vurmasını sağlıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, bu beni çok sert boşaltacak, oh Tanrım..." Mırıldanıyorum. Dışarıda beni okşayan parmakları ve içeride bana vuran aleti arasında, çok hızlı bir şekilde bir öncekinden daha büyük bir orgazma doğru sürükleniyorum.

"Evet, duymak istediğim buydu," diye heyecanla tıslıyor. "Ver onu bana, Dani. Seni kimin becerdiğini göster bana."

Eğer son orgazmım bir patlamaysa, bu bir atom bombası. Zevk vücudumun her santiminde, her hücrelerinde patlıyor. Dünyadan kopuyorum, beni ele geçiren bu mutluluk dışındaki her şeyden kopuyorum. Ve bunun olmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Bir sonsuzluk sonra nihayet dindiğinde, Aiden sırtıma yaslanmış ağır ağır nefes alırken bیلardo masasına yığılmış durumdayım. Boşalmış olmalı çünkü artık hareket etmiyor, sadece gevşek ve nefesini tutmaya çalışıyor.

"Beni başka kadınlar için mahvedeceksin," diye inliyor kulağıma.

Ve bana bunu söyleten zevk koması olmalı, çünkü daha önceki hassas konuşmamızdan sonra yapmam gereken son şey onu cesaretlendirmek. Yine de nefes nefese "Aynen öyle" demekten kendimi alamıyorum.

Gülümsemesini omzumda hissediyorum ama ondan herhangi bir şefkat istemediğimi anlamış olmalı çünkü başka bir şey söylemeden geri çekiliyor. Beni öpmüyor, bana dokunmuyor, sadece doğruldu ve kıyafetlerini düzeltmeye başladı.

Ayağa kalkıyorum ve aynısını yapıyorum.

"Kapatmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor kot pantolonunun fermuarını çekerken.

Kendi kotumu geri çekerken irkildim. Belki de iç çamaşırı giymemek kötü bir fikirdi. "Hayır, sorun değil. Başını

Kapıyı kilitlemeden önce bitirmem gereken birkaç şey var."

Bununla alay ediyor. "Seni burada yalnız bırakmayacağım. İşin bitene kadar bekleyeceğim." Öfkeli bakışlarımı kendi sert bakışlarıyla kesiyor. "Üzgünüm tatlım, bağımsız bir kadın ol ya da olma, kimseyi gece yarısı Philly'deki bir barı tek başına kitlemesi için bırakmam. Bunu kabullen."

İçimi çekerek ona dönmeden önce bir süre daha ters ters bakıyorum. "Peki. İstiyorsan bekle. Ama bu işin sonunda bir iyi geceler öpücüğü alma umuduyla kalıyorsan, daha önce beni dinlememişsin demektir."

Omuz silkiyor ama tekrar bara oturuyor ve ben son kapanış işlerini bitirirken beni izlemeye koyuluyor.

Sadece birkaç dakikamı alıyor. Özellikle de Aiden bar taburelerini kaldırmama yardım edip süpürme işine başlamama izin verdiğinde. Konuşmamızın üzerinden on dakika bile geçmeden onu kapıdan çıkarıyor ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Neyse ki tam döndüğümüz sırada caddeden bir taksi geliyor. Elimi kaldırıp aşağıya doğru sallıyorum ve ışıklarını onaylarcasına yaktığında, vedalaşmak için Aiden'a dönüyorum.

"Pekala, güzel çocuk, bıraktığın için teşekkürler. Ararsan beni ara-"

Bir kolunu belime dolayıp beni vücuduna doğru çekince sözüm kesiliyor. Ben daha tepki vermeden dudakları dudaklarıma yapıştı.

Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum ama o sabırla öpüşmeye devam ediyor ve sevgisine karşılık vermemi bekliyor. Bunu yaptığımda, sonunda onun kucağında eridiğimde, memnun bir iç çekiyor ve diğer elini saçlarıma daldırıyor, böylece diliyle dudaklarımı aralayıp öpücüğü derinleştirebiliyor.

Hala olmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkınım.

Taksi sabırsızca korna çaldığında, Aiden'ın kucağından neredeyse fırlıyorum. Ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum.

"Veda öpücüğü yok demiştin hani?"

"Bu kuralı kabul etmiyorum," diyor sırtarak. Öne doğru eğilerek ağızma hızlı bir öpücük daha konduruyor. "Sakin ol Dani, bu düğünümüzü planladığım anlamına gelmiyor. Sadece seni öpmek istedim."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerimi ona dikiyorum ama karşımda sadece çekici, şakacı Aiden'ı buluyorum. İçimi çekiyorum ve onu hafifçe itiyorum. "Peki. Ama davetiyelerin çıktığını gördüğüm an giderim."

Gözlerini deviriyor. "Evet, tamam, mesaj alındı. Şimdi şoförün seni almadan git buradan." Sonra kıcıma hafifçe vuruyor ve sırtarak beni arabaya doğru itiyor. "Güle güle, baş belası. Belki bir ara sana mesaj atarım."

Bu ayrılık yorumu, beni bu işi olduğundan daha fazla büyütmediğine ikna etmeye yetti. Üçüncü randevudan sonra genellikle erkekler fikir edinmeye başlar -özellikle de onlara ciddi bir ilişki aramadığınızı vurgularsanız- ama Aiden gerçekten sadece seks istiyor gibi görünüyor.

Ben de ona göz kırpyorum ve "Belki cevap bile veririm" diyorum.

AIDEN

"Yani sen sadece... onunla yatıyorsun. Uyumadan. Ya da beklentilerin olmadan."

Kickboks dersi için ısınmaya başlarken Max'e şaşkın bir bakış atıyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Hâlâ ikna olmuş görünmüyor. "Bu nadiren işe yarar, dostum. Victoria'yla aramda olanlara bak: Ayrıldıktan sonra arkadaş kalacağımızı söyledik, ara sıra seviştik ve sonra bir baktım ki büyükannesinin 80. doğum gününe gelmem için kandırılıyorum, böylece herkese yeniden erkek arkadaşı olarak tanıtılabiliyorum."

O gecenin anısı -Max'in bir şekilde partiden kaçmayı başardıktan sonra panik içinde daireme gelmesi- beni yüksek sesle güldürüyor.

"O farklıydı ve bunu sen de biliyorsun," diye kıkırdıyorum. "Victoria onu terk ettiğin anda seninle tekrar bir araya gelmeye çalışıyordu. Sen sadece bunu göremeyecek kadar kördün. Bu 'arkadaşlığın' sıradan kalmasının hiçbir yolu yoktu."

Max haklı olduğumu kabul etmek yerine, boks eldivenlerini almak için dönmeden önce bana ters ters bakıyor.

Tam o sırada minderin kenarından telefonumun sesini duyuyorum. Ona uzanıyorum ve bana kimin mesaj attığını görünce bir ıslık çalıyorum. "Şeytanın sözü." Sırtarak telefonumu arkadaşlarıma doğru çeviriyorum. "Gördün mü? Ganimet çağrısı. Ne diyordun?"

Tek aldığım cevap göz devirmek oldu. **Selam tatlı çocuk. Sonra meşgul müsün?** Çabucak bir cevap yazıyorum.

Senin için mi? Asla. Ne oldu?

Bu öğleden sonra bir şirket işi için paintball partisinde barmenlik yapacağım. Gelip bana eşlik etmek ister misin? İstersen spor salonundan birilerini getirebilirsin.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum ve Max'le göz göze geliyorum. "Sonra ne yapacaksın? Dani ile paintball oynamaya gitmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Tabii, ben de varım."

Max ve ben orada olacağız. Bana detayları gönder, antrenmandan sonra geliriz.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Max gözlerini kısmış bana bakıyor. "Paintball randevusu mu? Kulağa seks gibi gelmiyor."

Yanıt olarak omuz silkiyorum. "Belki de onu sahada becermemi istiyordur. Ya da belki senin onu sahada becermeni istiyordur." Max bunun üzerine başını sallıyor. "Bak, tek söylediğimiz çıkmadığımızdı. Bunu bir ilişkiye doğru giden bir şey olarak ele almayacağımızı. Benimle gelmeleri için başkalarını davet ettiğinde bu bir randevu sayılmaz. O eğlenceli bir kız, muhtemelen sıkılmasın diye ona eşlik etmemizi istiyor. Bundan daha fazlası değil."

Yenilgiyle iç geçirir. "Sen öyle diyorsan. Daha önce taraflardan birinin duygularına yenik düşmediği bir seks arkadaşı anlaşması görmemiştim."

Telefonumu minder kenarına fırlattıktan sonra çantaya doğru yürüyüp hazır ol duruşuna geçiyorum. "Bu kadar endişelenmeyi bırak, her şey yoluna girecek."

Tam o sırada ağır çanta odasının kapısı açılıyor ve spor salonunun en yeni üyesi içeri giriyor. Geçen hafta soyunma odasında karşılaştığım iri yarı, dövme yabancısı. O gün ve o günden beri onu gördüğüm her gün olduğu gibi kızgın görünüyor. Bu çok fazla oldu, çünkü kızgın çocuk görünüşe göre spor salonu için yaşıyor. Henüz onunla antrenman yapmadım.

ama ders sırasında ona attığım bakışlardan anladığım kadarıyla
Yoğun.

"Hey, o adamın adını öğrendin mi?" Max'e mırıldanarak soruyorum, çenemi adama doğru sallayarak. "Burada antrenman yaptığı iki hafta boyunca tek kelime ettiğini duyduğumu sanmıyorum."

Max düşünceli bir şekilde kaşlarını çatar. "Sanırım Jax adının Kane olduğunu söylemişti. Onu işe alan oydu."

"Anlaşması nedir? Biliyor muyuz?"

Max omuz silkiyor ve tekrar gerinmeye başlıyor. "Gönüllü olarak verdiği tek bilgi bölgede yeni olduğu ve antrenman yapacak bir yere ihtiyacı olduğuydu. Daha önce ne tür bir spor salonunda olduğunu bilmiyorum, çünkü adam çok sert çalışıyor. Tristan'ın ders verirken ona göz kulak olması ve stratejik olarak partnerlik yapması gerektiğini duydum çünkü partnerlerine zarar veren türden bir adam."

"Eyvah," diyorum yüzümü buruşturarak. Dünyada bu tür dövüşçülerden çok var - dövüş kelimesini duyup bunu kavgaya çevirenler - ama spor salonumuza gelmeyeli uzun zaman oldu. Bu sporu seven ve antrenman ortaklarını güvende tutarken daha iyi olmak isteyen sporcuları kabul etmek ve üretmekle gurur duyuyoruz. MMA artık sadece kafes içinde yapılan bir horoz dövüşü değil. Antrenmanda sertleşmek için hala bir zaman ve yer var, ancak normal bir delme sınıfı değil.

"Umarım kısa sürede kendine gelir," diyorum. "Tristan ve Jax bu saçmalığa ancak bir yere kadar katlanabiliyorlar."

"Amin," diye onaylıyor Max.

"Aiden. Max. Dedikoduyu bırak ve çantayı hazırlamaya başla," diye bağılıyor Tristan odanın diğer tarafından.

"Bu adamın fazladan gözlerini ve kulaklarını nerede sakladığını asla anlayamayacağım," diye mırıldanıyorum boks eldivenlerimi istemeye istemeye giyerken.

Üç saat ve bir işkence seansından sonra - diğer adıyla Remy'nin çişini yaptığı Tristan antrenmanı

O sabah Max ve ben duş aldık ve paintball sahasına doğru yola çıktık.

"Yani bugün gerçekten oynuyor muyuz yoksa sadece ücretsiz iş yapmak için mi buradayız?"

Arabanın kapısını arkamdan çarpıyorum ve gözlüklerimi takıyorum, Max'in yanıma geldiğini hissediyorum. "Hiçbir fikrim yok, sadece açık bir bar ve bir Dani olacağını biliyorum."

Max iç geçirir. "Yani bunu ücretsiz çalışma olarak kabul ediyorum. Anladım." Önümüzdeki devasa tesise bakıyor. "Yani o bir fotoğrafçı... aynı zamanda çocukların doğum günü partilerinde barmenlik mi yapıyor? Burada neyi kaçıyorum?"

Dani'nin bir çocuk partisinde çalıştığını, etrafının çığlık atan, şekerli sekiz yaşındaki çocuklarla çevrili olduğunu düşününce bir homurtu çıkardım. "Foto muhabiri olmak onun için biraz zor, çünkü çok yeni. Bu yüzden seyahat barmenliği yaparak kendini tamamlıyor. Rastgele vardiyalarda barmenlik yapmak için işe alınıyor, bazen barlarda, bazen de bu gibi partilerde. Bugün özel bir şirket toplantısı var."

"Ah, tamam. Yani kurumsal bir ekip kurma etkinliğine giriyoruz. Harika."

Max'in sesindeki alaycılığı fark etmedim, bu yüzden onu rahatlatmaya çalıştım. "Neredeyse bitirdiler. Buraya çalışanlarla oynamaya geldik, müşterilerle değil. Tabii birkaç şirket çalışanını vurmak istemiyorsan?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Neyi hedeflemem gerektiği umurumda değil. Sadece bazı insanların resmini yapmak istiyorum."

Özel partinin yapıldığı alanı bulmamız sadece birkaç dakikamızı alıyor ve barın arkasında Dani'yi gördüğümde yüzümde bir sırıtış beliriyor.

Her zamanki gibi muhteşem, siyah saçları paintball dükkanının logosunu taşıyan siyah atletinin üzerine dalga dalga dökülüyor. Müşterilerden birine odaklanmış, ona bir bira uzatıyor ve adamın söylediği bir şeye gülüyor. Ama beni fark edene kadar yüzü gerçekten aydınlanmıyor.

"Selam çocuklar, gelebildiğimize sevindim. Burayı kapatmama yardım etmeden önce bir içki ister misiniz?"

Bara oturduğumuzda Max beni dürtüyor ve sana söylemişim der gibi bir bakış atıyor. Cevap olarak sadece yenik bir iç çekiyorum.

Dani değişimi izliyor ve fısıldamadan önce bize göz kırpmıyor, "Müdürümün bunu söylediğimi duymasını istedim.

Sizden iki kutu kaldırmanızı istiyorum, sonra da çalışanlar çimleri kendilerine ayıracak." Bana bir Heineken uzatıyor ve ardından içki siparişi için Max'e bakıyor. "Benim için de aynı şey geçerli," diye yanıtlıyor. "Teşekkürler. Ve Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye mırıldanıyor, spor sonrası giydiği gri joggers ve kaslı bir atletten oluşan kıyafetine bir kez daha bakıyor.

Bu da beni kıkırdatıyor ve Max'in gözlerinin açılmasına neden oluyor.

Dani uzaklaştıktan sonra en iyi arkadaşıma doğru eğildim ve mırıldandım, "Gördün mü? Sıradan. Sadece seks yapmıyor olsaydık benim önümde sana asılmazdı."

"Siz ikiniz çok tuhafsınız," diye mırıldanıyor ve birasından büyük bir yudum alıyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca takılıyoruz, ikimiz sohbet ediyoruz ama çoğunlukla Dani'nin son içkileri dağıtmasını ve diğer müşterilerle gülüşmesini izliyoruz. Max sessiz olduğumu fark etse de yorum yapmıyor ama işin aslı bugün söylediği sözler hâlâ kafamda çınlıyor.

Ortalama olarak, haksız değil. Bir arkadaş ilişkisi sırasında genellikle bir kişi diğerinden daha fazla duygusal bağ kurar. Şahsen, bunun neredeyse her zaman üçüncü veya dördüncü buluşmadan sonra gerçekleşmeye başladığını fark ettim. Bu noktaya gelindiğinde, iki kişi birlikte yeterince zaman geçirmiş, karşısındakini yeterince anlamış oluyor ve kendilerini ona doğru sürüklenirken ya da ondan uzaklaşırken buluyorlar. İlişkiye girdiğim kızlarla sadece bu kadar zaman geçirdiğimi biliyorum.

Dani'yi severim. Hem de çok. Muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en eğlenceli kız ve onunla seks yapmak bu dünyanın dışında. Ve üç "buluşma" işaretini geçtiğimize göre, çok önemli bir noktadayız.

Onunla bir ilişki istiyor muyum? Yoksa iş ciddiye binmeden önce kendimden uzaklaşmaya mı başlamalıyım?

İkinci seçeneğe kaşlarımı çatıyorum. Onu görmeyi kesinlikle bırakmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor, onun kolay kahkahasının havada cınlamadığını ya da inlemelerinin kulağıma bastırılmadığını hayal ediyorum. Siktir et o seçeneği.

Dani bana sırtarak şakacı bir şekilde göz kırptığında ise bu düşünce aklımdan tamamen uçup gidiyor.

Siktir et çekilmeyi, olduğumuz yerde kalalım.

Ancak onunla daha büyük bir şey için zorlama ihtiyacı hissetmediğim konusunda da kendime karşı dürüst olabilirim. Bu sadece hayatımda çok şey olduğundan değil, bulunduğumuz yeri sevdiğimden de kaynaklanıyor. Gündelik şeyleri seviyorum. Daha eğlenceli ve bir etiketten çok daha kolay.

Ayrıca, Dani'nin nerede durduğunu biliyorum. Yani bu tartışmalı bir konu. Ama Max'in sorusunu düşününce ve Dani'nin beni nereye koymak istediğini değil, benim nerede durduğumu teyit edince kendimi daha iyi hissediyorum.

"Pekâlâ çocuklar, artık sizin için hazırım," diyerek yanımıza gelip önümüzde durdu. İçeri taşınması gereken iki içki kutusunu işaret ederek sessizce yardımımızı istiyor. Her şeyin içeri taşınması hiç zaman almadı.

Sonra önümüzde durdu, elleri kalçalarında ve yüzünde bir sırıtış. "Şu anda sahada çalışan ve vardiyalarını bir oyunla bitirmek isteyen yaklaşık bir düzine çocuk var, eğer siz de isterseniz saha bizim."

Ellerimi neşeyle birbirine vuruyorum. "Kesinlikle. Kıcını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

Çenesini ekipman alanına doğru sallarken yüzünde muzip bir ifade belirliyor. "Git giyin. Seninle sahada görüşürüz."

ve bugün kimin kışının tekmeleneceğini göreceğiz."

"Kaç tane sümüklü ergenimiz kaldı?" Max'in seslendiğini duydum.

Arkasına saklandığım lastik yığınının etrafından bakıyorum, bakışlarım sahayı tarıyor ve karşı taraftaki karga yuvasına doğru ilerliyor. Çimden yukarı çıkarken altı rakipten ikisini indirmiştik ve tahminimizce en az iki tanesi yüksekteki bayrağı koruyor.

Max'in saklandığı yerin önünde bir hareket görüyorum.

"Saat 11:00'de biri var," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Arkasına çömeldiği namlunun etrafında sessizce hareket etmeden önce bana keskin bir baş selamı veriyor. Silahımı hareketi gördüğüm yere doğrultuyorum, Max bir sonraki barikata doğru yirmi metre hızla ilerlerken koruma ateşi açmaya hazırım. Yine de kimse ateş etmiyor ve ağacın arkasına saklanan çocuğu fark edip hızlı bir atışla onu indirmesi on saniyeden az sürüyor. Max'in silah sesinden faydalanarak onun saklandığı barikata doğru koşuyorum, kalın kıyafetimin içinde sırtımdan ter damlamaya başlıyor.

"Muhtemelen orada bayrağı koruyan bir kişi daha vardır, değil mi?" diye soruyor, gözleri yalnız silahlı adamı arıyor.

"Ben de öyle yapardım. Sahada sadece iki kişi olmalı ve yakan top yarışması günlerimi doğru hatırlıyorsam, gençken sadece saldıran taraf olmak isterdim. Bu yüzden onların bayrağını bizimkinden daha fazla kişinin koruması pek olası değil."

Max başıyla onaylıyor, vücudu karga yuvasına doğru koşmaya hazırlanıyor.

"Ayrılalım ve her birimiz bir tarafı alalım," dedim ona. "Ben solu alacağım, sen sağı al. Eğer birimiz silahlı adamı görürse

kuş sesi diğerini uyarır."

Max'in başı iç çekerek geriye düşer. "Neden kuş sesi çıkarayım ki? Sen kuş sesi çıkarmayı biliyor musun ki?"

Ona sadece şok içinde bakabiliyorum. "Tabii ki. Değil mi?"

Başını sallıyor.

Biz nasıl en iyi arkadaş olduk?

"Sadece... adamı görürseniz seslenin," diyor ağır bir iç çekişle. "İyi mi?"

"Tabii, sıkıcı olmak istiyorsan," diye homurdanıyorum. Cevap bile vermiyor.

Sadece çekip gidiyor.

Ben de bir iç geçirdim ve diğer yöne doğru koşmaya başladım.

Sağ taraftan karga yuvasına yaklaşıırken bir şeyin parladığını görüyorum, hemen öncesinde de bir silahın patladığını duyuyorum.

"Kakaw, kakaw!" Paniklemiş bir sesle bağırarak kendimi başka bir lastik yığınının arkasına atıyorum.

"Dostum, silah seslerini duyuyorum! Bu noktada çağrı biraz gereksiz."

Lastiklerin etrafından bakarken, Max'in karga yuvasındaki bir noktaya nişan aldığını, bir heykel gibi hareketsiz durduğunu ve hareket beklediğini görüyorum. Bir an sonra, o geliyor.

Pop pop pop.

"Kahretsin!" diye bağılıyor çocuk yüksekteki yerinden, kafasını uzatıp Max'e doğrulttuğu paintball silahını istemeye istemeye indiriyor. Göğsüne ve omzuna üç nokta halinde sarı boya sıçramıştı.

Max bir sevinç çığlığı atıyor ve sonra çömeldiği yerden doğrulup lastiklerin etrafında yürüyor, karga yuvasına çıkan merdivene yaklaşıırken yüzünde bir zafer ifadesi var.

Pop pop.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu atış nereden geldi? Max silahını hiç kaldırmadı.

Sonra arkasını döner, çenesi gevşemiş ve göğsü pembeye boyanmıştır.

Kim?

Önümde bir yerden boğucu bir kahkaha duyduğumda sorum cevaplandı. Onu göremiyorum ama bu seksi sesi her yerde tanıyabilirim.

"Annen sana hiç erken kutlama yapmamayı öğretmedi mi?" Dani soruyor.

Elimde değil. Gülmeye başladım.

"Dostum, seni kesinlikle yakaladı," diye kıkırdıyorum, gözlerimden akan yaşlarla iki büklüm oluyorum. "Ve sen bir rakipsin! Ne oluyor lan?"

Max bir anda şoktan kızgınlığa geçer. "Yerinde olsam çok fazla gülmezdim. Sırada senin için geliyor."

Bu beni bir anda ayılttı. Hâlâ olduğum yerde saklanıyorum ama Dani'nin ateşinin nereden geldiğini ve nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulmak için bariyerin üzerinden bakıyorum.

Ve hemen suratından vurulur.

"Ohhh kahretsin," diye soluk soluğa bağırıyor küçük ergen bok, hâlâ karga yuvasında beklediği yerden, tüm bu olup bitenleri izlerken.

"Benimle dalga mı geçiyorsun..." Yüz siperindeki pembe boya sıçraması beni kör edince kaskımı çıkararak homurdanıyorum.

Bu kez Dani'nin kahkahasına Max'inki de katıldı. Onu hâlâ göremiyorum ama az önce aynı şey için ona güldüğüm gerçeğini görmezden gelerek en iyi arkadaşıma ters ters bakmakla yetiniyorum.

"Bunu günün en eğlenceli kısmı olarak gördüğüm için kendimi kötü mü hissetmeliyim?" Dani kıkırdarak soruyor, karga yuvasının çok da uzağında olmayan bir bariyerin arkasından beliriyor. Paintball silahını omzuna dayamış, duruşu ve tembel yürüyüşü onu bir güven abidesi haline getiriyor. Yüzündeki kibirli gülümsemeyi hesaba katmıyorum bile.

"Burada ne yapıyorsun ki?" Onun yerine ben sordum. "Senin hücum oynayacağını düşünmüştüm."

Yanımda durduğunda omuz silkiyor. "Savunmayı hücumum haline getirdim. Eğer ikinizi saf dışı bırakabilirsem, sonrasında bayrağı kendim alabileceğimi biliyordum."

Ve yüzünde bir sırıtış belirirken, elindeki silahı yeniden ayarlıyor ve muhtemelen tam olarak bunu yapmak için geri çekilmeye başlıyor. "Görünüşe göre haklıymışım. Şimdi baban kim, tatlı çocuk?"

Sonra dönüyor ve alanın sonuna doğru koşuyor.

Bir an için Max ve ben şok içinde öylece kalakaldık.

Sonra...

"Vay anasını, galiba aşık oldum," diye fısıldıyorum şaşkın bir sesle.

"Ben de," diye duyuyorum karga yuvasından.

Max ve ben eşyaları teslim etmeyi bitirdiğimizde Dani otoparkta bizi bekliyordu bile. Arabasına yaslanmış, telefonunda gezinirken gözlüğünü takmış, kendinden emin bir galip gibi görünüyor.

"Zaferini kutlamak ister misin?" Ona ulaştığımızda soruyorum. "Söz veriyorum, kaybedenler olarak üzülmeyeceğiz."

Telefonunu arka cebine sokuyor, dudağının kenarı yukarı doğru seğiriyor. "Aklında ne var? Kutlama yapamayacak kadar yorgun olmanızı beklerdim."

"Yirmi iki yaşındaki iki dövüşçünün enerji seviyelerini hafife alıyorsun," diye alay ediyorum. "Ve açlıklarını da. Akşam yemeği için bana gelmek ister misin? Fairmount'tayım, yani buraya en yakın olan benim. Yolda biraz bira alırım ve oraya vardığımızda da hamburger yeriz."

Evet demek istediğini anlayabiliyorum ama onun yerine "Duş almam lazım, maçtan sonra iğrenç oldum" diyor.

"Benim evimde duş al," diyorum aceleyle. Neden birdenbire onu yanımızda tutmak için bu kadar çaresiz olduğumu bilmiyorum, sadece bugünün bitmesine hazır olmadığımı biliyorum.

Sadece gözlerini kısarak bana baktığında, ellerimi ceplerime sokuyorum ve yüzümde o büyüleyici gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. İstedığımı elde etme konusunda yüzde yüz başarıya sahip olan.

"Hadi, Dani. Bizimle biraz takıl."

Ve bingo, onu yakaladım. Gözlerini devirdi ve arabasının koluna uzanıp omzunun üzerinden seslendi: "Tamam. Adresini mesaj at, seninle orada buluşuruz. Bira içmek için duracaksan bana bir Fat Tire almayı unutma."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum, kendi gözlüklerimi burnuma takıyorum ve sırtarak Max'e dönüyorum. "Bayanı duydun. Hadi gidelim."

Yirmi dakika sonra hepimiz daireme ulaştık ve ben akşam yemeği için malzemeleri hazırlamaya başlarken Max'i duşa gönderdim. Dani tezgâha oturuyor ve hemen biralardan birine uzanıyor.

"Çok yemek yapar mısın?" diye soruyor merakla, dişleriyle kapağını açtıktan sonra.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Savaşırken bunu alışkanlık haline getiriyorsun. Diyetiniz oldukça sınırlı hale geliyor, bu yüzden kendiniz için yemek hazırlamak daha kolay oluyor. Gordon Ramsey falan olduğumu söylemiyorum ama iyi tavuk ve brokoli yaparım."

Bunun üzerine bir kahkaha atıyor, birasından bir yudum alıyor ve salata malzemelerine uzanıyor. Ona büyük bir kase uzatmamı işaret ediyor. Sessizce, birlikte akşam yemeğini hazırlamaya başlıyoruz.

Bir süre sonra soruyu daha fazla içimde tutamıyorum. "Yani bu senin için fazla randevu değil mi?"

Omuz silkerken bana bakmıyor bile. "Hayır. Restoranda olmadığı sürece yemek randevularında iyiyim." Bir şey düşünüyor gibi görünürken elleri duraklıyor.

banyo kapısına hızlı bir bakış atarken çalışıyor. "Ayrıca Max de burada. Üç kişi zor bir randevu olur."

Sanki adını söylemek onu çağırmış gibi, Max banyodan çıkmak için o anı seçer. Sırlıslıklamdır ve beline sardığı havlu dışında tamamen çıplaktır.

Dani'nin gözlerinin kocaman açıldığını gördüğümde yüzümde bir sırıtiş belirmesine izin vermemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Max fark etmemiş gibi görünüyor. Aslında, üstünü değiştirmek için koridordan yatak odama doğru adım atmadan önce sadece bir saniye görüş alanımızda kaldı.

Dani fiziksel olarak kendini hayal aleminden sıyrırken sessiz kalıyorum. Soğuk birasına uzanıp kocaman bir yudum alana kadar kıkırdamama izin vermedim.

"Edepsiz kız," diye mırıldanıyorum.

Dikkati bana yöneliyor ve bir an için kızaracağını ya da inkâr etmeye çalışacağını düşünüyorum. Ama şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydım.

Omuz silkiyor ve salatalara geri dönüyor. "Çok seksi. İlgimi çekmemesi için kör ya da ölü olmam gerekir."

Bir anda aklımdan bir fikir geçiyor. Heyecan damarlarımı dolduruyor ama Max'in bu konuda ne hissedebileceğini düşünmek için bir an durup yatak odasına doğru bakıyorum. Tabii en iyi arkadaşımın zevklerinin tamamen farkındayım, daha önce birkaç kez kendim de görmüştüm.

Bu kolay bir karar, özellikle de Dani'nin az önceki şehvet dolu bakışıyla karşılaştırıldığında.

Kendi yemek hazırlığımı bir kenara bırakıp ellerimi sildikten sonra tezgâhın etrafından dolaşıp Dani'nin arkasına geçiyorum. Ellerim tezgahın üzerinde, ona tam olarak dokunmadan ama varlığımla onu mümkün olduğunca kalabalıklaştırarak onu kafesliyorum.

"İlgileniyor musun?" Kulağına mırıldanıyorum, dudaklarım teninin üzerinde zar zor geziniyor.

Sorum karşısında ürperdiğini hissediyorum. "Sadece Max mi?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

Omuz silkiyorum, göremediğini bilsem de. Gerçeği söylemek gerekirse, en iyi arkadaşımı bire bir becermemesini tercih ederdim, ama bunu bilmesine izin vermiyorum. Çünkü oynadığımız oyun bu değil. "Eğer istersen. Ama ima ettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Arkasından ve üstünden baktığımda göğsünün nefes alıp verirken inip kalktığını görebiliyorum. Daha fazla hava emmek için nasıl acele ettiğini duyabiliyorum.

"Bir düşün Dani," diye devam ediyorum, dudaklarımı şakağında gezdirerek. "İkimiz de seni yatağa götürebiliriz. Seni sayamayacağın kadar çok kez boşaltırız. İki kat fazla el, dil, yarak... hepsi senin için. İki erkeğin tamamen senin zevkine odaklandığını hayal et."

Sızlanmasını engelleyemeyecek kadar tahrik olmuş durumda. Sesi duyunca aletim şortumun içinde sertleşiyor ve göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Gerçek bir cevap beklemiyorum; ihtiyaçlarını mükemmel bir şekilde tespit ettiğimi bilecek kadar vücudunu okuyabiliyorum zaten. Onun yerine dudaklarımı mürekkepli omzuna götürüp alaycı bir öpücük konduruyorum.

"Git bir duş al. Ve ben söylemeden sakın o güzel amcığa dokunayım deme."

DANI

Akşam yemeği sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Çocuklar nihayet hamburgerleri ağızlarına tıktırtmayı bitirdiklerinde, ben onların bitirmesini beklerken bira şişemin etiketini çoktan koparmış oluyorum. Gerçi Aiden'ın ara sıra attığı sinsi bakışlara bakılırsa, benimle bilerek dalga geçiyor olma ihtimali yüksek.

"Film izleyelim mi?" diye soruyor, son kâğıt tabakları atarken Max'e bakıyor. Sesi o kadar mütevazı geliyor ki, bir sonraki sorusu beni tamamen şaşırtıyor - geleceğini bilmeme rağmen. "Yoksa Dani'yi becermeme yardım etmek mi istiyorsun?"

Max başını kaldırıp en iyi arkadaşına baktı. "Ne?"

Aiden'ın yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor. "Beni duydun. Dani bizi terlerken ve bir şeyler vururken izlerken her türlü tahrik oldu ve şimdi onu becermemizi istiyor."

Max dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Öyle mi?" diye derin bir gümbürtüyle soruyor ve anında bedenime bir zevk şimşegi gönderiyor. Ağzımdan kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için sadece dudağımı ısırıp başımı sallayabiliyorum.

Yemin ederim, gözlerimin önünde iyi adamdan baskın adama dönüşmesini izliyorum. Vücudumun her santimini incelemek için zaman ayırarak beni bir kez daha gözden geçiriyor. Sonra bana doğru yaklaştı ve çenemi kavradı.

ve tam ifademi al. "Sözlerine ihtiyacım var Dani. Sen istemedikçe sana bu şekilde dokunmayacağım."

Cevabım hemen ağızımdan kaçıyor. "Evet," diyorum nefes nefese. "Evet, ikinizi de istiyorum. Lütfen."

Max sırtıyor ve çenemi bırakıyor. "Çok güzel yalvarıyor," diyor en iyi arkadaşına dönüp bakarak.

Aiden kıkırdar. "Ve daha başlamadık bile."

"Bir ricam var," diyorum aniden ve çocukların dikkatini tekrar bana çekiyorum. İkisi de soru sorar gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunu yaptığımızda, ikinizi de aynı anda istiyorum. Bana her şeyinizi vermenizi istiyorum."

Bunun üzerine Aiden'in bakışları arzuyla patlıyor. Mutfak adasının etrafından dolaşıp arkama geliyor, elleri belime yerleşiyor ve dudakları boynumu öpmeye başlıyor. Şimdiden bir şehvet bulutunun içinde kaybolmuş gibi görünüyor çünkü "Sanırım bunu halledebiliriz" derken sesi nefes nefese çıkıyor.

Ve sonra başka soru yok.

Boynumu öpmeye devam ederken ellerimi göğsünde gezdirebilmek için Aiden'a doğru dönüyorum. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor ve şimdiden ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Tamamen onun vücuduna odaklanmış ve dikkatim dağılmışken, aniden arkamdan gelen bir vücudun sıcaklığını, kıcıma bastıran bir sertliği hissediyorum.

Ve eller kaburgalarım boyunca kayarak göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı acımasızca sıktığında, bir iniltiyle başımı Max'in omzuna yaslıyorum.

Aiden önündeki manzaraya bakmak için geri çekildiğinde "Siktir," diye inliyor. Bir süre meme uçlarımla oynayan en iyi arkadaşına baktıktan sonra, "Aklımı kaçırıp seni burada, tezgâhın üzerinde becermeden önce bunu yatak odasına taşıyalım," diyor.

"Buna aldırılmazdım," diyorum nefes nefese.

"Yapardım," diye homurdanıyor. "Seni burada doğru pozisyonlarda beceremem." Ve ben bir şeyle karşılık veremeden

Yoksa elimden tutup beni kısa koridordan yatak odasına sürüklüyor, Max de sessizce onu takip ediyor.

Kapı arkamızdan kapandığında, Aiden beni döndürüyor, böylece yüzüm yine ona dönük oluyor. Bir an için ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü beni kalçalarımın tutuyor ve ikimizi de Max'e bakmaya yönlendiriyor. Bu bana onun yüz ifadesini bir an için gerçekten inceleme şansı veriyor. Sabırsız, gergin ya da açlıktan başka bir şeye benzemiyor. Benim için.

"Öp onu," diye fısıldıyor Aiden kulağıma.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. O zaten yakınımda, ama ben her heyecanlı nefes alışımında göğüslerimin Max'in göğsüne sürtündüğünü hissedene kadar biraz daha yaklaşıyorum. Bakışlarımın bir an için yüzünde gezinmesine izin veriyorum, sadece ifadesini değil, aynı zamanda rüzgârla savrulan siyah saçlarını, kusursuz tenini ve benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan ve yalanmak için yalvaran dudaklarını da alıyorum.

Bakmama izin veriyor, benim onu izlediğim gibi o da beni izliyor. Ve sonra hareket ediyor.

Dudakları yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücükle benimkileri alıyor. Genelde onun yaşındaki erkeklerin açlıkla, tutkuyla öpüşmesini beklerim, sanki sevişme bölümlerine geçebilmek için yoğunluğu arttırmak isterlermiş gibi. Ama Max öyle yapmıyor. Beni dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi öpüyor, sanki beni becermek kadar öpmekten de memnun olacakmış gibi.

Sanki baştan çıkarma oyununda ne kadar iyi olduğunu biliyor ve bir sonraki bölüm için yalvaracak kişinin ben olmamı istiyor.

Aiden'la olduğundan daha farklı hissettiriyor. Hâlâ Aiden'ın daha yoğun, zorlukla tasmalanmış yavaş öpüşme tarzını tercih ediyorum ama Max'in tekniğinin dizlerimin bağını çözmediğini söyleyemem. Özellikle de dili alt dudakımın üzerinde tembelce kayarken aynı anda Aiden'ın elleri göğüslerimi avuçlamak için atletimin altından kaymaya başladığında.

"Aramızda böyle çok iyi görünüyorsun," diye fısıldıyor kulağıma. "İkimizi de aynı anda aldığına nasıl

göründüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Elimde değil, muhtaç bir inilti çıkarıyorum. Max'i daha sert öpmeye çalışıyorum, bana daha fazlasını vermesi için yalvarmaya çalışıyorum, ama pi kurusu onun yerine geri çekiliyor.

"Sence onunla ilk önce ne yapmalıyız?" diye düşünüyor, başparmağını alt dudağımda gezdirerek ateşli bir bakış fırlatıyor. "Dudakları bir horozun etrafına sarılmış harika görünecek gibi görünüyor."

Max'in de yatak odasında en az Aiden kadar pis konuşan bir alfa olduğunu öğrenince nefesim kesiliyor.

Tanrım, bu ikisi bu gece beni gerçekten öldürebilir.

"Bunu ğrenmenin tek bir yolu var," diyor Aiden, meme uçlarını tembelce okşayarak.

Evet diye bağırmak ve aralarında dizlerimin üzerine kmek istiyorum ama bunu yapamadan Aiden ellerini tişrtmden çıkartıyor ve birini kalçama koyana kadar karnımdan aşağı kaydırıyor ve diğerinin kot pantolonunun üzerinden amımı avulayana kadar daha uzağa kaymasına izin veriyor. Dokunuşuyla beni markalayan mutlak sahiplik karşısında nefesim kesiliyor.

"Ya da belki önce onun zevkine odaklanmalıyız," diye düşünüyor ve pantolonunun dikişini klitorisime bastırıyor. "Belki de onu herhangi bir yerde becermeden önce orgazm sarhoşu yaparız."

Max düşünceli bir şekilde başını eğiyor. Bir şey, herhangi bir şey, lütfen diye yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum ve gözleri muziplikle parladığında, bunu yüzümün her yerinde görebildiğini biliyorum. Alay oyunlarına devam edip meme uçlarıma uzandığında ve Aiden klitorisimdeki dikişi ovmaya başladığında şaşırmıyorum bile - sanki göğüslerimin zevk merkezimin büyük bir parçası olduğunu söylenmeden biliyormuş gibi.

Başparmaklarını atletimin üzerinden sert uçlara srttğnde haklı olduğu kanıtlanıyor ve başım bir iniltiyle Aiden'ın omzuna düşüyor. Max'in yüzünde utanmaz bir sırtıma yayılıyor.

"Evet, sanırım buna kesinlikle böyle başlamamız gerekiyor," diye onaylıyor Aiden. Elleri iki yanımı kavramak için kayıyor

"Eller yukarı, pis kız, Max'e ne kadar güzel çıplak olduğunu gösterelim."

Max bir inilti ve mırıldanan bir sikişle bir meme ucunu ağzına almadan önce gömleğimi zar zor çıkarıyor.

Aiden omzuma yaslanarak kıkırdıyor. "Evet, onları ilk gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmişim."

Sadece parmaklarımı Max'in saçlarının arasından geçirip başını olduğu yerde tutabiliyorum, durmaması için sessiz bir yalvarış. Ama kalçalarım sallanmaya başladığında -bir ileri, bir geri, bir şey ararken- Aiden'in sesi duyuldu.

"Onu yatağa yatıralım."

Max yüzünde pişman bir ifadeyle geri çekiliyor ama Aiden'in beni odanın ortasındaki yatağa doğru itmesine izin vermek için kenara çekiliyor.

İki oğlan iki yanıma uzanırken, üzerimde sadece kot pantolonumla sırt üstü yatıyorum. Ve Aiden beni öpmek için hiç vakit kaybetmedi.

"O kadar mükemmelsin ki," diye homurdanıyor ve beni o zorlukla tasmaladığı şekilde öpüyor. Yanıt olarak inlediğimde, dili içeri kayarak benimkine sürtünüyor. Tam ona uzandığımda, kalçalarım yeniden sallanmaya başlıyor, eliyle çenemi kavırıyor ve beni Max'e doğru çevirerek öpüşmemizi kesiyor.

Max söylenmesine gerek kalmadan sırasını alıyor. Öpücüğü geçen seferkinden daha agresif, muhtemelen beni kızdırmak onları da aynı şekilde sinirlendirdiği için. Beni daha derinden öpebilmek için başını eğiyor ve istediğini alırken tüm dikkatimi istiyor.

Aiden'in dokunuşunun karnımdan aşağıya, kotumun düğmelerini çözmek için süzüldüğünü fark etmiyorum bile. Ama elleri doğrudan külotumun içine kayarken aynı anda sol meme ucuma yapıştığında, tek fark ettiğim bu oluyor.

Max'in ağzına doğru haykırıyorum. Hissettiklerim bunaltıcı ve henüz hiçbir şey yapmadık bile. Ama Max öpücüğüyle ağzımı sikerken, Aiden meme uçlarımın sert noktalarını ısırırken ve şimdi de

Klitorisimin üzerinde gezinen heyecanlı parmakların hissi de eklenince, tomurcuklanan orgazmı durduracak gücüm kalmıyor.

Max aniden çekildi. Gözlerimi şaşkınlıkla açıyorum, öpücüğünün aniden yok olması kafamı karıştırıyor. Aiden ayaklarımın yere basması için buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü bir nefes sonra dudakları dudaklarımda. Parmakları beni heyecanlandırmaya devam ederken bile öpücüğü beni rahatlatıyor.

Max kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekecek kadar manevra yaparken yataktaki ağırlığın değiştiğini hissediyorum. Yine de tamamen çıkarmak için çok sabırsız olmalı, çünkü dizlerimin etrafında yakalandıklarını hissediyorum. Sonra ağırlığını tekrar yanıma veriyor, bu sefer eğilip sağ meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe emiyor.

"Tanrım," diye inliyorum Aiden'ın ağzına. İkisinin arasında, her zamanki ukala, kendinden emin imajımı yıkacaklarına ve beni sızlanan, gevezelik eden bir ihtiyaç birikintisine dönüştüreceklerine hiç şüphe yok. Şimdiden gecenin geri kalanını yalvararak geçirmek istiyorum.

"İşte benim kızım," diye övüyor Aiden dudaklarıma karşı. Parmakları klitorisimden kaygan girişime doğru kayıyor ve iki parmağını içimde derinlere kaydırmadan önce sadece bir, iki kez daire çiziyor.

"Aiden," diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, lanet olsun, yapamam-"

Üzerimde bir çift parmak daha hissettiğimde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Sakin ol bebeğim," diye mırıldanıyor Aiden yatıştırıcı bir sesle. Yavaş bir tempoyla içime pompalıyor, şimdi klitorisimde gezinen parmaklarıyla mükemmel bir senkronizasyon içinde çalışıyor. Max'in ağzı sert emişler ve vahşi ısırmalar arasında gidip gelirken, patlamama saniyeler kaldı.

Ve Aiden ağzını bir kez daha sol meme ucuma götürdüğünde, anında bir bomba gibi patlıyorum.

Orgazm içimde yuvarlanırken haykırıyorum, gözlerim kapanıyor ve sırtım yataktan kalkıyor, umutsuzca ağızlarına

yaklaşmaya çalışıyorum. Sanırım kafalarını bile kavriyorum.

ama başka bir boyutta olduğum için emin olamıyorum. İkizlerin onay hırıltılarını duyuyorum.

Aiden'ın parmaklarını içimden çıkardığını hissettiğimde kendime geliyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, sırlıklam parmakları çoktan ağzıma yaklaşmış, onları alt dudağıma yerleştirirken gözlerinde aç bir parıltı var.

Hiç düşünmeden açıp ağzıma alıyorum.

"Siktir," diye bir ses duyuyorum sağımdan. Max'e yan gözle bakarken göz kapaklarım düşüyor, en iyi arkadaşının parmaklarından kendi tadımı emerken bana bakarken gözlerindeki arzunun büyümesini izliyorum. Yutkunurken boğazı düğümliyor.

Sonra yatağın ucuna doğru kayıyor, böylece ayaklarımın dibinde diz çöküp kot pantolonumu yırtabiliyor.

"Onun tadına bakmalıyım," diye çaresizlik içinde homurdanıyor.

Ağzı beni yutmadan önce külotumu zar zor çıkardı.

Aiden'ın parmaklarının etrafında inliyorum. Gözlerim tekrar kapanıyor, zevkim bir anda yeniden canlanırken açık kalmak için çaresiz kalıyorum. Max'in klitorisimin etrafında dönen dilinin, kalçalarımı birbirinden ayırırken tuttuğu ellerinin beni zedelediği hissinin tadını çıkarıyorum.

Aiden'ın tükürükle ıslanmış parmakları ağzımdan çekilip tembelce meme ucumun etrafında tekrar dönmeye başladığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dönüp onun Max'i izlediğini görüyorum, bana oral seks yaparkenki görüntüsünden açıkça tahrik olmuş.

"Ağzı nasıl hissettiriyor?" diye soruyor sonunda, odağını tekrar bana çevirerek. "En iyi arkadaşımın dilini amında hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

"Tanrım evet," diye inleyerek Max'in içine daha sert giriyorum. İki dakika önce boşalmış olmama rağmen, bunun tekrar gerçekleşmesi için fazla bir şey gerekmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim.

Aiden cevabımı onaylarcasına homurdanıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Ama sert bir öpücük aç, tutkulu bir öpücüğe dönüşüyor ve sonra aniden başımı

Max'in şu anda bacaklarımın arasında yaptığı şeyi doğrudan taklit ederek dilini ağzımın derinliklerine sokuyor.

Bu düşünce muhtaç bir inlemenin serbest kalmasına neden oluyor ve sonra kendimi Aiden'in göğsünü, karın kaslarını ve bel bandını çılgınca çekiştirmeye başladığım şortuna kadar tırmalamaktan alıkoyamıyorum.

Dudaklarıma karşı sırtıyor. "Sikimi mi istiyorsun, pis kız? İşte, o güzel dudaklarını etrafına dolayalım." Çekiliyor ve başımın yanında diz çöküyor, sonra şortunu kalçalarının üzerine itiyor. Yüzümden birkaç santim ötede kendini okşadığını görünce dudaklarımı yalıyorum.

"Lütfen," beni kızdırmaya devam ettiğinde ağzımdan kaçıyor. Dilimin yarıktaki gezinebileceği kadar yaklaştığında, ama onu ağzıma alabileceğim kadar yaklaşmadığında.

Bu kelime üzerine bir küfür savuruyor ve hemen sikini dudaklarıma doğru itiyor.

"Em beni, Dani."

Onu hevesle ağzımın içine çekiyorum. Bana verdikleri zevkin bir kısmını geri vermek için çaresizim, bu yüzden onu olabildiğince derin ve sert emmek için zaman kaybetmiyorum. Üst bedenimi daha yakına kaydırmaya çalışıyorum, bir elimle onu kavriyorum ve boğazıma ulaştığında inliyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Aiden. "Beni patlatmadan önce yavaşla. Hâlâ o kıcın içine girmem gerekiyor."

Bunun üzerine bir inilti çıkardım, gözlerim çırpınarak açıldı ve yüzüne baktım. Acı çekiyor gibi görünüyor ama kalçaları ağzıma girmeye devam ediyor. Biraz yavaşlıyorum, bunu yapmak bana acı verse de çok erken bitirmek istemiyorum. İçimde bir dil ve ağzımda bir horoz varken, çekingenliği kaybetmek için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

Yine de Max'in dili klitorisime döndüğünde ve iki parmağı içime kaydığında, tüm sabrım pencereden dışarı çıkıyor.

Bir inilti çıkıyor ve sonra bir kez daha Aiden'i olabildiğince sert emiyorum. Dilim onun shaftı boyunca

kayıyor, benim

Çaresizliğimle emiş gücü artıyor ve sonunda çekilirken başının etrafında daireler çiziyor.

"Eğer kötü olacaksan, sikimi alamazsın," diye homurdanıyor. En iyi arkadaşına bakıyor ve ilk kez Max'in beni ne kadar hevesle becerdiğini fark ediyor. "Yine boşalacak mısın? Ağzı o kadar iyi mi?"

"Tanrım, evet," diye inliyorum, bu orgazm içimde gelişirken yerimde kalabilmek için tırnaklarımı Aiden'in kalçasına geçiriyorum. "Neden ikiniz de bu işte bu kadar iyisiniz? O spor salonunda size ne öğretiyorlar?"

Her iki çocuk da memnun kıkırdamalar çıkarıyor, ancak Max'inki ağzını bir saniye bile geri çekmeyi reddettiği için muffled. Parmakları içime girmeye devam ediyor ve beni uçurmak üzere olduğunu biliyorum.

"Oh Tanrım, oh lanet olsun, gidiyorum-"

Aiden derin, baştan çıkarıcı bir mırıltıyla, "Aferin kızım, yüzünün her yerine boşal," diyor.

Ve Max parmaklarını içimde kıvırdığında ve o noktaya mükemmel bir hassasiyetle vurmaya başladığında, yaparım.

Zevkin etkisiyle gözlerim Aiden'inkilere kilitleniyor. Sessiz bir nefesle ağzım açılıyor ve tırnaklarım kalçasına daha da sert batıyor. Beni boşaltan arkadaş olsaydı da, arkadaş olduğum ama asla ilgilenmeyeceğim biri olsaydı da, bu anda Aiden'a yakından bağlı hissediyorum. Sanki gözleri sana fiziksel zevk veren kişi olabileceği mesajını veriyor ama bunu benim emrim altında yapıyor. Çünkü sen benimsin.

Bu düşünce orgazmımı delice boyutlara taşıyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, her dalga başka, daha güçlü bir dalgayı beraberinde getiriyor, ta ki sonunda bedenim yatakta gevşeyene kadar. Aiden eğilip bir elini başımın yanına koyduğunda hâlâ nefes almaya çalışıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, bakışları şefkatli bir hayranlıkla yüzümde geziniyor. Bu manzara karşısında nabzım yerinden fırlıyor, yüz ifadesindeki şefkatin içinde kaybolurken etrafımızdaki her şey bir anlığına yok oluyor. Ben çok uzaktayım

Bu yüzden ağızma nazık bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, memnun bir iç çekişle karşılık vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Ama Max'in parmaklarını çektiği anda o da parmaklarını çekince, bu rastgele yakınlaşma anı sona eriyor.

Aiden dudaklarıma karşı "Eller ve dizler," diye homurdanıyor, görünüşe göre aynı anda hayallerimizden sıyrılıyor. Huşu dolu bakışları gitmiş, şimdi sadece aç görünüyor. "Git Max'e seni ne kadar sert boşalttığını ne kadar takdir ettiğini göster."

Şaşkınlıkla dönüyorum ve yatağın ucuna doğru sürünüyorum. Max orada duruyor, hâlâ giyinik ve soyunup kendisiyle ilgilenilmesini beklerken son derece kibirli görünüyor. Ona herhangi bir tavır takınamayacak kadar doymuş durumdayım, bu yüzden sadece topuklarımın üzerine oturup atletik şortuna uzanıyorum. Saniyeler içinde şortu kalçalarının üzerinden geçirdim ve hemen ardından boxer külotunu giydirdim.

"Siktir," diye inliyor dudaklarımı sert sikinin etrafına sarmakla vakit kaybetmediğimde. Belli ki tadım onu sevişmeye hazır hale getirmeye yetmişti, bu düşünce arzumu yeniden alevlendirdi. Titreşim Max'in tekrar küfretmesine neden olduğunda memnun hissederek inliyorum.

"Lanet olsun, ağız çok tatlı," diye homurdandı. "Seni emerken neredeyse boşalmana şaşmamalı."

Arkamdan Aiden'in kıkırdamasını duyunca şaşıyorum. Kendimi Max'e o kadar kaptırmış olmalıyım ki Aiden'in ağırlığının kayarak arkamda yatağa yerleştiğini fark etmedim. Ve tabii ki elleri kaburgalarımın etrafından dolaşp göğüslerimi avuçluyor.

"Onu delirtmeye başlayana kadar bekle. O zaman ağzının ne kadar tatlı olabileceğini göreceksin."

Parmakları meme uçlarımı sıkıyor, büküyor ve çekiştiriyor, ama sadece bir anlığına, sonra tekrar yanlarıma doğru kayıyorlar. Kalçalarıma ulaştığında hafifçe çekiştiriyor.

Sadece dizginleri ona verdiğimde çıkan o derin sesiyle, "Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor. "Bakalım

o güzel amcığı."

İstediğini yapıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve sırtımı eğdiğimde ona her yerimi mükemmel bir şekilde görmesini sağlıyorum

-Ya da en iyi arkadaşının siki ağzımdayken yapabildiğim kadar.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye homurdanıyor Aiden. "Bak böyle aramızda ne kadar inanılmaz görünüyorsun. Hoşuna gitti mi? O senin gırtlığını sikerken benim de senin amını sikmemi ister misin?"

Hevesle başımı sallarken inlemem şehvetle damlıyor.

Prezervatif yırtılıyor ve sonra Aiden içime giriyor. Yavaşça hareket ediyor, muhtemelen beni henüz bunaltmak istemiyor, ama onun boyutunda birinin beni bunaltmamasının gerçekten bir yolu yok. Sızlanmamın ağzımdan kaçmasına ya da ona uyum sağlarken kalçalarımın kıpırdanmasına engel olamıyorum.

Hareket etmeye başlamadan önce bir elini omurgamda gezdirerek beni yatıştırıyor. "Şimdi seni becereceğim ve Max'in daha derine girmesine izin vermeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Max'e bakıp kaslarımı gevşetirken başımı sallamaya başlamıştım bile, tam da bunu yapması için sessiz bir davet. Aletini boğazıma daha fazla sokarken pis bir küfür savuruyor.

Ve sonra Aiden hareket etmeye başlar.

Bu şekilde onların arasında olmak tamamen bunaltıcı. Beynim neye odaklanacağını bilemiyor: ağzımın doldurulması hissine mi, yoksa tam anlamıyla arkamdan sikilmenin verdiği zevke mi? Max'in beni yerimde tutmak için saçlarımı okşayan eline mi, yoksa Aiden'ın kık yanaklarımı okşayan ve sonunda aralarına giren eline mi odaklanmalıyım?

Siktir. Siktir.

"Bu şekilde mi gelmek istiyorsun?" Aiden soruyor. "Yoksa ben kıcını sikmeye başlayana kadar bekleyecek misin?"

Bu zihinsel imge gözlerimi bir iniltiyle kapattı. başka bir orgazm üzerime çöküyor. Ve hissettiğimde

Başparmağının pedi büzülmüş girişime bastırıyor, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarır. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bakalım seni patlatmadan önce parmaklarımı buraya sokabilecek miyim?" Bir ıslak parmağını içime bastırıyor, kolay itişlerini hiç durdurmuyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, her yerden bana saldıran hislerin içinde kayboluyorum. Max'i emme yeteneğimi kaybettim, ama o buna aldırıyor gibi görünüyor. Saçlarımı kavradığı için ağzıma kendi hızıyla girmeyi devraldı. Kontrolü ona vermek, dikkatimi Aiden'in arkamda ne yaptığına daha fazla odaklamamı sağlıyor.

Parmağı bu kez iki parmağıyla yer değiştirmek üzere dışarı kayıyor. Zaten çok tahrik olduğumu, orgazmlarımdan dolayı şımartılmaya ihtiyaç duymayacak kadar gevşediğimi bildiği için bana yumuşak davranmıyor. Ayrıca, içimde daha fazlasını görmek için yanıp tutuşuyorum. Dudaklarımdan çıkan sabırsız bir sızlanmayla onun itişlerine karşı koymaya başlıyorum.

Aiden bir kahkaha atıyor. "Çok heveslisin," diye alay ediyor. Dalga geçmeyi bıraktığında kalçaları tenime çarparak cezalandırıcı bir hal alıyor. Şimdi bir görevi var.

Zaten uçurumun kenarındayım, ama iki parmağını da içime soktuğunda hemen patlıyorum.

"İşte orada," diye mırıldanıyor Aiden, salıverilmem boyunca beni beceriyor. "Bu, kışınla oynayarak seni ikinci kez boşaltışım. Burada benim sikim olduğunda daha da sert boşalacak mısın?"

Max nefesimi toplamam için bana biraz zaman tanımak için ağzımdan çekiliyor ve ben de bunu yapmaya çalışırken ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Başım öne düşüyor, nefes alırken göğsüm kabarıyor. Aiden'in da yavaşlamaya başladığını ve sonunda içimden çıktığını hissediyorum.

Kalçalarımı nazikçe geriye çekiyor, böylece tekrar topuklarımda oturuyorum, böylece sırtımı göğsüne çekebiliyor ve başımı omzuna yaslayabiliyor. "Tamam mı?" diye mırıldanıyor sessizce, yatıştırıcı ellerini yanlarımda

gezdirerek. Sadece başımı sallayabiliyorum.

Cevap ver. Bu geceye başladığımızdan beri yapabildiğim tek şey buymuş gibi geliyor.

Omzuma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra bir elini kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor ve beni tekrar öne doğru itiyor, bu sefer kalçalarımı aşağıda tutuyor.

"O zaman onu biraz daha emmeni istiyorum. Ben bu dar kışın içine girerken." İğrenç sözleri, parmaklarının tekrar yanaklarımın arasından kaymasıyla vurgulandı.

"Evet efendim," diyorum tekrar ellerimin üzerine yerleşirken, ses tonum doymuş ve zevk sarhoşu bir kadının gibi çıkıyor. Aiden memnun bir hırıltı çıkarana kadar kelime seçimimin farkında bile değilim.

Arkamda bir yerde bir tüpün açıldığını duyunca dikkatimi tekrar Max'e veriyorum. Tembelce sikini okşuyor, onu tekrar almaya hazır olmamı bekliyor.

"Nelerden hoşlanırsın?" Ona soruyorum, aniden tüm dikkatim Aiden'ın üzerinde olduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Normalde oral sekse çok daha fazla yatırım yaparım ve partnerimin nelerden hoşlandığını anlamayı tercih ederim, ama bu gece biraz dikkatim dağıldı.

Max ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana yarım bir sırıtış atıyor. "Yaptığın şey hoşuma gidiyor," diyor dürüstçe. Bakışları bir an için arkama kayıyor ve tekrar bana döndüğünde itiraf ediyor: "Ama biraz da taşaklarımla oynarsan çok sevinirim."

Öne doğru kayıyorum, tekrar dört ayak üzerine yerleşirken yüzümde bilmiş bir sırıtış var. Max hâlâ yatağın ayak ucunda duruyor, beklerken kendini okşuyor ama yaklaştığımda uzun aletini karın kaslarına doğru çekiyor ve pürüzsüz taşaklarını bana gösteriyor. Başka bir şey söylemeden öne eğilip birini ağzıma alıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyor, gözleri kapanıyor ve başı geriye düşüyor. "Aynen böyle." Odağımı diğerine kaydırmadan önce dilimi çuvalın etrafında döndürüyorum, bunu sevme şeklinden iyice zevk alıyorum. Sonunda ona hak ettiği ilgiyi gösterebilmenin tadını çıkarıyorum.

Ama bu his sadece bir an sürüyor, çünkü tam Max'in hissine kapılmışken, kış yanaklarımın arasında kayganlaştırıcının soğuk çiselemesini hissediyorum.

"Beni unuttun mu?" Aiden mırıldanıyor, göğsü sırtıma yaslanıyor ve dudakları kulağıma bastırıyor, parmakları kayganlaştırıcıyı kışıma sokmaya başlıyor. Parmakları zaten içimde olduğu için rahatsızlık duymuyorum ve gözlerim zevkten düşüyor.

"Mümkün değil," diye cevap veriyorum memnun bir iç çekişle, Max'ten uzaklaşarak. Yine de bir elimi ona doğru kaldırıyorum, uzunluğunu tekrar ağzıma alırken taşaklarını yuvarlıyor ve çekiştiriyorum. Bir parmağımın kesesinin arkasındaki pürüzsüz boşluğu ovma için aşağı kaymasına izin verdiğimde, nefesinin kesilme sesinden zevk alıyorum.

"İyi cevap," diye fısıldıyor Aiden, parmaklarını çekerek. Soğuk, yağlanmış ucunun girişimi dürttüğünü hissediyorum. "Şimdi ben sikimi buraya sokarken boğazını açık tut ve gözlerini ondan ayırma."

Ve sonra içeri itiyor.

İlk kas halkasını kırıyor, ikimiz de bu his karşısında inliyoruz. O kadar rahatlamışım ki, onu dışarı itmek için her zamanki dürtüyü hissetmiyorum, bu ilk his gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Bir santim daha ileri bastırdığında, tek düşünebildiğim daha fazlası.

Max ağzımı sikmeye geri dönüyor, eli bir kez daha saçlarıma dolanıyor ve bakışları benimkileri tutarken hemen önceki sert, derin itişlerine geri dönüyor. Bu sefer bana kendimi geliştirmem için fırsat vermiyor.

"Al şunu," diye homurdanıyor, görünüşe göre verdiği emri fark etmeden. Yaptığı işe kendini fazla kaptırmış, boğazımdan aşağıya doğru kayan boyunun görüntüsüne fazla odaklanmıştı.

Onun zevk alma görüntüsüyle bir anlığına büyüleniyorum. Ama sonra Aiden tekrar içeri itmeden önce bir santim geri çekiyor. Bu çok küçük hareket bile yeterli

Zevkin vücudumda şimşek gibi çakmasına neden oldu ve bu his karşısında bir inilti çıkardım.

"Sikeyim evet," diye tıslıyor Aiden, bir inç daha derine iniyor. Kalçalarımı kavrayan elleri şimdi amıma doğru kayıyor ve bir parmağını klitorisimin üzerinde kaydırmaya başlıyor. İkili his -ya da Max'in de beni sikmesiyle üçlü-vücudumun titremeye başlaması için yeterli. Vücudumdaki her kas

-Boğazımda, omuzlarımda, kıkımda. Mutluluktan hemen gevşiyor. Bu da Aiden'in daha da derine inmesini sağlıyor.

"Vay anasını Dani," diye inliyor, yavaşça beni sikmeye başlıyor. "Bir rüya gibi sik alıyorsun."

Sonra leğen kemiği tenime, Max'in karın kasları burnuma çarpıyor. Ve ben mutlu bir şekilde doydum.

Bu his karşısında öyle derin bir inilti çıkardım ki, titreşim doğrudan Max'in içine işlemiş olmalı, çünkü o da bunu kendi iniltisiyle yansıttı ve başı geriye düştü.

"Kahretsin, gerçekten öyle," diye nefes alıyor, bir elini saçıma sokuyor ve beni acilen tekrar becermeye başlamadan önce kendini derin tutuyor.

Aiden arkamdan tembel bir kıkırdama çıkarıyor, kalçalarının hafifçe öğütülmesi de aynı derecede tembel. Tekrar içeri itmeden önce sadece bir santim dışarı çekiyor ve bana onun büyüklüğüne alışma şansı veriyor.

Sessiz bir takdir mırıltısı çıkardım.

"Daha fazlası için hazır mısın?" diye soruyor, hala klitorisimin etrafında dönüyor ve beni rahatsız edici hislerle boğuyor.

Ve o elini çektiğinde ve zevk bir santim bile azalmadığında -aslında çoğaldığında, becerilme ihtiyacı aniden acil hale geldiğinde- ona muhtaç bir inilti veriyorum.

Bilerek bir kıkırdama daha çıkarıyor. "Çok pisin amına koyayım," diyor takdirkâr bir tonda.

Sonra öne doğru uzanarak başımı Max'in sikinin üzerine kadar itti ve sert, cezalandırıcı hamlelerle kıkımını sikmeye başladı.

Coşku ve şaşkınlıktan neredeyse patlayacaktım.

Parmakları hala klitorisimde olsaydı kesinlikle yapardım, ama bu haliyle, ikili his gözlerimin genişlemesine ve vücudumun hemen zevkle titremesine neden oluyor. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim boğazımdaki aleti yutmak, gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşüm ve bana verilen kış sikişini kabul etmek.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Aiden ağzımı arkadaşının sikinden çekerek, "Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor. Dudaklarımdan akan salyaları hiç umursamadan açgözlü bir nefes çekiyorum içime. "Gelmek ister misin?"

"Evet, lütfen, lütfen gelmeme izin verin," diye yalvarıyorum utanmadan.

"Yalvarmana bayılıyorum," diyor Aiden, saçımı tuttuğu gibi başımı geriye çekerek sırtımın dikleşmesini ve kışımın kucağına gelmesini sağlıyor. "Ve bunu çok güzel yapıyorsun." Sonra elini kalçamın etrafında kaydırıyor ve tekrar klitorisime odaklanıyor, itişleri bir kez daha cezalandırıcı hale geliyor.

"Benim için gel," diye kulağıma hırlıyor.

Dudaklarım açıldı, gözlerim büyüdü ve patladım.

"Sikeyim evet," diye tıslıyor, orgazmım boyunca beni beceriyor. Tırnaklarımdan koluna batmasını görmezden geliyor, parmaklarının klitorisimde gezinmesine hiç ara vermiyor. Ben aşırı duyarlılıktan titreyene kadar parmaklarını çekmiyor.

"Lanet olsun, çok ateşliydi," dediğini duyuyorum nefes nefese bir sesle. Ses arkamdan gelmiyor ve gözlerimi açtığımda Max'i gergin bir çene ve aç bakışlarla bize bakarken bulduğumda, partimizdeki üçüncüyü bir anlığına unuttuğumu fark ediyorum.

Yine de aldırıyor gibi görünüyor. Sadece yatağın ucunda durup yavaşça kendini okşuyor ve tekrar içeri alınmayı bekliyor.

Aiden da hemen yapar.

Yavaşça içimden çıkarak beni Max'e doğru itiyor. "Devam et. Eminim Max seni becermek için can atıyordur."

Bu."

Max'in yüzündeki ifade bu düşüncemi açıkça doğruluyor. Dizlerimin üzerinde titreyerek doğruluyorum, ama beni dengelemeye yardım etmek için hemen elini uzatıyor. Uzattığı eli minnettar bir gülümsemeyle kavriyorum.

Aiden'in ona bir prezervatif attığını fark etmiyorum, ama Max'in beni nazıkçe kendisine doğru çekmeden önce onu yakaladığını görüyorum.

Yatağın ortasındaki yerimi alıyor, sırt üstü uzanıyor ve beni kalçalarına yaslayacak şekilde konumlandırıyor. Onun taş gibi sert, tükürükle kayganlaşmış sikine uzanmaktan kendimi alıkoyamıyorum, içimde bir değil iki erkeğin birden olacağı düşüncesiyle içimden geçen uyarılma dalgasını durdurabildiğimden daha fazla.

Max çaresizlik içinde dişleriyle paketi yırttığında bu tahrik daha da artıyor. Eğer bu odadaki alfa seviyesini unutacak olsaydım, bu hareket tek başına bir hatırlatma olurdu.

Tek ve pratik bir hareketle yuvarlıyor ve sonra beni üzerine çekmek için kalçalarımı uzanıyor.

"Daha önce iki parmağımı zar zor sokabildim, sikimi kaldıracabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor şimdiye kadar sadece bir kısmını gördüğüm kişiliğiyle.

Sürünmeye başlamadan hemen önce bir kızın omurgasını ürperten türden.

"İkinizi de alacağım ve daha fazlası için yalvaracağım," diye karşı koymayı başarıyorum, ellerim göğsünde dursun diye öne doğru eğiliyorum. Parmaklarım otomatik olarak mermer kasların üzerinde esniyor.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor ve beni üzerine yerleştiriyor. İçime girerek şımarık tepkimi cezalandırmaktan başka bir şey istemediğini söyleyebilirim, ama onun kızı olmadığım ve beni tanımadığı için, bunun yerine kontrolü bana veriyor. Kendimi onun boyuna indirmeme izin veriyor, gözle görülür bir şekilde bu hisle mücadele ediyorum.

"Siktir, iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor sonunda, kalçalarındaki tutuşu sıkılaştırıyor.

"O zaman belki de yalvarmaya başlayacak olan ben değilimdir," diye takılıyorum, ama sesim her zamanki keskinliğinde değil, çünkü Max'in büyük aletiyle dolmak sesimi biraz nefessiz bıraktı.

Max kontrolünün bir kısmını geri kazanmış olmalı çünkü buna sert bir kahkaha attı. Beni hafifçe kaldırıyor, sadece yavaşça içime girmeye başlayabileceği kadar. "Aiden ve ben seni birkaç kez orgazm ettikten sonra beş dakika içinde bu konuşmaya geri dönelim."

Aiden yeniden ortaya çıkmak için o anı seçiyor. Vücudunun sıcaklığının sırtıma baskı yaptığını hissediyorum ve eli boynumdan boğazımın önüne doğru kayıyor. Başımı omzuna yaslanana kadar geriye doğru eğiyor.

"Sence ondan kaç tane çıkarabiliriz?" diye soruyor ipek gibi bir sesle ve başparmağıyla nabzımı yokluyor. "Ya da daha iyisi, gevşeyip saçmalayana kadar kaç tane?"

Max'in yüzünde kibirli bir sırıtış beliriyor, içime doğru tembelce hamlelerine devam ederken bile. "Bu fazla sürmeyecek."

"İkinizin de canı cehenneme," diye karşılık vermeye çalışıyorum ama zaten zevkten sarhoş olduğum için sesim inandırıcı gelmiyor.

"Amaç da bu zaten," diye kıkırdıyor Aiden, kalçalarını belime bastırıyor ve onun da katılacağı vaadiyle içimi bir ürperti kaplıyor. "Hazır mısın?"

"Kahretsin, evet," diye cevap veriyorum ve bu sefer kesinlikle nefesim kesiliyor.

Yine de Aiden'in dokunuşu yavaş ve alaycı, çünkü diğer eli omurgamdan aşağıya iniyor. Kıcıma yaklaştığında nefesim kesiliyor - ve haklı olarak, çünkü oraya ulaştığında durmuyor. Parmaklarını yanaklarımın arasından geçirerek en iyi arkadaşının şu anda beni becerdiği yerin hemen üstündeki bölgeyi daire içine almaya başlıyor.

"Tanrım, ikimiz de buradayken çok sıkı olacaksın," diyor huşu dolu bir sesle. Bir süre benimle oynamaya devam ediyor, sinirli hırıltımı tamamen görmezden geliyor, ama sonra

Parmaklarını çektiğini hissediyorum ve kapağın açılma sesini duyuyorum. Sadece bir saniye sonra, geri döndü ve yağlanmış parmaklarıyla beni tekrar açtı, bir ve sonra iki parmağını içime kolayca kaydırđı.

"Dostum, acele et," diye homurdanıyor Max, sabırsızlığıyla itişlerini biraz daha sertleştiriyor. "Onun kıcını istediğın zaman sikebilirsin. Ben burada ölüyorum."

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, daha da öne eğilip kalçalarımı Aiden'ın dokunuşuna daha da bastırırken tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum. "Normalde bunun için seninle dalga geçerdim ama şu anda ben de aynı şekilde hissediyorum." diyebilmek için derin bir nefes almam gerekiyor.

Aiden'ın parmakları hareketlerinde duraklıyor. "Eğer tam cümleler kurabiliyorsa, belli ki işimizi doğru yapmıyoruz."

Dürüst olmak gerekirse, buna cevap veremeyecek kadar çok sabırsızlıkla, çok fazla hisle uğulduyorum. Sadece kıcımı ona doğru sallayabiliyorum. Ve hiçbir şey değişmeyince, bir mızıltı çıkarıyorum. "Aiden."

Gülmesini ya da ikimizi de kızdırmasını bekliyorum ama içindeki bir şey bu anı şakadan hararetli bir hale getirmiş olmalı çünkü aniden tekrar boğazımı kavıyor ve kıcımı itiyor. Bu sefer nazık bir bekleme süresi yok, zaten onu bir kez almamı sağlamışken. Bu sefer tek ve sert bir hamleyle içime giriyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Bunun iyi hissettireceğini biliyordum çünkü analdan her zaman zevk almışımdır ama bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Kendimi hiç şu anki kadar dolu hissetmemiştim ya da vücudumda karıncalanma hissettiğim zevk için bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sanki şimdi ikisi de içimde olduğu için aklımdan tek bir düşünce dışında tüm düşünceler silinmiş gibi: tüm orgazmların orgazmında becerilmek.

Aiden bunu hissetmiş gibi yavaşça çekilir ve tekrar içeri iter. Max de hareket etmeye başlayana kadar bekler ve sonra kendi itişlerini onunkinin tersi olacak şekilde zamanlamaya başlar. Onlar

asla aynı anda içime girmiyorlar, sanırım bu onların beni yavaş yavaş her ikisinin de içimi doldurması hissine ısındırma yolu. Ve benim zevkle iç çektiğimi ve dokunuşlarına gömüldüğümü hissettiklerinde, hızları artmaya başlıyor.

Aiden, Max'e gergin bir sesle "Klitorisile oyna," der.

Max sözünü sakınmadan söyleneni yapıyor. Bir eliyle kalçamı bırakıyor ve başparmağını doğrudan klitorisime bastırıyor, hoşlandığımı zaten bir şekilde bildiği sert, hızlı dairelerle hemen yerleşiyor. Ağzımdan bir inilti kaçırmak için yeterli, çünkü şimdi serbest bırakılmamın üzerime geldiğini hissedebiliyorum. Max klitorisimle oynarken amımı sikerken ve Aiden kıcımlı cezalandırırken, bu serbest bırakma karşısında çaresiz kalmak üzereyim.

Aiden'ın eli boynuma dolanıyor, boğazımı kavlıyor ve beni yukarı çekiyor, böylece Max'in göğsüne dayanmak zorunda kalıyorum. Dudaklarının kulağıma değdiğini hissediyorum ama bu uzak bir his.

Bir eli boğazımda, diğer eli kalçamda sıkıca dururken, kalçalarının her hareketi bir öncekinden daha sert bir şekilde inerek itişlerini yoğunlaştırmaya başlıyor. Çaresizlik içinde nefes nefese kalmaya başladım.

"Daha ister misin, pis kız?" diye fısıldıyor. Dudaklarının kulağıma gıdıkladığını hissettiğimde, daha sözleri kayda geçmeden içimde bir zevk şimşeği daha çakıyor.

"Evet, evet, evet," diye nefes nefese kaldım.

Çocuklar arasında sessiz bir iletişim olmalı çünkü bir sonraki saniyede hareketleri değişiyor. Beni ters zamanlamayla becermek yerine, şimdi aynı anda dolduracak şekilde değiştiriyorlar. Aiden ittiğinde, Max de itiyor.

Ve hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Birden o kadar büyük bir zevkle doluyorum ki, çıkarabileceğim bir ses, hareket edebileceğim bir yön yok, tutkuları karşısında tamamen çaresiz kalmayacağım. Sadece teslim oluyorum ve kendimi kaptırıyorum.

Aiden da bunu hissetmiş olmalı, çünkü bir sonraki saniyede kulağıma doğru hırlıyor, tam bir yırtıcı hayvan gibi. "Bu kadar oyun yeter. Önümüzdeki otuz saniye içinde siklerimizin üzerine boşalmanı istiyorum yoksa seni dizlerinin üzerine yatırır ve bitirmene izin vermeden yüzüne boşalırm." Sonra beni yerinde tutmak için boynumun kıvrımını ısıyor ve sikişi çılgınlaşıyor.

Hay sikeyim. Otuz saniye mi? Beş saniyeye bile ihtiyacım yok.

Çünkü onun sözleri ve beni çevreleyen duygular beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

İtme-bırakma tekmesi değil.

Sanırım bir çığlık attım ama emin değilim çünkü bir his dalgası tarafından çekiliyorum. Her yönden gelen dalgalar tarafından hırpalanıyorum ve ne zaman zirveye ulaştığımı düşünsem, başka bir dalga tarafından yuvarlanıyorum. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki tüm hisler bedenimden sökülüp atılana ve nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar. Sonunda gevşiyorum, aşağı mı yukarı mı anlayamayacak kadar yorgun düşünüyorum.

Zevkin doruk noktası nihayet sona erdiğinde, adamların çoktan boşaldığını ve dünyayı sona erdiren son orgazmım boyunca beni nazikçe becerdiklerini fark ediyorum. Max'in elleri kalçalarımı ovup beni yatıştırırken, Aiden bir kolunu ortama doluyor, böylece beni göğsüne çekip boynuma ve omzuma tatlı öpücükler bırakabiliyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

Başımı omzuna yaslamam ve memnuniyetle mırıldanmam için yeterli. Bunu bir fırsat olarak kullanıp çenemi parmaklarının arasına alıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor, beni sahiplenici ve hayranlık uyandıran bir öpücükle yutuyor.

"Mükemmel kız," diye fısıldıyor ve dudaklarıma son bir nazik öpücük konduruyor.

Sonra Aiden'ın -ve Max'in- üzerinden kaldırılıp yatağa yatırılıyorum. Uyku göz kapaklarımı çekiştiriyor, ama Aiden'ın beni yatağa yatıran kişi olduğunu anlayacak kadar bilincim yerinde.

Max'in elinde bir bardak suyla kapıda belirmesiyle aynı anda sıcak bir bezle beni silerek temizliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ılık attığım için boğazım hâlâ ağrıyor. Bana nazık bir gülümseme veriyor ve sonra kapıya doğru geri dönüyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor ve en iyi arkadaşına gergin bir bakış atıyor. Ama Aiden yorgun bir gülümsemeyle omzuna vurup başını sallıyor ve sonra ikisi birlikte odadan çıkıyorlar.

Ve bana hayal edebileceğimden çok daha fazla zevk veren iki oğlanın anısıyla uykuya dalıyorum.

AIDEN

Uyanık mısın?

Mesaja memnuniyetle kıkırdadım. Sadece mesajın kendisi yüzünden değil, aynı zamanda onu son görüşümden sadece bir gün sonra bana mesaj atması gerçeğini gizliden gizliye sevdiğim için.

Ve ilk onun mesaj attığını.

Aiden: Ne klişe bir seks çağrısı, bayan

Dani: İşe yaramasının bir nedeni var

Öyle olduğunu kim söyledi?

Bu gece sikini yalatmak istemediğini mi söylüyorsun?

Ben öyle bir şey demedim.

Ben de öyle düşünmüştüm. Evde misin?

Hayır, Graffiti'deyim. Gece şapkası için katılmak ister misin?

Dani: Bu ifadeyi kullanmanın bile sana olan ilgimi azaltmaması ne kadar ateşli olduğunun bir kanıtı...

Dani: 15 dakika içinde orada olacağım.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum, önceki tüm şüpheler kafamdan siliniyor ve göğsümü baş döndürücü bir heyecan dolduruyor. Max'in bakışlarıyla karşılaşana kadar yüzümde aptalca bir sırıtış olduğunu fark etmiyorum ve o da bilerek gözlerini deviriyor.

"Lucy ve Jax yolda," diye yorumluyor içkisinden bir yudum alarak. "Jax demişken, görünüşe göre Remy ve Hailey de bu gece geliyor. Böylece Jax ve Hailey'nin ilk kez kamuoyu önünde bir araya gelmesine tanık olacağız."

Bu düşünce bir an için dikkatimi dağıttı çünkü o haklı, bu ikisini bir arada görmek ilginç olacak. Jax ilk günden beri Hailey'i koruyor ve bunun Remy'nin küçük kız kardeşi ve Jax'in en iyi arkadaşı olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Hiçbirimiz onları bir çift olarak düşünmemiştik ama şimdi düşününce mantıklı geliyor. Son zamanlarda ona karşı biraz fazla korumacı davranıyor.

"Dani'nin çıkacağını varsaymakta haklı mıyım?" Max beni düşüncelerimden sarsarak soruyor.

İçkimden bir yudum alırken dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Evet. Yola çıktı."

Başını salladı. "Güzel." Sonra tereddütle bana baktı ve "İyi miyiz?" diye sordu.

Bunun üzerine irkildim. "Ne? Tabii ki öyleyiz, neden olmayalım ki?"

Omuz silkiyor ama biraz rahatsız olduğunu söyleyebilirim. "Sadece emin olmak istedim. Ciddi olmadığınızı söylediğini biliyorum ama... ona asıldığımı falan düşünmeni istemedim. Bilirsin, dün gecedен sonra." Bana bakıyor, tepkimi bekliyor.

"İkimiz de onu becerdiğimiz için mi?" Bu soruya o kadar şaşırmıştım ki, şaşkınlıkla sadece gözlerimi kırpıştırabilirdim. "Dostum, bu benim fikrimdi. Buna nasıl kızabilirim ki?"

Yine cevap olarak omuz silkiyor.

Endişesi gözlerimi kuşkuyla kısmama neden oluyor. "Onun yanına taşınmak mı istiyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Gözleri hemen açılır. "Hayır! Yani, o harika biri ama... benim tipim değil. Ve o senin tipin. Sen ne dersen de," diye ekliyor ve ona karşı çıkmak için ağzımı açtığımda bilmiş bir bakışla sözümü kesiyor.

Yenilgiyle iç çektim. "Peki, tamam. Benim gibi hissediyor. Ama onu seninle paylaşmak hoşuma gitti. Bunu bir daha yapar mıyız bilmiyorum ama ikimizin arasında, onu hemen ardından yatağında sızacak kadar sert bir şekilde boşalmasını sağladığımız bir durum yarattığımız için kesinlikle pişman değilim." İkimiz de bu anıyı gülümseyerek hatırlıyoruz, ancak ben bu anının ikinci yarısının, yani bir saat sonra uyanır uyanmaz gittiği kısmının verdiği acıyı görmezden geliyorum. Her zaman uyanır uyanmaz gittiğini.

Bu düşünceden sıyrılıp tekrar en iyi arkadaşıma odaklanıyorum. "Yani onu kilitlemeyi planlamıyorsan -ki evet, bu beni biraz huysuz yapıyor- o zaman burada hiçbir sorunumuz yok. Söz veriyorum."

Bir an için yüz ifademi inceliyor, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Ben de bakmasına izin verdim.

Sonunda başını salladı ve birasına geri döndü. "Tamam o zaman. Biz iyiyiz. Hayatının en iyi sevişmesini yaşamaya devam et."

"Aiden'ın hayatının en iyi yatağı kim?" diye bir ses yükseliyor arkamdan.

Döndüğümde Lucy'nin yüzünde kocaman bir sırıtışla bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Bu gece alamet-i farikası olan kıyafetini giymiş: atletinin üzerine siyah bir koşum takımı geçirmiş ve sarı saçlarını kafasının yanlarındaki traşlı çizgileri gösterecek şekilde at kuyruğu yapmış. O ve Remy spor salonundaki iki ana kız ve yemin ederim suda bir şey var çünkü ikisi de geri kalanımızla dalga geçme konusunda kendilerine çok güveniyorlar.

Lucy'nin elimden birayı alıp yarısını bir dikişte içmesi de bunu kanıtlıyor.

"Elbette, içkimi alın, ben hiç istemedim," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

"Mezun olduktan sonra güzel ve rahat bir iş buldun, sanırım bana bir içki ısmarlayabilirsin," diyor gülerek ve büyük bir yudum daha alıyor.

Yardım için Jax'e bakıyorum, çünkü o grubumuzda "rahat" bir kurumsal işi olan diğer kişi ve bu nedenle

İçki ısmarlamak söz konusu olduğunda herkesin ilk baktığı kişi.

Ama o sadece teslim olmak için ellerini kaldırır. "Bana bakma, bu kavgayı hiç kazanamadım. Sadece ona bir içki ısmarla, söz veriyorum her şeyi kolaylaştıracak."

Lucy bana dönmeden önce ona muzaffer bir sırıtış atıyor. Jax'in kendi içkisini almak için bara gitmesini bekledikten sonra, "Peki... buraya geldiğimizde bahsettiğin 'en iyi yatan' kimdi?" diye sordu.

"Sanırım bu unvan benim olacaktı," diyor arkamdan eğlenen bir ses.

Tabii ki Dani de o anı seçer. Lucy onu görünce kesinlikle sersemlemiş görünüyor ve ne düşündüğünü anlamak için medyum olmaya gerek yok.

Seviştığım kızları nadiren arkadaşlarımla takılmaya getirdiğimi.

Bilirsiniz, ayrı dünyalar ve tüm bunlar.

Lucy'nin söyleyeceği her şeyi önceden kestirip atıyorum - yüzündeki ifadeye bakılırsa hiçbirisi benim lehime olmayacak. Bunun yerine Dani'ye dönüyorum ve her zamanki çekici sırıtışımı yüzüme yerleştiriyorum. "Birileri kendinden emin," diye takılıyorum.

Ancak Dani de bu oyunda benim kadar iyi, yani maskemden en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Sadece kaşlarını kaldırıp soruyor: "Tanrı'nın adını inletecek kadar sert boşalmanı sağlayabilecek başka bir kız olduğunu mu söylüyorsun?"

Öne uzanıp bir parmağımı tembelce köprücük kemiğinde gezdiriyorum, dokunuşumla bastırmak zorunda kaldığı ürpertinin tadını çıkarıyorum. "Geçen sefer Tanrı için çığlık atan ben değildim tatlım," diye mırıldanıyorum.

Bakışlarında şehvet alevleniyor ve bir an için tüm barda sadece ikimiz varız. Son seferini hatırladığını görebiliyorum, dün gecenin anıları aramızda yanıp sönüyor. Max'in de orada olması önemli değil, çünkü şu anda o bile yok.

Ama sonra sorusu aklına geliyor ve bizi içinde kolayca kaybolabileceğimiz arzu kasırgasından geri çekiyorum. Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden süpürüyorum ve ona "Ama hayır, senin yaptığını yapabilecek başka bir kız yok. Ve inan bana, deniyorlar," diye ekliyorum şakacı bir sırıtışla. Bu yorum dudaklarının kenarının bastırılmış bir gülümsemeye seğirmesine yetiyor, bu da yalanımı kolayca anladığını düşünmeme neden oluyor: yatağında başka kız yok.

Sonra kaşımı kaldırıp soruyorum, "Peki ya sen? Listeniz nasıl görünüyor?"

"Hiç olmadığı kadar dolu," diye nefes alıyor.

Ve onun benimkini gördüğü gibi ben de yalanın ne olduğunu görüyorum. Aramızdaki bu şey sıradan olsa da, tüm dikkatimizi ona vermemizi ve başka insanlarla bulandırmamamızı sağlayacak kadar tüketici olduğunu kanıtlayan yalan. İstesek ikimiz de yapabilecek olsak bile.

Biz sadece... istemiyoruz.

Ayrıldığımızda, konuşulmamış bir anlaşma artık aramızda rahatça oturuyor. Dani'nin bu durumdan korkan bir yanı olup olmadığını anlamak için ona şöyle bir bakıyorum ama tek gördüğüm yüzündeki sıcak gülümseme oluyor. Bu da göğsümden rahatlamış bir nefes çıkmasına neden oluyor.

Benden uzaklaşıyor ve doğrudan Max'in görüş alanına giriyor. Onu selamlamak için sıkı bir gülümseme veriyor.

"Selam Max," diyor, sesinde her zamanki samimiyetinden başka bir şey yok. Bu, Max'in yüzündeki gergin çizgileri anında yok etmeye yetiyor ve Max de ona içten bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Hey, Dani. İçki ister misin? Aiden ısmarlıyor."

Gözleri neşeye parlıyor. "Ooh, evet lütfen. Ne içiyorsan ondan alacağım."

Ve böylece, üç arkadaş olmaya geri döndük. Benim paramla olsa bile.

Onlara kendi rahat huzurlarına kavuşmaları için birkaç dakika vermek isteyerek arkamı dönüyorum. Birden tüm bu konuşmayı başlatanın Lucy olduğunu hatırlıyorum ve az önce ne kadar çok şey duyduğunu düşünerek irkiliyorum. Ağzımı açıp bir şeyler söylüyorum... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama "bunu büyütmeyin" gibi bir şey.

Ama beni dinlemiyor. Muhtemelen bir süredir dinlemiyordu, çünkü nihayet onunla yüzleştüğimde, yüzünde düpedüz baş döndürücü bir gülümsemeyle grubumuzdan uzağa bakıyordu.

Ve onun görüş açısını takip ettiğimde, nedenini biliyorum.

Jax bizden birkaç adım ötede, Hailey'e o kadar sıkı sarılmış ki, iri cüssesinden küçük sarışını neredeyse göremiyorsunuz. Onu ancak bir iddia olarak kabul edilebilecek bir şekilde öpüyor.

"Siz ikiniz şu boku hemen kesmezseniz 0,3 saniye içinde kusacağım," diye homurdanıyor yanımdan sinirli bir ses. Remy'yi orada görünce şaşırarak başımı çevirdim. Ben Dani'nin içinde kaybolmuşken o ve Hailey içeri girmiş olmalı.

Hailey'nin yanakları kızararak pembeleşiyor. "Özür dilerim, bunu yüzüne vurmak istememiştim," diye mırıldanıyor. Gruba katılmak için adım attıklarında Jax'in bir kolunu omuzlarına dolamasına izin veriyor.

Remy buna iç geçiriyor. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini hırpalamasını izlemekten hoşlanmadığı bir sır değil, ancak bir parçam onu yeni ilişkileri konusunda tereddüt ettiren başka bir şey olduğunu düşünüyor. İkisinin de özel hayatlarını ne olabileceğini bilecek kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden uzak duruyorum ve tampon olarak sadece cazibemi ve zekamı sunuyorum.

"Demek doğruymuş," diye haykırıyor Lucy sırtarak. "Erkekleri ondan korkutup kaçırmanın biraz şüpheli olduğunu hep biliyordum. Sanırım artık nedenini biliyoruz."

Jax ona ters ters bakar. "Bana kız kardeşinin spor salonundaki herhangi bir pislikle çıkmasını isteyeceğini söyle."

Bu Lucy'nin irkilmesine neden oldu. "Tamam, haklısın."

"Hey, biz pislik değiliz," diyorum alaycı bir öfkeyle. Bir kolumu Max'in omuzlarına atıyorum. "Biz en yüksek kalibrede beyefendileriz."

O sırada arkamdan bir homurtu duyuyorum.

Dani gülerek, "'Centilmen' kelimesinin hayatınızın herhangi bir bölümüne uygulanabileceğinden emin değilim," diyor. "Başka kelimeler de seçebilirim ama bu değil."

Dani yanıma yaklaştığında herkesin gözleri açılıyor. Ve ilk tepkim muhtemelen rahatsızlık olmalıydı - çünkü muhtemelen hepsi Lucy'nin yaptığı gibi bir kızı dışarı çıkarmamla aynı tepkiyi veriyorlardı - hiçbirini hissetmiyorum.

Tek hissettiğim, bu süper havalı kızı arkadaşlarımla tanıştırabildiğim için duyduğum gurur.

İlk konuşan Jax oldu. "Özür dilerim, grubumuzla birlikte olduğunu fark etmemiştim."

Dani'nin bu ortamda kendini yabancı hissetmediğini hemen anlıyorum. Yumruk tokuşturmak için yumruğunu kolayca ileri uzatıyor. "Ben Danielle. Bana sadece Dani de."

Jax'in dudağı selamlama karşısında gülümsemeye yakın bir şekilde seğiriyor ve sonra ona bir yumruk atıyor. "Memnun oldum Dani," diyor. Sonra çenesini bana doğru salladı. "Sanırım gamzeli göt herifle birliktesin?"

Dani sanki burada olmaktan gerçekten nefret ediyormuş gibi abartılı bir iç çekiyor.

Tek yaptığı sikimin heyecandan seğirmesi.

"Evet," diye cevaplıyor iç çekerek. "Onun yörüngesine nasıl girdim bilmiyorum ama işte buradayız."

Yüzümde memnun bir gülümseme oluşmasına izin verdim. "Dün geceki durumumuz için üzülmedin, tatlım."

Dani'yle yattığımı ve onu herkesle tanıştırmak için dışarı çıkardığımı itiraf etmem, tüm grubun kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına yetti.

Herkesin aklındaki soruyu dile getiren Remy'dir. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Dani hemen sırtıyor ve tanışmamızın hikâyesini anlatmak için çok heyecanlı olduğunu söyleyebilirim. "Onunla Temple kampüsünde, bir güvenlik görevlisinden kaçmama yardım ettiğinde tanıştım. Sonunda-"

Bir kolumu ona dolamak için öne atıyorum ve elimi ağzına kapatıp göğsümü sırtına yapııştırıyorum. "Bu kadar hikâye yeter," diye homurdanıyorum. "O koca ağzın ikimizin de başını belaya sokacak." Çünkü her ne kadar arkadaşlarımın Dani üzerinde hak iddia ettiğimi bilmelerini umursamasam da -sadece onu beceriyor olsam bile- onunla olan ilişkimin ayrıntılarını bilmelerine gerçekten ihtiyacım yok. Bu detaylarla ilgili bir şey beni korumacı, hatta sahiplenici hissettiriyor ve sanki bu anıları sadece kendim için istiyormuşum gibi.

Dani aynı ihtiyacı hissetmiyor olmalı çünkü elimi ağzından çekip omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Oh lütfen. Koca ağzımı seviyorsun." Kıçını bana doğru oynatırken sırtışı genişliyor. "Ve kıçımı."

Onun kıçını son kez elime alışımın anısı -ve bu grupta buna tanık olan tek kişinin ben olmadığım gerçeği- yanaklarıma hafif bir sıcaklık getirmeye yetiyor. Çünkü ihtiyacım olan son şey arkadaşlarımın önünde ereksiyon olmak ama Dani ve cesur sözleri beni kesinlikle bu yöne itmek üzere.

Yüzümün kızarması arkadaşlarımın kahkahalarla gülmesine neden oluyor. "Ondan hoşlandım," diyor Remy kıkırdayarak. "Bu adamları hizada tutmak için daha fazla kadına ihtiyacımız var. Bu pisliğin bir baba bulmasının zamanı gelmişti." Dani'ye sırtıyor, o da ona sırtıyor ve aramızda anında ve gözle görülür bir kadın bağı oluşuyor.

Bu bağlantının görüntüsü göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir heyecanın büyümesine neden oluyor. Bunun arkadaş grubumun görüştüğüm kızı kabul etmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmeyi reddediyorum ya da bu gerçeğe herhangi bir değer veriyorum. Bir şekilde kendimi sadece arkadaşımı gördüğüm için heyecanlı olduğuma ikna ediyorum-

Remy, bu durumda, başka biriyle arkadaş olmak. Burada başka bir şey yok.

Yine de, ihtiyacım olan son şey bu ikisinin bana karşı birleşmeye başlaması. Zaten buralarda çok fazla alingan kadın var.

Ben de Dani'yi Max'in yanına ittim ve onunla dikkatini dağıtmaya çalıştım. İşe yarıyor, çünkü hemen en sevdikleri viskiler hakkında konuşmaya başlıyorlar. Onlara katılmak istesem de, konuşurken onları görmekten hoşlandığımı fark ediyorum. Arkadaş olmalarına sevindim, özellikle de Max'in daha önceki sorgulamalarından sonra.

Spor salonu arkadaşlarıma dönüyorum, Jax'i yeni ilişkisi için sıkıştırıyorum ve Remy'nin destekleyici olmaya çalışmasına rağmen ne kadar rahatsız olduğuna sırtıyorum. Ama onun adına mutluyum. Mutlu olduğu için mutluyum, ki Hailey'e bakışını görünce bu yılın en hafif ifadesi oluyor.

Nedense bakışlarım Dani'ye geri dönüyor.

Kapüşonlu göz kapakları olan ve gözle görülür bir şekilde sallanan bir adam şu anda Max'in oturmadığı taraftan onu sıkıştırıyor.

Başımı eğip etkileşimi inceliyorum, adamın eğilme şeklini, kadının ona yüksek, şüpheli bir kaşla bakma şeklini ve Max'in bakışlarının adamın yönünde daralma şeklini alıyorum.

Sarhoş adamın Dani'ye müstehzi bir sırıtış attığını, sonra da muhtemelen ona bir içki ısmarlamak için barı işaret ettiğini izliyorum. Dani cevap vermeyince, sadece Dani'ye "ciddi misin lan sen?" der gibi bakınca, adam gülmeye zorluyor ve tekrar yapıyor ve ben de onun saldırgan pislik rutinine başladığını anlıyorum.

Max koltuğunda bana doğru döndü, sonra sessiz bir araya girmemi ister misin? Bak. Hemen başımı sallıyorum. "Bir şey yapmayacak mısın?"

Hâlâ birlikte olduğumu unuttuğum spor salonu arkadaşlarıma döndüğümde, herkesin sessizce az önce izlediğim etkileşime baktığını görüyorum. Lucy sırtıyor, Remy bana sorgulayan bir bakış atıyor ve kolu hâlâ Hailey'nin omuzlarında olan Jax şaşkın görünüyor. Mesela

kızımı korumayacağıma inanamıyor. Çünkü birisi Hailey'e saldıracak olsa hemen ve hiç şüphesiz üzerine atlardı. Tristan da öyle, her ne kadar Remy kendini her şekilde idare edebilecek kapasitede olsa da.

Dani'nin kimse tarafından korunmaya ihtiyacı yok.

Onun yerine kıkırdıyorum. Sonra etkileşimi işaret ederek -gözlerimde parlayan huşu ile pozitifim- "Şaka mı yapıyorsun? O adama benden on kat daha fazla zarar verir. Araya girersem onu sadece yavaşlatabilirim."

Jax'in hâlâ şaşkın bakışları Dani'ye dönüyor. Ve Dani'nin sarhoş adamın gömleğine elini sokmasıyla ne demek istediğim kanıtlandığında, muhtemelen beşinci kez onunla çıkmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra, çenesi anlayışla düşüyor. Ve biraz da kendi hayranlığıyla.

Sadece içimi çektim ve olay yerine doğru ilerledim. "Pekâlâ, yumruk yumruğa kavga başlamadan önce onu evine götürüyorum."

Jax'in sesi şoka girmiş gibiydi. "O gerçekten-?"

Dani'nin dizi, onun aletine vurmaya hazırlanırken geri geliyor. "Evet," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Dizim yere inmeden önce onu belinden yakalayıp geri çekiyorum. "Seni hiçbir yere götüremem, baş belası."

"O başlattı," diye bağırıyor, elimden kurtulmak için çaballıyor. "Pislik herif hayır cevabını kabullenemiyor-hey!"

Onu döndürüp omzumun üzerinden fırlattığımda bağırması kesildi. Sonra yüzümde kocaman bir sırıtışla arkadaşlarıma dönüp onları selamlıyorum ve "Sanırım buradaki zamanımız dolmak üzere. Herkese iyi akşamlar."

"Oyunbozan," diye mırıldandığımı duyuyorum omzumun üzerinden.

METİNLER

10 Aralık

Uyanık mısın?

10:13 Dani: Şimdi kim klişe seks çağrısı mesajları gönderiyor?

10:17pm A: Bir dakikadan kısa bir sürede cevap verdin, peki burada seks için çaresiz olan kim?

10:24pm D: Hala sen

10:26pm A: Tamam

adil

10:26pm A: İlgileniyor musunuz?

10:31 D: Evet. Ama yarın erkenden Boston'a gitmem gerekiyor, o yüzden sadece kısa bir öpüşme için gelebilirim.

10:32pm A: Ne kadar çabuk konuşuyoruz?

10:32pm A: Çünkü bunu yapabiliyim

10:35 D: Sen bir aptalsın. 15 dakikaya oradayım.

4 Aralık

4:31pm Aiden: Boston nasıldı?

9:41 Dani: Kıcıımı tekmeledi. Çok yoruldu, eve daha yeni geldi m .

10:01 A: Kahretsin bu delilik. Biraz yemek ve arkadaş ister misin?

10:21 D: Çok yorgunum, sanırım birazdan yatacağım.
Bu hafta sonu beni ara, o zamana kadar normale dönmüş olurum.

10:28pm A: Kulağa hoş geliyor. İyi geceler.
10:31pm D: İyi geceler, güzel çocuk

10 Aralık

7:51 Dani: Heyyy
7:52pm Aiden: Heyyy geri
7:53pm D: Neyin peşindesin?
7:59 A: Spor salonunda işim bitiyor. Sen mi?
8:03 D: Gerçekten hiçbir şey. Bana hiç mesaj atmadın.
8:05pm A: Lol telefon iki yönlü çalışıyor, Dani
8:05 A: Bu senin takılmak isteyip istemediğimi sorma şeklin mi?
8:08pm D: ...belki
8:12pm A: Söylediğini duymak istiyorum
8:12pm A: 'Aiden orgazm olmaya çok ihtiyacım var ve sadece senin mükemmel, büyülü sikiş bu dürtümü tatmin edebilir' de.
8:15 D: Siktir git, bunu bir erkeğe söylediyimi asla duyamazsın. Vibratörüm de aynı işi görüyor.
8:22pm A: Bekliyorum
8:28pm D: Sen bir aptalsın
8:32pm D: İşin bitince gel
8:33pm A: Evet efendim

11 Aralık

11:21 Aiden: Kahretsin, dün geceyi düşünmeden duramıyorum. Çalışma grubunda ereksiyon olup duruyorum.

11:40 Dani: Hâlâ bacaklarımdaki hissin geri geldiğini sanmıyorum.

11:42am A: Bu özel ego artışının tadını çıkarırken lütfen beni mazur görün

11:45 D: Bir dahaki sefere bana egon için iyi olmadığımı söylediğinde, sana bu konuşmanın ekran görüntüsünü göndereceğim

11:48am A: Egomu okşamaya devam etsen nasıl olur
11:52am D: Başka şeyleri okşamayı tercih ederim

11:54am A: Benim için de sorun yok

12:04pm A: Günün nasıl geçiyor?

12:09 D: Güzel. Bazı düzenlemeleri bitiriyorum.

12:09 D: Sömestr hala bitmedi mi? Kış tatilinde biteceğini sanıyordum.

12:11 A: Finaller gözden geçiriliyor. Bu hafta işim bitti, Tanrı'ya şükür.

12:15 D: Ah

12:18 D: Ve gelecek dönem son döneminiz mi?

12:20pm A: Evet ama teknik olarak sadece stajım var, yani ders gibi bir dönem değil. Sadece çalışıyorum.

12:24 D: Oh tamam. Mantıklı.

12:29pm A: Hiç üniversiteye gitmeyi düşündünüz mü?

12:33 D: Bir anlığına. Sonra sınıflardan nefret ettiğimi fark ettim.

12:38pm A: Bu profesörlerden bazılarıyla ne kadar tartışacağınızı hayal edebiliyorum

12:42pm D: Ben kesinlikle A almazdım

12:45pm A: Haha

12:47pm A: Noel için ne yapıyorsun? Eğlenceli bir planın var mı?

12:52 D: Çok heyecan verici bir şey yok. Noel arifesini ailemle geçiriyorum ve ardından Noel günü her zamanki kutlamalar için tüm aileyi bir araya getiriyoruz.

12:53pm D: Sen?

12:58pm A: Aynı sayılır. Sadece ben ve babam olduğumuz için büyük bir ailemiz yok. Ama Noel gününü hep birlikte bira içerek ve 'en iyiler' dövüşlerini izleyerek geçiririz

1:01pm D: Kulağa çok eğlenceli geliyor
1:03pm A: Öyle. Aramızda kalsın, yılın en sevdiğim günü.
1:05 D: Lol söylemeyeceğim
13:07 D: Çalışmaya geri dön. Finallerin bittiğinde ve kutlama yapabildiğinde bana mesaj at.
1:09pm A: Evet hanımefendi

13 Aralık

2:43pm Aiden: I'm DONEEEEE
2:58 Dani: Lol tebrikler. Kutlamak ister misin?
15:00 A: Bu akademik başarıyı yüzümü bacaklarının arasına koyarak kutlamaktan başka bir şey istemem. Buralarda mısın?
15:03 D: Ben geldim. Gel bakalım.

19 Aralık

Buralarda mısın?
9:46 Dani: Hayır, annemle Noel alışverişine çıktım.
9:47pm D: Yarın buralarda mısın?
9:49 A: Hayır, babamla planlarım var.
9:52 D: Tamam, bu hafta boş vaktin olursa haber ver, Noel'de işler çığırından çıkmadan uğrarım.
9:56pm A: Bunu yapabilirim. Annenizle geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın.

22 Aralık

2:28pm Aiden: Altılı paketi olan bir kardan adama ne denir?

3:12pm Dani: Bilmek istediğimden emin değilim 3:14pm D: Ne?

15:15 A: Karınlı bir kardan adam

3:18pm D: Bunun beni güldürmesine

sinirlendim 3:20pm A: İyi günler Dani <3

25 Aralık

11:08 Dani: Seni özledim

8:39am D: Bu kesildi. "Sikini özledim" demesi gerekiyordu.

10:03am Aiden: Lol çok fazla eggnog?

10:05am D: Çok fazla

10:08 A: Noel arifeniz nasıldı?

10:15 D: Bol miktarda alkolün yanı sıra mı?

Oldukça sıkıcı

10:16am D: Noel kutlamalarınız nasıl geçti?

10:18am A: Şikayet edemem. Sadece ben ve babam varız, yani çok çılgınca bir şey yok. Güzel bir şey.

10:25 A: Büyük bir aileniz var mı?

10:39am D: Sayılır. Sadece bir erkek kardeşim var ama onun büyüyen ailesi ve teyzemin dördüzleri yüzünden ortalama büyüklükteki ailemde bebek sayısı neredeyse yok denecek kadar az.

10:41am A: Tanrım, ne kadar çok çocuk var. 10:43am D: Bir de bana sor.

10:56am A: Çocuk istiyor musun?

11:09 A: Boş ver, bu aptalca bir soruydu

11:21am D: Çocukları severim, sadece bekar bir anne olmayı hayal edemiyorum. Havalı teyze unvanına sadık kalacağım.

11:25am A: Şimdi kesinlikle hayal edebiliyorum

11:42am A: Mutlu Noeller, Dani

11:59 D: Mutlu Noeller, Aiden

29 Aralık

3:32pm Aiden: Hey pis kız

3:52pm Dani: Seksin ortasında olmadığımız zaman bu takma ad pek işe yaramıyor.

3:55pm A: Aynı fikirde
olmadığımızı kabul ediyoruz

4:00pm D: Neler oluyor?

4:08pm A: Yeni yıl için buralarda mısın?

16:10 D: Hayır, yılın geri kalanında Key West'deyim.

4:13pm A: Ah tamam

16:14 D: Bunun için ne yapıyorsun?

16:17 A: Çılgınca bir şey yok. Şehirde olmaktan nefret ediyorum, bu yüzden Tristan ve Remy bir parti düzenliyor. Buralarda olup olmadığını görmek istedim.

4:21pm D: Keşke. Yine de davet için teşekkür ederim, kulağa çok eğlenceli geliyor.

4:25 A: Bok Sokağı'nda iyi eğlenceler. Duval'la yüzleşmemeye çalışın.

16:27 D: Çok şirin.

1 Ocak

12:02pm Aiden: Yeni yılın kutlu olsun, Dani

12:02pm Dani: Yeni yılın kutlu olsun, Aiden

4 Ocak

8:52 Dani: Lütfen bana bu gece buralarda olduğunu söyle.

9:02 Aiden: Tanrıya şükür çaresiz olan tek kişi ben değilim. Ben de geliyorum.

9:04 D: Acele et

10 Ocak

4:12pm Dani: Bir iyilik

isteyeceğim. 4:15pm Aiden: Bu alışılmadık bir durum.

16:16 D: Bana kendini savunma dersi verebilir misin? 4:19pm A: ...

16:20 A: Ne oldu?

4:25pm D: Düşündüğün gibi değil. Sadece mücadeleye yanlış mı yaklaştığımı yoksa içgüdülerimin doğru mu olduğunu merak ettiğimi düşünüyordum.

4:28pm A: Lütfen dün gece birini yumruklamadığını söyle.

16:30 D: Beşinci savunmamı yapıyorum.

4:31pm A: Tanrım. Muhtemelen size bu bilgileri vermekte tereddüt etmeliyim.

4:33pm D: Ama yine de yapacaksın, değil mi? Çünkü benden hoşlanıyorsun?

16:35 D: Ayrıca bunun için seni ödüllendireceğim. Hem de çok.

4:37pm A: Le sigh. Sana karşı hiç şansım yok, değil mi? I?

16:38 D: Yok.

16 Ocak

3:21pm Aiden: Cumartesi günü dövüş gecesine gel.

4:06pm Dani: Bu agresifti.

16:08 A: Gel üzerinde için kavga gece üzerinde Cumartesi lütfen.

16:10 D: Lol

16:11 D: Peki tamam.
16:13 D: Orada başka biri olacak mı?
16:15 A: Sadece Max
16:22 D: Bu senin başka bir üçlü teklif etme şeklin mi?
4:26pm A: Aklımdaki tam olarak bu değildi
4:31pm A: Başka bir üçlü ister misin?
4:33pm D: Pek sayılmaz. Max alınmasın ama ben daha çok teke tek tip olduğumu düşünüyorum.
4:34pm A: Sanırım ben de aynı olabilirim
4:36pm A: Ama onu nazikçe hayal kırıklığına uğratacağımdan emin olacağım 4:40pm D: O zaman sadece dövüş
4:41pm A: Sadece kavga. Eğlenceli olacak, biraz yemek pişireceğim ve bahse gireceğiz.
4:43pm D: Dövüşler üzerine kumar mı oynuyorsun?
4:44pm A: Birbirimize karşı dolar bahisleri. Çılgınca bir şey değil. 4:46pm A: Gerçi bunun için bir beyaz tahtamız var. Max
Dövüşleri tahmin etme konusunda kötü bir şöhrete sahip, bu yüzden her zaman dövüşlerin yarısında bahislerini değiştirmeye çalışıyor. Onu sorumlu tutmam için bana yardım etmelisin.
16:47 D: Lmao bunu yapabilirim
4:49pm D: Cumartesi görüşürüz
4:50pm A: Görüşürüz, Dani

27 Ocak

10:22 Dani: Hey
10:36pm Aiden: Hey, baş belası
10:37pm D: Nasılsın?
10:39 A: Güzel. Spor salonundan yeni geldim.
10:39pm A: Sen?
10:44 D: Barda çalışıyor
10:46 D: Burası tamamen ölü. Sıkıldım.

10:49 A: Sana eşlik etmem için aşağıya gelmemi ister misin?

10:54pm D: Bunu yapmak zorunda değilsin, muhtemelen yorgun olduğunu biliyorum. Spor salonunda dövüslere hazırlanan insanlar varken antrenmanların oldukça yoğun geçtiğini varsayıyorum.

10:59pm A: Bunu hatırlıyor

musun? 11:04pm D: Tabii ki

11:05 D: Max heyecanlı görünüyordu

11:08pm A: Ah. Evet öyle. Tartışmalı bir kararla kaybettiği bir adama karşı rövanş maçı var, bu yüzden oldukça heyecanlı.

11:10 D: İyi bir eşleşmeye benziyor

11:36pm D: Kapatırken bana eşlik ettiğin için teşekkürler

11:37pm A: Tabii ki. Eğlendirmek için yaşadığımı biliyorsun.

11:43 A: Eve gittiğinde bana mesaj atmanı isteyebilir miyim? Yoksa bunu yaparsam bana feminist bir konuşma mı yaparsın?

11:48 D: Dikkatli ol. Endişeli bir erkek arkadaş gibi konuşmaya başladın.

11:50pm A: Sadece endişeli bir

arkadaş 11:56pm D: Arkadaş

mıyız, Aiden? 11:59pm A: Olmak

isterim

12:03 D: Tamam. Arkadaşlar o

zaman. 12:05am A: Güzel. Harika.

12:24 D: Ben geldim

12:25 A: Güzel. İyi geceler, Dani.

12:27am D: İyi geceler, Aiden

AIDEN

Antrenmanım için ısınırken Koç'un adımı bağırdığını duydum. Her zamanki sert ifadesiyle ofisten çıktığını görmek için döndüm.

"Ne oldu? Soruyorum, sinirlerim çoktan yüzeyin altında kayıyor.

Çünkü bu senin için bir savaşım var bakışı.

"Senin için bir savaşım var," diye onaylıyor.

Önümde duruyor ve bana sadece memnun, kendini beğenmiş ve tasmalı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakıyor. Ve ağzından çıkan bir sonraki kelimeyle nedenini anlıyorum.

"Profesyonel olmaya hazır mısınız?"

İlk tepkim şok oldu. Evet, lisede bu spora başladığımdan beri profesyonel olmak bir hayaldi, ama bunun gerçekleşmesine hala birkaç dövüş uzakta olduğumu sanıyordum. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Genelde Koç'un zihniyeti, kayıplarınızı amatör dövüslere bırakmaktır - öğrenmek istediğiniz yer orasıdır ve kayıplar bunu yapmanın en iyi yoludur. Bu şekilde profesyonel olduğunuzda sağlam bir temeliniz olur ve işleri bir sonraki seviyeye taşıyabilirsiniz.

Tristan sırtarak sırtımı sıvazlayınca ağzım açık şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. "Evet amına koyayım," diyor. "Büyükler ligine adım atmanın zamanı gelmişti."

"Sence hazır mıyım?" Koç'a soruyorum, hâlâ şoktayım. "Yani, kiminle dövüşüyorum?"

Kaşlarını kaldırdı, ben de bunu hemen şu şekilde yorumladım: Sana kaç kere kiminle dövüştüğünün önemli olmadığını söyledim? Sen kendi oyun planını uygula, onlarınkini değil.

"Bu soruyu şimdi sorabilmenin tek nedeni profesyonel rakipler için antrenmanlara başlayacak olmamız," diye cevap veriyor, sözün bittiği yer belli ama sen daha iyi biliyorsun. "Altı hafta içinde Tyler Hastings ile dövüşeceksin."

Sinirle yutkunuyorum, ukala görüntüm uzun zamandır ilk kez kırılıyor. Onu tehdit eden tek şey dövüşmek, yine de onu yerinde tutmakta oldukça iyiyim -genellikle.

İlk profesyonel dövüşümün beni sinirli bir karmaşaya sürükleyeceği düşüncesini bir kenara bırakın.

"Aiden," diye mırıldanıyor Koç, bana bilmiş bir bakış atarak. Çünkü dövüşçülerini herkesten daha iyi tanıyor. "Hazırsın. Bana güveniyor musun? Takımına güveniyor musun?"

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum. Tabii ki ona güveniyorum. Ve kurduğu ekibe de. Sadece o ve Tristan ideal liderler değil -deneyimleri, sabırları ve öğretme tarzları nedeniyle- aynı zamanda takım arkadaşlarım da en iyileri. Çünkü dövüş bireysel bir spor olsa da, gerçekten farkı yaratan etrafınızdaki insanlardır. Onlar olmasaydı dövüşçüler ringe bile çıkamazdı.

Tristan bana "Harika olacaksın," diyor ve şimdiye kadar ondan gördüğüm en cesaret verici hareketle omzumu sıkıyor. Uyuşukça başımı sallıyorum.

"İyi misin?" Koç soruyor. Bu onun dövüşü isteyip istemediğimi, kariyerimi bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olup olmadığımı sorma şekli.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, bu dövüşü elbette istediğim gerçeğini kabullenmeye başladım bile, sadece biraz gerginim

bunun ne kadar büyük bir adım olduğu hakkında. Doğruluyorum ve doğrudan Koç'a bakarken çenemi sıkıyorum. "Bunu istiyorum."

Tristan sırtarak ve sırtına bir tokat daha atarak "Aferin," diyor. Koç sadece başıyla onaylıyor.

Tristan'a "Onu birkaç antrenman turuna çıkar," diye talimat veriyor. "Dışarıdan vuruşlar yapmasını ve yere düşürölmekten kaçınmasını istiyorum."

Tristan başını sallar. "Evet, efendim."

Sessiz bir lanet mırıldanmadan önce Koç'un ofise geri dönmesini bekliyorum.

Tristan beni yatıştırmak için "Sen iyisin, sadece kafanın içindesin," diyor. "Hareket etmeye başladığında ve bu işte gerçekten iyi olduğunu fark ettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Arkadaşım ve koçumla yüzleşmek için döndüğümde gözlerim açılıyor ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "Bu... cesaretlendirme ve övgü müydü?" Şok içinde sordum.

Gözlerini deviriyor ve beni dolapların olduğu yöne doğru itiyor. "Buna alışma, göt herif. Git hazırlan. Ben Max'i alırım."

Ama ben dönüp onun dediğini yapamadan, salonun diğer ucundan gelen bağırışları duyuyoruz.

"Ne halt ediyor bu..." Tristan'ın yanımdan mırıldandığını duyuyorum. Gözlerim kafeste dövüşen çifte gelene kadar kargaşayı takip ediyor.

Ya da antrenman yapıyorlardı. Şimdi birbirlerinin suratlarına bakıp göğüslerini itiyorlar.

Kane, yeni adam, ve... Jax?

"Senin derdin ne lan?" Jax bağılıyor ve sorusunu Kane'in göğsüne bir yumruk daha atarak vurguluyor. "Bu bir kavga değil, seni pislik, ben senin takım arkadaşınım!"

Kane, Jax'i iterek, "Bırak lan beni," diye homurdanıyor. "Bu bale değil dostum. Suratına yumruk yemek istemiyorsan, kafese adım atmamalısın."

"Burnumu kırdın!" Jax bağılıyor. Ve şimdi bundan bahsettiğine göre, yüzündeki kanı görebiliyorum. "Ne zamandan beri

'sondaj' senin beyninde 'ilk yumruğu olabildiğince sert at' anlamına mı geliyor?!" Kane'in yüzüne tekrar vurmak için öne doğru adım atıyor.

"Siktir git," diye tersliyor Kane, bir milim bile geri adım atmadan. Hatta tam tersini yapar. Jax'le ortada buluşur, burunları neredeyse birbirine yapışmıştır. "Eğer dövüşmeyi beceremiyorsan, bunu söyle."

Jax'in gözleri öfkeyle parlıyor ve boğazından gerçek bir hırlama sesi geliyor. Geriye doğru eğilip yumruğunu Kane'in suratına indirecekmiş gibi görünüyor ki bu da bir şey ifade ediyor çünkü Jax buradaki en soğukkanlı, en kibar adam. Tüm bu durum delilik.

Olaylar daha fazla büyümeden Tristan araya girer. "Pekâlâ, yeter!" diye bağırır. Kendini iki adamın arasına sokar ve ikisini de kol mesafesinde tutar. "İkiniz de, lanet olası bir yürüyüşe çıkın. Şimdi."

Jax en iyi arkadaşının elini göğsünden iter ve Kane'le bir kez daha alay eder. Sonra eldivenlerini yırtar ve başka bir şey söylemeden salondan çıkar.

Eldivenlerini kafese doğru olabildiğince sert fırlatan Kane'e odaklanıyorum. "Siktir!" diye bağırıyor. Bu saf bir öfke sesi, açıkça kontrol edemediği bir duygu.

Kafesin yastıklı köşelerini yumruklamaya başlamadan önce, Tristan dikkatini çekmesini ister.

"Hey," diye tersledi. "Bu sporda ve bu yerde yeni olduğunu biliyorum ama burası kavga etmeye gideceğin yer değil dostum. Burada sokak kavgası yapmıyoruz. Bu bir spor. Minderde sporcular gibi davranırız. Yani tekniği, disiplini ve sportmenliği kullanırız. Burada kimin sikiinin daha büyük olduğunu ölçmek için bulunmuyoruz, duydun mu beni?" Kane hâlâ ona bakmıyor ya da hiçbir şeyi onaylamıyor, sadece belli bir şeye bakmıyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

"Hey," diye tekrar bağırıyor Tristan, bu sefer yüzünü Kane'in yüzünün önüne koyuyor ve iri adamı yüzüyle buluşmaya zorluyor.

Bakışlarını. Bakıyor ve gözbebeklerini yalayan öfke alevlerini görebiliyorum. Çenesi sıkılıyor ve Tristan'ı kendisinden uzaklaştırmak için fiziksel olarak kendini durduruyormuş gibi görünüyor. "Beni duyuyor musun dedim?"

Ve Kane ya sakinleşiyor ya da ikinci komutana ateş etmenin parlak bir fikir olmadığını fark etti, çünkü bir kez başını salladı, sertçe.

"Senden 150 burpee istiyorum, hemen şimdi," diye bağıyor Tristan. "Öfkeni dindirmek için seni yormam gerekiyorsa, öyle olsun. Her seansa bir tükenmişlikle başlamanı sağlamakla ilgili bir sorunun yok."

Kane'in çenesi tekrar sıkılır ama sonra egzersize başlar, yere inmeden önce yukarı zıplar ve sınav pozisyonuna düşer. Bir sınav için yere iniyor, sonra tekrar yükseğe zıplamaya başlıyor. Tekrar tekrar, devam ediyor.

"Duygusal orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Tristan kafesten çıkıp yanımdan geçerken. "Yemin ederim, regl dönemlerinde kilo vermeye çalışan kızlarla bile bu sorunu yaşıyorum."

Kafese dönüp bakıyorum, Kane hâlâ hareketlerini sürdürüyor ve neredeyse hiç terlememiş gibi görünüyor. "Sence iyi olacak mı?"

Tristan bakışlarımı takip ederken derin bir nefes veriyor. "Umarım öyledir," diye mırıldanıyor. Minderin diğer ucunda durduğumuz yerden Kane'i inceliyor, bakışları düşünceli. "Bazen herkesin bu sporu bir ayrıcalık olarak görmediğini unutuyorum," diyor sessizce. "Bazen insanlar hayatları için dövüşmeye o kadar alışmış oluyorlar ki, kendilerini kapana kısılmış hissettiklerinde otomatik olarak saldırıyorlar." Kane'e doğru başını sallıyor. "O çocuğu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım birine zarar vermeden önce bunu çözer. Ya da kendine."

Biz zar zor bitmiş EĞİTİM ne zaman Ben
kapma Telefonum.

DANI

Şu anda ne yapıyorsun?

Dani: Bilgisayarımı pencereden atma dürtüsüyle savaşıyorum

Aiden: Kurgu iyi gitmiyor

mu? Dani: Onun gibi bir şey

Dani: Patron bana yapmam için bazı değişiklikler verdi ve bunlar neredeyse imkansız. Bunu yapmak için sihirli bir yazılıma ihtiyacım var.

Dani: Neden hararetli mesajlar? Ne oldu?

Kutlamak istiyorum. Sonra gelir misin?

Dani: Şimdi olmaz, kutlama yapmak kulağa kafamı masama vurmak kadar cazip gelmiyor

Seni farklı bir vuruşla ikna edebilir miyim?

Beni ikna ettin.

Saat kaçta evdesin?

Spor salonundan çıkıyorum. Bir saat içinde senin için hazır olurum.

Kulağa hoş geliyor. Seninle orada buluşuruz.

Bir saat sonra yemeğimi yemiş, duşumu almış ve heyecanlı bir köpek yavrusu gibi kapımın önünde bekliyordum. Tam bir saat sonra kapının çalındığını duydum.

"Vay be, gerçekten iyi haberlerin varmış," diyor Dani gülerek, kapıyı büyük bir gürültüyle açtığımda. "Bugün ne oldu böyle?"

Kıçına heyecanlı bir şaplak atarak onu içeri sokuyorum. "İçeri gel de sana anlatayım. Sonra da Washington seyahatin hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Şaşkın bir ifadeyle arkasını dönüyor. "Görevimi hatırladın mı? Geçen sefer sana zar zor bahsetmiştim."

Şimdi kafası karışan benim. "Tabii ki. Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Bu onu rahatsız ediyor gibi görünüyor.

"Yani, bu konuda heyecanlı görünüyordun," diye geveledim, geri adım atmaya çalışarak. "Hatırladığım bu."

O zaman sakinleşiyor gibi görünüyor. Onu kanepeye doğru ittiğimde daha da rahatlıyor. "Oh. Bu mantıklı. Sanırım iyi bir görevden önce biraz iğrençleşiyorum."

Bir homurtu çıkardım. "Biraz mı?"

Gözleri kısılıyor ve karşılık olarak beni şakacı bir şekilde itiyor. "Göt," diye mırıldanıyor. "İyi haberin ne? Bundan sonra, muhteşem olsa iyi olur."

Yüzümde bir sırıtış beliriyor ve ellerimi kalçalarımaya koyarak onun oturduğu yerin önünde kendimden emin bir şekilde duruyorum. "Profesyonel olacağım," diye gururla ilan ediyorum.

"Dövüş teklifi mi aldın?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Başımı salladım. "Altı hafta. İlk profesyonel dövüşüm."

Sessizlik var ve sonra.

"Vay anasını Aiden, bu inanılmaz!" diye bağırarak koltuktan fırlayıp kollarımaya atlıyor. "Tebrikler!"

Kıkırdıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Teşekkürler. Ben de heyecanlıyım."

Kollarını boynumdan çözüyor ve sanki tepkisinin biraz fazla hevesli olduğunu fark etmiş gibi aramıza mesafe koyuyor. Geri çekilirken küçük bir kızarıklık yanaklarını aydınlatıyor. "Cidden, bu inanılmaz. Gurur duymalısın."

Çenesine şakacı bir şekilde vururken içten bir gülümsemenin yüzümü ısıtmasına izin verdim. "Gurur duyuyorum. Yıllardır bunun için çalışıyordum. Bu büyük bir başarı."

Gözlerinde gerçek bir sevinç ışıldıyor; heyecandan neredeyse titriyor. "Peki nasıl kutlayacağız? Ne yapabiliriz?" Sanki daireyi ilk kez görüyormuş gibi şüpheci bir bakışla etrafına bakınıyor. "Sanırım parti yok, içki yok. Sağlıklı şeyler

sadece önümüzdeki altı hafta için, değil mi? Antrenman dışında bir şey yapmana izin var mı?"

Kahretsin, çok sevimli. "Evet, başka şeyler de yapabilirim. Sadece dinlenmekten ya da sağlıklı beslenmekten alıkoyacak şeyler değil. Ama ille de bir münzeviye dönüşmek zorunda değilim." Onu hararetle bir kez daha gözden geçiriyorum. "Neden, aklında ne var?"

Bir anda benimle aynı havaya girdi. "Şey, bu tam olarak beynimin gittiği yön değil, ama şimdi bahsettiğine göre... sen... biliyor musun?"

Yüzümde sinsi bir sırıtma beliriyor. "Evet bebeğim, yapabilirim... bilirsin."

Sözlerim karşısında gözleri açılıyor, çünkü ona ilk kez bu şekilde hitap ediyorum. Aramıza biraz mesafe koymasını bekliyorum - kesinlikle çok rahat bir yorum - ama sürpriz bir şekilde, tek tepkisi yanakları zevkle pembeleşirken gülümsemek oluyor.

Şansımı biraz daha zorlamaya karar verdim. "En azından önümüzdeki beş hafta boyunca," diye devam ediyorum, bir kolumu beline dolayarak onu vücuduma doğru çekiyorum. Bu jestim karşısında gülümsemesi daha da artıyor.

"Dizlerinin üzerinde kutlama yapmak ister misin?" Mırıldanıyorum, boynuna hafif bir öpücük bırakıyorum. Boynundan aşağıya doğru öpüyorum.

Dokunduğumda içinden geçen ürpertinin tadını çıkarıyorum. "Sanırım bunu yapabilirim," diye fısıldıyor.

Sonra beni koridordan yatak odama doğru çekiyor.

Beni içeri çekip kapıyı arkamdan kapattığında, yüzümdeki irkilmeyi son anda fark ediyor.

"Neydi o?" diye soruyor, mükemmel yüzünü gölgeleyen bir kaş çatmayla. "Yaralandın mı?"

Bir başka irkilmeyele omzumu döndürüyorum. "Hayır, sadece ağrım var. Dövüşü kabul ettikten sonra koç bugün beni çok çalıştırdı."

Dani'nin yüzüne düşünceli bir ifade yerleşiyor ve sonra beni yatağa doğru çekip yüzüstü yatağa y a t ı r ı y o r .

"Aklımdaki tam olarak bu değildi," diye mırıldandım. "Baba olman konusunda şakalaştığımızı biliyorum ama..."

Keyifli bir kıkırdama çıkardığında, bu kıza istediği her şeyi verebileceğime dair çılgınca bir düşünceye kapıldım.

"Merak etme, sana binmek dışında sana sahip olmak isteyeceğimi sanmıyorum," diyor başka bir kıkırdamayla. "Ama açık fikirliliğini aklımda tutacağım." Bacaklarımı kaldırıp yatağın üzerine yerleştiriyor, böylece kalçalarımın arkasına oturabiliyor. Elleri omuzlarıma yerleştğinde, hemen yatağın içinde eriyorum. Sonra omuzlarımı kazmaya başlıyorlar ve başparmağıyla bir düğüm bulduğunda benden uzun bir inilti geliyor.

"Siktir, acıyor," diye tıslıyorum, gerilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sadece bir dakika ver," diye azarlıyor.

Ve yeterince eminim,

Başparmağını omzuma soktuğu acı dolu bir dakikanın ardından düğümün çözülmeye ve kaslarımın gevşemeye başladığını hissediyorum.

"Tanrım, bu işte neden bu kadar iyisin?" diye inliyorum, ellerinin üzerimde olmasının verdiği mutluluğun tadını çıkarıyorum. Ellerin vücudumda gezinmesinin verdiği hisle gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

"Annem tıp fakültesindeyken kısa bir süre masajla ilgilenmiş," diye açıklıyor dalgın dalgın, başparmakları kaslarımda gezinirken. "Her zaman işe geri dönmesi gerekirse masöz olacağına dair şakalar yapar." Bir ısırik acı sözlerini sertleştiriyor. "Bölgenin en iyi nöroloğundan masöze. Ne kadar ters bir hayat planı."

Kazanamayacağımı zaten bildiğim bir konuda Dani'yle tartışmaya girmek istemiyorum ama sessizce, "Yani, eğer insanları senin ellerinin beni rahatlattığının yarısı kadar rahat ve mutlu hissettirebilseydi, kariyer değişikliğini kesinlikle takdir edebilirdim," demekten kendimi alamıyorum.

Bir duraklama. "Mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Onun yorumu bana bir şeyi hatırlattı ve "Benden haberi var mı?" diye sormadan önce bir an tereddüt ettim.

Soruyla birlikte sertleştğini hissedebiliyorum.

"Hayır, tabii ki değil," demek için acele ediyor. "Kimi becerdiğimi neden bilmek istesin ki?"

Ve tam olarak beklediğim cevap olsa da, yine de içimde bir şeylerin parçalanmasına neden oluyor.

Ama aldırmiyorum ve sırtüstü dönüyorum, Dani hâlâ bacaklarımın üzerinde duruyor. Beline uzanıyorum ve kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, böylece vücudumda daha yukarıda duruyor. Ve onu daha da rahatlatmak için bir şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Yok. Sadece yaşlı Bayan Monroe ile bir şansım olup olmadığını merak ediyorum - bilirsiniz, pumalar beni sever."

İşe yarıyor. Omuzlarındaki gerginlik hemen azalıyor. "İğrençsin," diyor bir kahkaha daha atarak. Benden uzaklaşmadığı, hâlâ burada olduğu, ellerini hâlâ göğsümde gezdirdiği için rahat bir nefes alıyorum.

Peki dizlerinin üzerinde kutlama yapman hakkında ne düşünüyorsun?" Hâlâ üzerime yerleşmiş olduğu yerden ona bakarak mırıldanıyorum.

"Sanırım bunu başarabilirim," diye fısıldıyor ve ellerini kemer tokama götürüyor. "Hâlâ tapılmak istiyor musun?"

"Her zaman," diyorum, sesimin soluksuz çıkmasını engelleyemeyerek.

Daha fazla ısrar etmesine gerek yok. Düğmelerimi çözüyor ve pantolonumu kalçalarımın üzerinden çekistirerek çekiciliğimin kanıtını ortaya çıkarıyor, takdir dolu bir bakışla bana bakıyor.

Bana sert ve kirli bir oral seks yapmasını bekliyorum - dizlerimin üzerinde ona izin verecek kadar uzun süre kalabildiğimde yapmayı sevdiği türden - bu yüzden dilini boyum boyunca yavaşça sürüklemek için eğildiğinde şaşırdım, bunu yaparken bakışları benimkine yapıştı. Ucuna ulaştığında, ağzına almadan önce dilini etrafında döndürüyor.

Başım geriye düşüyor ve bu his karşısında dudaklarımdan derin bir inilti çıkıyor. "Siktir, Dani."

Tekrar aşağı iniyor, bu sefer beni daha derinden ağzına alıyor. Yine aynı şekilde yavaşça yukarı kayıyor.

gözleri üzerimde. İşkenceli temposu ve bana bakma şekli arasında, onun hissine tamamen kendimi kaptırmam uzun sürmüyor.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve ağzıyla bana tapınmasını şaşkınlıkla izliyorum. Sikimi dudaklarını karın kaslarımla öpüştürecek kadar derine sokuyor ve sonra çekiliyor, böylece sadece bir tutam tükürük onu uzunluğuma bağlıyor.

"Kahretsin, çok güzel bir manzara," diye mırıldanıyorum, başının arkasındaki elimle başını yönlendiriyorum. Kalçalarım kendimi daha derine pompalamak istiyor ama kendimi tutuyorum, dudaklarının arasında kayboluşumu izlemekle yetiniyorum.

Şehvet dolu yorumumun fark edilmesi bir saniye sürüyor ama fark edildiğinde bir fikir kök salmaya başlıyor. Kendimi başka tarafa bakmaya ve aniden dikkatimin odağı olan nesneye uzanmaya zorlamadan önce bir, iki, üç kez dudaklarının arasında kayboluşumu izliyorum.

Neyse ki Dani odaya girdiğimizde sırt çantasını yatağımın üzerine atmıştı. Bu yüzden ona ulaşmak ve fotoğraf makinesini çıkarmak kolay oldu.

Hareket ettiğimi hissettiğinde gözlerinin açıldığını ve bana baktığını görüyorum, ancak ağzı yaptığı şeyi asla durdurmuyor. Beni yavaşça aklımdan çıkarmaya odaklanmış durumda. En başta kameraya uzanmamın tek nedeni bu, çünkü onun benim zevkime bu kadar takıntılı görüntüsü belgelenemeyecek kadar bağımlılık yapıyor.

"Çekebilir miyim?" Mercek kapağını çıkarıp fotoğraf makinesini havaya kaldırarak sessizce soruyorum.

Birkaç saniye boyunca tembel hareketlerine devam ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sorumu çevreleyen bir ciddiyet havası var, çünkü Dani'nin kamerası olmasına ve bana vermediği sürece fotoğraflara erişimim olmamasına rağmen, hala onun fotoğraflarını çekiyorum. Hâlâ aramızdaki bu anı sağlamlaştırıyor ve zevk dindikten ve vücutlarımızdaki ter soğuduktan çok sonra bile hatırlamamız için bir yol yaratıyorum.

Bu yüzden onun cevabını beklerken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Sanki bedenim sorunun önemini sezmiş ve şehveti birkaç dakikalığına bastırmış gibi serbest bırakma dürtüsü bile azalıyor.

Ama sonra ağzını boyumdan çekti ve sessizce "Evet" dedi. Ve nefesim hemen ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

Yaptığı şeye geri dönmeyip sadece dilini uzatıp ucunun etrafında döndürdüğünde, çabucak bir fotoğraf çekebilmek için kamerayı açmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun Dani," diye homurdandım. "Bunun bir kopyasını istiyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

Cevap vermiyor, sadece bir kahkaha atıyor ve beni tekrar dudaklarının arasına alıyor.

Sanırım bir fotoğraf daha çekiyorum ama emin olamıyorum, zevkten inlemekle ve kalçalarımın ağzına girmesine karşı koymakla meşgulüm.

Bu savaşı kaybetmem için sadece üç fotoğraf daha çekmem gerekiyor. Sonunda kamerayı yatağa bırakıyorum ve parmaklarımı Dani'nin saçlarına geçiriyorum, böylece kalçalarımı yukarı iterken onu yerinde tutabiliyorum. Kontrol gösterisinde inliyor ve beni olabildiğince derine alıyor.

"Beni boşaltacaksın," diyorum sıkıca, kalçalarımın pompalanmasına engel olamıyorum. Bitmesini istemesem de bunu bitirmesine izin vermeye çok yaklaşmıştım. Onunla geçirdiğim bu anların asla bitmesini istemiyorum. Ama o bunu bu şekilde yapmak istiyor gibi görünüyor ve ben bu kıza istediğini vermek için kendimi giderek daha çaresiz buluyorum.

Dudaklarını üzerimden çekip doğruluyor ve işi ellerine bırakıyor. Yüzündeki arsız açlık ifadesini gördüğümde bir şekilde kameraya tekrar uzanmayı başarıyorum. Kameranın tık sesini duyunca kafasını kaldırıyor.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum niyetimden daha nefessiz bir sesle. Ama burada ölüyorum ve buna daha fazla katlanamam.

Dani tişörtünü çıkardığında sütyensiz olduğunu görmem de pek yardımcı olmuyor. Ve meme uçlarını mükemmel küçük noktalar halinde sıkılaştıracak kadar tahrik oldum, bu da beni onları emmek için çaresiz bıraktı. Ya da taytını çıkardığında ve bir kez daha iç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde.

"Sür beni bebeğim, lütfen," diye yalvarıyorum akılsızca. "Senin içinden başka bir yere boşalmak istemiyorum. Buraya gel ve beni bu ıstıraptan kurtar."

Tereddüt ediyor, beni pompalayan yumruğu yavaşlıyor. Sanırım asıl niyeti sadece bana oral seks yapmaktı ama gözlerindeki arzu ışığını görebiliyorum ve kendi zevkini almanın cazibesinin savaşılamayacak kadar fazla hale gelmesini izliyorum. Alay etme kararlılığı gözlerimin önünde parçalanıyor.

Kararını verdiğini görür görmez, komodinimi açmak ve bir prezervatif almak için bana doğru uzanıyor. Tam fotoğrafımı çekerken prezervatifi boyum boyunca kaydırıyor, bu kez bana olan çaresizliğini yakalamak istiyor. Ama üzerime yerleşip her santimimi tek bir yumuşak kayışla içine aldığı anda, yapabileceğim tek şey inlemek ve kamerayı tutan elin yatağa düşmesine izin vermek olacak kadar bilinçliyim.

"Tanrım, bu inanılmaz hissettirmeyi asla bırakmayacak," diye nefes alıyor, gözleri kapanıyor. Kalçalarını hafifçe kaydırıyor, nasıl hissettiğime alışmak için zaman ayırıyor.

Sanırım o bunu yaparken ben nefesimi tutuyorum. Ben de o yaparken ona bakıyorum.

Sonra yukarı kalkıyor ve yavaşça aşağı iniyor.

Bu his karşısında göğsümden bir inilti kopuyor.

Yavaşça, neredeyse tembelce, hareket etmeye başladı. Yukarı ve aşağı, kalçalarını sallıyor ve ağırlığını kucağıma her bıraktığında bana sürtünüyor. Ellerini göğsüme dayamış, başını geriye atmış, gözleri hâlâ kapalı, tam bir hayal gibi.

Ve ben buna tanıklık edebilecek şanslı bir piçim.

Bu manzara karşısında fotoğraf makinesini elime alıp ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyülenmiş durumdayım. Ama dudaklarından bir iniltinin kaymasına neden olan bir ritim tutturduğunda, onu kaldırıp bir fotoğraf çekmekten kendimi alamıyorum. Birdenbire aramızdaki bu yeni duyguyu yakalamayı her şeyden çok istedim.

Kameranın klik sesi gözlerinin açılmasına neden oluyor. Farkındalığın bakışlarına geri dönüşünü izliyorum - içine düştüğü sersemlikten sıyrılıp nihayet bu anın ağırlığını hissediyor.

Gözlerinde bir panik parıltısı görüyorum ki bu onun hissetmesini istediğim en son şey. Bu yüzden kamerayı yanıma bırakıp onun yerine kalçalarını sıkıca kavriyorum ve "Bu benim için bir kutlamadan çok senin için bir ödül gibi gelmeye başladı" diye şaka yapıyorum.

Omuzlarındaki gerginlik hemen kaybolur. Göz kapakları düşüyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Sonra öne doğru eğiliyor, böylece elleri göğsüm yerine başımın yanında duruyor, bu da onun ağırlığını üzerime ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

"Bundan zevk almadığını mı söylüyorsun?" diye mırıldanıyor, kalçaları yavaş ve seksi yuvarlanışlarını hiç durdurmuyor.

Belini sıkıca kavriyorum. "Sen gelsen de ben gelsem daha iyi olur," diye itiraf ediyorum.

Yüzünde tam bir gülümseme oluşmadan önce bakışlarının bir anlığına yüzümde gezinmesine izin veriyor. Kalçalarının hızını artırmadan bir saniye önce.

"Lanet olsun Dani," diye inliyorum. Artık yavaş ve tembel hareketler kullanmıyor, beni kırmak için sürüyor ve kendi orgazmı için çalışırken beni kendi orgazmımı tutmaya zorluyor. Dişlerimi sıkıyorum ve bir elimin aramızda dolaşmasına izin veriyorum, böylece başparmağımı klitorisine bastırıp daireler çizmeye başlayabiliyorum.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor, ancak bu kez sesi nefes nefese. "Kendini kutlanmış hissediyor musun?"

"Oraya varıyorum," diyorum gergin bir sesle. Başparmağım daha hızlı dönüyor.

Nefesi kesildiğinde, bakışlarım yüzüne doğru uçuyor. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bana bakıyor, o kadar açık ve savunmasız görünüyor ki benim de nefesim kesiliyor. Ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şeyler söylemek istiyor gibi görünüyor.

İtmiyorum. Sadece bakmasına ve beklemesine izin veriyorum.

Bir süre sonra başını son birkaç santim indiriyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Seninle gurur duyuyorum, Aiden."

Ve bu kadar. Daha fazlasını kaldıramam.

Bu muhteşem, mükemmel kızın beni tatmin ederken ve bunu yaparken nefes kesici görünürken benimle gurur duyduğunu itiraf etmesini kaldıramıyorum. Bunu daha fazla yapamam.

Dani'yi hızlı bir hareketle sırt üstü çeviriyorum ve içine girebildiğim kadar giriyorum. Sonra yakıcı bir öpücükle nefesini ağzımda yakalıyorum.

"Bana bunu söyleyip hemen boşalmamı bekleyemezsin," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. Kalçalarım hiç durmadan hareket ediyor, her vuruşumda daha derin, daha sert oluyor. "Çok seksi ve benimle gurur duyuyor musun? Dayanamıyorum bebeğim. Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde boşalmazsan kendimi utandıracağım, o yüzden hemen şimdi sikime boşalsan iyi edersin."

"Aman Tanrım, ben-" başka bir kelime söyleyemeden o kadar sert boşalıyor ki kollarımda titremeye başlıyor. Dişlerimi sıkıp içine girmeye devam ediyorum, kendi zevkime teslim olmadan önce orgazmının mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamaya kararlıyım.

Kasları gevşediğinde ve dudaklarından memnun bir iç çekiş sesi geldiğinde, bırakıyorum. Yüzümü Dani'nin omzuna bırakıyorum ve bir inilti çıkarıyorum, kalçalarımı bir, iki, üç kez pompalıyorum, aniden orada olmamasını dilediğim bir prezervatifle bitirmeden önce.

Ve o anda Dani ile aramızdaki şeylerin değiştiğini fark ettim.

Ertesi sabaha kadar Dani'nin ilk kez yatıya kaldığını fark etmedim.

Dün geceden sonra ikimiz de o kadar yorgunduk ki olduğumuz yerde uyuyakalmak tamamen doğal geldi. Sanırım onu eve bırakmayı teklif etmek istedim, ama sormak için ağzımı açtığımda, Dani'yi göğsümde usulca horlarken buldum. Onu tamamen savunmasız ve her zamanki şımarıklığı olmadan uyurken gördüğümde, onu uyandırıp gitmek isteyip istemediğini sorma şansım yoktu.

Uyandığımda vücudunu bedenime yaslamıştı ve bunu ilk kez yaptığımızı fark ettim. Üç aydan fazla bir süre, sayısız şipşak ve birlikte geçirdiğimiz saatlerden sonra, ilk kez birlikte uyuyoruz.

Ve... Hoşuma gitti. Onun burada olması hoşuma gidiyor.

Neredeyse tüm vücudunun göğsüme ve bacaklarıma yayılmış olduğunu görünce dudaklarımın kenarlarındaki gülümsemeye engel olamıyorum. Ona sarılmayı seven biri demek hafif kalır, çünkü ön kısmının bir santimi bile bir yerime yapışmış değil. Kolunu belime dolamış, burnunu göğsüme bastırmış, koyu renk saçları her yere dağılmış bir şekilde öyle bir sarılmış ki, kendimi kurtarmamın imkânsız olmasa bile çok zor olacağını anlıyorum.

İstediğimden değil. Mesanem kalkmam için bağılıyor olsa da, bir parçam bile hareket etmek istemiyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, hareketlerim nazik çünkü onu uyandırmak istemiyorum. Bu anı bozmaya tam olarak hazır değilim. Ve onun uykudaki yüzünü tekrar görmek için biraz çaresizim.

Dün gece üzerimde uyuyakaldı. Maskesiz olan, savunmasız düşüncelerini saklayan eğlenceli gülümsemeleri olmayan.

Yüzünün sadece bir kısmını görebiliyorum, o kadarını göğsüme bastırmış durumda. Bu yüzden saçlarını geriye doğru tarıyorum, yüzünü çevreleyen tutamlarda oyalanıyorum ve sonra dalgınlıkla parmaklarımı kolunun uzunluğundaki muhteşem mürekkebin üzerinde gezdirmeye başlıyorum. Ama sonunda yüzünü görebildiğimde, kirpiklerinin uykusunda çırpınısını izlediğimde ve uykulu nefeslerinin tenime değdiğini hissettiğimde, yeterince görüyorum. Onu görüyorum.

Uyanmaya başladığında hâlâ yüzünü ezberliyorum. Yavaşça gözlerini kırptırarak açıyor ve üzerine yayıldığı bedene odaklandığında başını kaldırıp bana bakıyor.

Ve sadece bir anlığına, rahatlama görüyorum. Memnuniyet görüyorum. Ona uyandığımda hissettiğim duyguyu şimdi onun yüzünde görüyorum. Bana baktığında bakışlarının rahatladığını, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğini görüyorum.

Buna alışabilirim.

Beynimden geçen düşünce bu. Ve eğer Dani'nin donup kalması bir gösterge ise, bunun olduğunu görüyör.

Yavaşça, görünüşe göre ikimizin de az önce yaşadıklarına dikkat çekmemeye çalışarak benden uzaklaşıyor ve oturma pozisyonuna geçiyor.

"Özür dilerim, sanırım uyuyakalmışım," diye mırıldanarak yatağın ucundaki gömleğine uzanıyor.

Ortamı yumuşatmak isteyerek -ve az önce açıkça tanımlanmış arkadaş sınırlarımızı aştığımız gerçeğini kabul etmek istemeyerek- yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "İşte yine o ego artışı. Seni sik komasına mı soktum?"

Gözlerini deviriyor, biraz rahatlıyor ama yine de tam olarak değil. Düşüncelerini bir mil öteden okuyabiliyorum ve bunun fazla şefkatli olmasından endişelendiğini biliyorum.

Onu nasıl rahatlatacağımı bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda da doğru olanı yaptığımı hissediyorum. I

muhtemelen biraz mesafeden de faydalanabilir.

"Dövüş yaklaştığı için artık daha meşgul olacağım, bu yüzden muhtemelen seni fazla göremeyeceğim," dedim ve ayağa kalkıp kendi kıyafetlerimi giymeye başladım.

O zaman gerçekten rahatlıyor. Sanki sonunda dün gecenin sihirli bir şekilde duygularımı yakalamama neden olmadığı konusunda onu yatıştırmışım gibi. Bu şekilde devam edebiliriz.

"Küçük Aiden'a 7/24 erişimin olmadan iyi olacak mısın?" Sırıtarak alay ediyorum.

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Aletine 'küçük' demekten rahatsızlık duyan bir erkekle hiç tanışmadım. Bunu yapabilecek kadar kibirli olmayı sana bırakıyorum."

"Sana bu lakabın ne kadar ironik olduğunu bir kez daha göstermekten mutluluk duyarım," diye mırıldanıyorum, elimi gömleğinin ön kısmına sokmak için öne uzanıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Dudaklarımı boynunda gezdirmeye başladığımda, ellerini kalçalarımnda birleştirmeden önce içinden mutlu bir ürperti geçtiğini hissediyorum.

"Çok ukala," diyor ama sesi soluğu kesilmiş gibi çıkıyor.

Ama sonra kendini itiyor ve yerdeki pantolonuna uzanıyor. "Gitmem gerekiyor. Yarın başka bir ödevim olmasını umuyorum, bu yüzden bu gerçekleşmeden önce bitirmem gereken bazı düzenlemeler var. Bu hafta seyahat ediyor olabilirim, yani zamanlama senin dövüş kampın için uygun." Bana tereddütlü bir bakış attıktan sonra, "Seni gördüğümde görüşürüz, sanırım" dedi.

Ona sertçe başımı sallıyorum. Ona gerçekten veda öpücüğü vermek istiyorum ama içimden bir ses bu etkileşimin sonuna böyle bir nokta koymak istemediğimi söylüyor.

Onun yerine öne doğru eğildim ve hızla boynunu ısırdım.

"Bana uyar. Seni geçireyim." Sonra onu döndürdüm kapıya doğru ve kışını tokatla.

Onu dışarı kadar takip edip kahkahasının sesini dinlerken, tekrar sağlam bir zeminde olduğumuz için rahat bir nefes alıyorum.

Kollarımda onunla uyanmaktan hoşlanmadığım için
değil, sonunda rahat bir ortamda olduğumu hissettiğim için

Dani ile arkadaş sahnesindeyiz ve yapmak istediğim son şey
aramıza mesafe koymak.

Onu biraz daha yanımda tutmak istiyorum.

AIDEN

Son zamanlarda olduğu gibi, onu aramak isteyecek kadar özlemeye başlamam sadece iki günümü alıyor. Ve sonra dürtüye yenik düşüp gerçekten aramadan önce iki gün daha.

Ama onu aradığımda, ilk zil sesinde reddediyor. Bu da bana çalıştığını söylüyor. Ve eğer onu son gördüğümde bu kadar stresli olmasaydım - ve aramıza koymaya çalıştığını düşündüğüm mesafeyi sorgulamasaydım - onu tekrar arama dürtüsüyle savaşmak kolay olurdu. Kendime çifte mesaj atmadığımı ya da çifte arama yapmadığımı söyledim, çünkü kimseyi dikkatini bana vermesi için zorlamaktan hoşlanmam. Ancak, ne kadar çaresiz görünebileceğimi umursamanın giderek zorlaştığını fark ediyorum.

Bu da demek oluyor ki yirmi dakika sonra bara giriyorum ve Dani'nin sarhoş üniversite öğrencilerini sopayla dövmekle meşgul olduğu için aramalarımı duymazdan geldiğini umuyorum. Yine de burada olmadığını fark etmem sadece bir saniye sürdü.

Bir yanımda bunun bar boş olduğu ve onu görebildiğim için olmasını diliyor ama gerçek şu ki, bar tıklım tıklım dolu. Burada olmadığını biliyorum çünkü bunu hissedebiliyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini analiz etmeye hazır değilim, bu yüzden cevabımı zaten almış olsam bile, yine de bir dakika harcıyorum

Boynumu uzatıp barın arkasına ve mutfağın girişine doğru bakıyorum.

İçimi çekip geldiğim yöne doğru gitmeye başlıyorum, ama sonra barın arkasındaki yaşlı kadın gözüme çarpıyor ve beni etrafıma bakarken izlediğini fark ediyorum. Ve başını arkaya doğru sallayarak onunla orada buluşmam gerektiğini işaret ettiğinde, daha sorgulamadan harekete geçiyorum.

Önümdeki Sadece Çalışanlar kapısından geçerken ona hızlıca bir göz atıyorum. Güzel bir kadın, saçma sapan bir havası var, bu da bana onun muhtemelen barın sahibi ya da en azından buradaki kabadayı bar müşterilerini idare eden kişi olduğunu söylüyor. Belli ki yaşça daha büyük ama sadece gözlerinin ve ağzının etrafındaki derin gülümseme çizgilerini görebildiğim için; iyi -ve muhtemelen heyecanlı- bir hayat yaşadığını hemen anlayabiliyorum.

Dani'min tam da hoşlanacağı türden bir kadın olduğunu söyleyebilirim.

"Sen Aiden mısın?" diye soruyor önsöz vermeden, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

Sessizce başımı sallıyorum. Kim olduğumu biliyor mu?

"Dani burada değil," diyor bana. Kelimeler yerine oturdukça ve farkına vardıkça yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor.

"Benim hakkımda mı konuşuyor?"

Kadının dudağı eğlenen bir gülümsemeyle seğiriyor. "Bana bahsettiği ilk kişi olduğunuzu söyledim ama korkarım bu bilgi yüzünüzdeki gülümsemeyle kafanızı patlatabilir."

"Haksız değilsin," diye itiraf ediyorum utanmadan, gülümsemem bir santim daha genişliyor.

Bana bir an daha sırıtıyor ama sonra ifadesi değişiyor. "O burada değil. Bu gece bir işte çalışıyor. Aksi takdirde bu boktan gösteride bana yardım etmesi için onu buraya getirirdim."

Kapıdaki pencereden ön tarafta sardalye gibi toplanmış kalabalığa bakıyorum. "Şaka yapmıyorum. Burayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştım."

"Normalde size onu iş yerinde rahatsız etmemenizi söyledim ama ikinizin bılardo masamda ne yaptığınızı biliyorum, bu yüzden bunu ödeşme olarak görüyorum. Belediye binasında."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, bu da onun kıkırdamasına yetiyor. Bir elini havada çırpıyor. "Bunun için endişelenme. Ben de bir zamanlar gençtim. Git getir onu."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum beceriksizce. Odadan çıkmak için dönüyorum, ama sonra aklıma bir şey geliyor ve tekrar onunla yüzleşiyorum. "Barmen mi alıyorsunuz?"

"Şehirde beni meşgul edecek etkinlikler olduğunu bildiğimde arayabileceğim ara sıra bir taneye ihtiyacım var. Bu gece margarita gezintisi var ve bu bölge sarhoş üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor." Duvardaki yerinden doğruldu. "Neden, birini mi tanıyorsun?"

"Belki," diye cevap veriyorum düşünceli bir şekilde, kafamın içinde çarklar dönüyor. Ona bir kez daha sertçe bakıyorum. "Bekâr mısın?"

Bunun üzerine bir kaşını kaldırıyor. "Sevgilimin senden hoşlandığını ima ettikten iki dakika sonra bana asılıyor musun?"

Kıkırdıyorum, bu kadından gittikçe daha çok hoşlanıyorum. Başka birinin onu benden daha çok seveceğini biliyordum. "Ben değil -Benim gibi biri, ama yaklaşık yirmi yaş büyük. Üniversitedeyken barmenlik yapardı. Bazen o heyecanı özlediğini söylüyor."

Kendine rağmen ilgisini çekmiş görünüyor. Bir süre sonra başını sallıyor. "Tamam. Onu içeri gönderin. Bakalım yetişebilecek mi?"

Kendimi tutamayarak sırtıyorum ve "Eminim bunu sürdüremeyecek kadar yaşlı değildir" diyorum.

Bunun üzerine bir kahkaha patlatıyor, sonra da beni kapıya doğru nazikçe itmek için dönüyor. "Dani'nin senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Git buradan, evlat. Kız arkadaşın bekliyor."

Etrafta toplanan kalabalığa adımımı atar atmaz Dani'yi fark
ettim. Şehir Salon. Bu sadece gibiat ve Bar,
nerede I

Bilinçaltımda onun orada olmadığını biliyordum, ancak bu sefer bakışlarım hemen ona doğru çekildi. İçimden bir ses şu anda belediye başkanının bulunduğu kürsünün etrafında toplanmış olan seyircilerin sağ tarafına bakmam gerektiğini söylüyor.

Ve işte orada. Kamera yukarıda, çektiği kareye o kadar odaklanmış ki dünya muhtemelen etrafına yıkılabilir ve o bunu fark etmez.

Yine de duraklıyor ve kamerayı bırakıyor. Gözleri yavaşça kalabalığın üzerinde gezinirken bana takılıyor ve gözleri zevkle parlıyor. Bana gülümsüyor ve parmağını kaldırarak evrensel bir işaretle bana bir dakika ver diyor.

Benim için fark etmez. Onu çalışırken izlemek hoşuma gidiyor.

Ve lanet olsun, bunu yaparken muhteşemdi. Onu ilk gördüğüm günkü gibi nefes kesici. Ama şimdi, bunu yaparken onda bir ciddiyet havası var, yapmam gereken şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Bu yüzden istediği çekimleri bitirmesine izin vermekte bir sakınca görmüyorum. Ellerim ceplerimde, bakışlarım alanda yavaşça ilerleyen, dişleri konsantrasyonla alt dudagina gömülmüş, siyah saçlı sirene yapışmış halde orada ne kadar durduğumu bile bilmiyorum. Bütün gün bunu yaparken onu izleyebileceğimi biliyorum.

Bu tür düşünceler son zamanlarda çok daha fazla olmaya başladı. Haftalar boyunca sadece hayatımın en iyi seksini yapmak yeterliydi, ama sonra birlikte daha fazla seks dışı zaman geçirdik ve arkadaş olduk. Onunla konuştum, onu tanıdım, onu güldürdüm. İş hakkında konuştum ve bunu yaptığında ısıldadığını gördüm. Dani'yi beklediğimden çok daha fazla tanıdım ve tanıdıkça daha fazla bilmek istedim.

Sınırdaki bir bağımlılık haline geldi. Şubat ayının soğuk havasında durup onun çalışmalarını izlemekten memnun olduğum gerçeğinin de kanıtladığı gibi, kesinlikle bir karasevda.

Sonunda kamerayı omzundan sarkan çantasına geri koyuyor ve bana doğru yürümeye başlıyor. Belediye başkanının kürsüde konuşmaya devam ettiğini belli belirsiz fark ediyorum ama tüm dikkatimi Dani'nin bana doğru yaklaşmasına, bana doğru attığı her adımda gülümsemesinin daha da büyümesine vermiş durumdayım.

"Merhaba," diye cıvıldıyor. "Burada ne yapıyorsun? Ve nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Bar müdürünüz sizi ifşa etmiş olabilir de olmayabilir de," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyorum. "Sonra da bilardo masasında yaptıklarımızın intikamı olduğunu söyledi."

Dani yüksek sesle bir kahkaha atar. "O kaltak. O şeyin üzerinde kendi evinde olduğundan daha fazla sikişti."

Bu haber karşısında irkildim. "Not edildi. Artık bilardo masasında seks yok."

Dani bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı? Onun yerine beni eve götürecektir kadar uzun süre dayanabilir misin?"

Yüzümde ukala bir sırıtış belirliyor. Yavaşça öne doğru eğilip ona o kadar yaklaşıyorum ki, sessizce söylediğim sözler kulağına çarpıp ürpermesine neden oluyor. "Hiç şansın yok. Onun yerine seni kollarıma alır ve sikimin üzerinde zıplatırım."

İçindeki ürpertiye neredeyse hissedebiliyorum. "Sen şeytansın," diye tıslıyor. "Bugün işim bitmeden önce Belediye Binası'nın birkaç fotoğrafını çekmem gerekiyor ve şimdi bunu daha sonra orgazm olma vaadiyle dikkatim dağılmışken yapmak zorundayım." Gözlerini bana dikti. "Bu daha sonra orgazm olma vaadi olsa iyi olur."

Bir kahkaha attım. "Seni sırlıslıkla bir külotla işe geri gönderecek kadar kötü olabilirim ama seni nihai orgazmdan mahrum bırakacak kadar kötü değilim."

Cevabımdan tatmin olmuş görünüyor çünkü başını sallıyor ve soruyor: "O zaman burada ne yapıyorsun? Sanırım mesaj attın ve ben cevap vermedim."

Omuz silkiyorum. "Biliyorum. Ama çalışırken asla yemek yemediğini de biliyorum -hatta bitirdikten sonra bile, çünkü heyecanlanıp doğrudan kurguya geçiyorsun- bu yüzden yanımda

sana biraz yemek." Sırıtmaktan kendimi alamıyorum ve ekliyorum: "Üstelik daha sonra enerji toplamam için sana ihtiyacım olduğundan da değil. Bu kesinlikle bir arkadaşın özverili davranışı."

"Özverili, ha?" Dani inanmayan bir ses tonuyla söylüyor. "Devasa penisin ağzımdayken boğulup ölmek için tüm enerjimi ve konsantrasyonumu harcadığım için değil mi?"

Buna sadece göz kırpabiliyorum. "Bu... bu konuşmanın böyle gideceğini düşünmemiştim."

Mutlu bir kahkaha atıyor, sesi havada çınlıyor ve kalbimi sıkıştırıyor.

Kaşlarını kaldırıp eliyle bir işaret yapana kadar orada öylece sessizce durduğumu fark etmiyorum. Ona sadece şaşkınlıkla bakabildiğimde, "Eee? Bana ne getirdin?"

Bu beni kendime getirdi. Fermuarını açıp cheesesteak'i çıkarabilmek için sırt çantamı yanıma alıyorum. Daha ben ona uzatmadan Dani çantayı kapıyor ve nefes nefese bir sesle "Bana Dalessandro's mu aldın?" diye soruyor.

Heyecanı karşısında kıkırdamadan edemiyorum. "Yaptım. Spor salonuna gitmeden önce biraz zamanım vardı. Zekice, değil mi?"

Cheesesteak'lerini nasıl sevdiğini bildiğim için gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Benimle kendisi hakkında paylaştığı her detayı hatırladığımı ona söylemiyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir savaşçı gibi onu yediğimi.

Ama bu sırrın yüzümde uçtuğunu görmek için beni izlemiyor. Ambalajı açmakla ve sandviçten kocaman bir ısırık almakla o kadar meşgul ki, lezzeti diline vurduğunda kocaman bir inilti çıkarıyor. Hatta birkaç kişi bunu duyunca arkasını dönüyor ama gerçek Philadelphialı modasına uygun olarak, elindeki cheesesteak'i gördüklerinde yüzlerinde bir anlayış belirliyor ve tekrar belediye başkanına dönüyorlar.

Bir ısırık daha almaya gidiyor ama sertçe yuttuğumu görünce duraksıyor. Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ne oldu? Bunun seni tahrik ettiğini söyleme bana. Seks hayatımıza cheesesteak eklemeyi reddediyorum. En fazla çırpılmış

Krema. Ya da ilek. Oooh, her zaman çikolata şurubunu da denemek istemişimdir."

Samalamasına kaşlarını atıyorum. "En son ne zaman yemek yedin? Az önce meyve yüzünden orgazm oldun. Sen kimsin ve Dani'me ne yaptın?"

Ve sonra benim kaymamla bir nefes al.

Ama belli ki beni duymadı çünkü peynirli bifteğinden büyük bir ısırık daha almakla ve eliyle bana el sallamakla meşguldü. "ekim yapmam gerektiğinde hep böyle olur. A olduğumda odaklanmama yardımcı oluyor, sanki acı beni biraz daha keskinleştiriyor."

Bir ısırık daha aldığında ve ben bir kez daha gözle görülür bir şekilde yutkunduğumda, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Cidden, neyin var senin?"

Durduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Ben... Ben biraz aım," diye itiraf ediyorum. "Bu koku beni ldryor."

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor ve peynirli bifteğ i hızla paketliyor.

Elimi onunkinin üzerine koyarak onu durduruyorum. "Hayır, yapma. Sorun değ il. Yemek yemeni istiyorum."

Yemeye devam etmiyor ama yaptığı işe ara verip bana şphec i bir bakış atıyor. "Artık kilo verdiğ ini tamamen unutmuşum. O zaman neden bana bir tane getirdin?"

Ellerimi pantolonumun ceplerine geri sokup omuz silkiyorum. "En sevdiğ in yemek olduğ unu ve muhtemelen yemek yemen gerektiğ ini biliyordum," diye basitçe cevap veriyorum.

Bir an için sadece bana baktı. Sonra başını sallıyor ve sandviçi sarmaya devam ediyor. "Sen tam bir aptalsın. şimdi sana teşekkür etmek için bu gece tüm oral sekslerin en iyisini yapmak zorundayım."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Bu özverili hareket benim için gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

şüpheli bir bakış la beni iğ neliyor. "Tanıma giderek daha az uyuyor, tatlı ocuk." Glmsemem

Tek bir watt'ı bile sönük bırakarak iç geçiriyor ve omzumu hafifçe itiyor. "Çık git buradan. Bu gece görüşürüz."

Spor salonuna yürürken gülümseme yüzümden hiç gitmiyor.

Bir saat sonra spor salonuna girdiğimde bir şekilde dikkatimi tekrar toplamayı başarıyorum. Belki de Tristan'ın beni ilk kez hiçbir şeye sırtırken gördüğünde bana attığı bakış yüzündendir. Her iki durumda da Dani'yle ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp kendimi dövüş antrenmanına veriyorum.

Tristan'ın ağırlığı altında ölmek üzereydim ki aniden spor salonunun girişindeki kapıdan bir nefes sesi duyuldu. Tristan ve ben hareketlerimizi durdurduk ve bizden birkaç metre ötede duran kıza soru sorarcasına baktık, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle minderin üzerinde yuvarlanışımızı izliyordu.

Üzerimden kalkıp ayağa kalkarken Tristan'ın lider ve iş adamı kişiliğinin yerine oturduğunu hissediyorum. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ona.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap veriyor açıkça. Gözleri elindeki telefona takılmadan önce tekrar spor salonunda geziniyor. "Bir dans stüdyosu arıyorum ama belli ki burası yanlış yer."

Ve şimdi o bahsettiğine göre, bu kızın bir balerinin tanımına benzediğini fark ediyorum. Ufacık tefecik, Hailey'den bile daha ufak tefek ve her şeyiyle zarif olduğunu haykırıyor. Başını çevirme şekli bile zahmetsiz, sanki vücudunun tek bir hareketi bile kasıtsız değilmiş gibi. Ayrıca, koyu renk saçları balerinlerin her zaman giydiği o mükemmel topuz şeklinde geriye doğru taranmış.

Tristan'ın Remy'ye attığı kendini beğenmiş bakışı ya da karşılığında kız arkadaşından aldığı bıkkın göz devirmeyi özlemiyorum.

Tristan kıza, "Doğru yere çok yakınsınız," diyor. "Ne yazık ki bazı internet sitelerinde stüdyonun adresi hâlâ yanlış yazıyor. Bloğun diğer ucundaki binada."

Tristan'a göz kırpıyor. "Oh. Bu garip. Tamam, teşekkürler, sanırım."

Ama henüz gitmek için harekete geçmiyor çünkü Kane o anı seçerek mat odasına giriyor. Gömleksiz ve Tristan'ın emrettiği başka bir egzersizden yeni çıkmış, yani terden sıırıslam olmuş ve nefes nefese. Dövmelerle kaplı olduğunu biliyorum ama ne kadar kaplı olduğunu ve terden sıırıslam olmuş haldeyken ne kadar korkunç göründüğünü hep unutuyorum.

Gözleri büyüdüğünde kızı suçlamıyorum, çünkü Tanrı biliyor ki ben de sıırıslam 90 kilo olsaydım ve güzelliğe ve zarafete alışkın olsaydım, Kane benim de ödümü koparırdı.

Kane de aynı anda onu fark etmiş gibi görünüyor. Onu gördüğünde adımları yavaşlıyor ve onu incelediğini gizlemiyor. Ancak tipik Kane tarzında, yüzünde öfke dışında herhangi bir duyguya yer yok, bu da ne düşündüğünü söylemeyi imkansız kılıyor. Ve bu da onu kesinlikle korkutucu yapıyor. Tristan'ın bu minik balerini Kane'in nefret dolu bakışlarından kurtarmaya çalışmasına iki saniye kaldığından eminim.

Ama ondan korkmuyor. Çünkü o da ona ters ters bakıyor.

Bakışları sertleşiyor, omurgası dikleşiyor ve adamın şu anda kendisine yönelttiği enerjinin her zerresine karşılık veriyor.

Kane'in duraksaması için yeterli. Adımları yavaşlıyor ve kıza bir kez daha bakıyor, sanki onu ikinci kez tanımaya çalışıyormuş gibi. Ama kız ona attığı sert bakışların ötesinde bir şey söylemiyor, bu yüzden bir an sonra yürüyüşü yeniden kararlı hale geliyor. Odanın diğer tarafındaki ağır çantalara doğru yürüyor, bir kukla atıyor

minderin üzerine çıkar ve yastıklı yüzüne yumruklar yağdırmaya başlar.

Hailey ofisten çıkıp "Birinin dans stüdyosunu sorduğunu mu duydum?" diye sorduğunda aralarındaki garip enerji çatırtısı buharlaşıyor.

Kızın bakışları sanki neden burada olduğunu unutmuş gibi Hailey'e kayıyor. "Evet, o benim. Adres olarak burası yazıyordu ama belli ki yanlış."

Hailey ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Evet, bazı web sitelerinde hâlâ yanlış olan listeleniyor. Yine de seni oraya götürebilirim. Bu gece dersim yok ama en azından sana etrafı gösterebilirim."

Kız bir kaşını kaldırıyor. "Oraya mı gidiyorsun? Ve bunu mu yapıyorsun?"

Hailey kıkırdar. "Hayır, bir şeyleri yumruklamak pek bana göre değil. Buradayım çünkü erkek arkadaşım ve kız kardeşim burada antrenman yapıyor."

Tam bu sırada Jax ofisten çıkıp kız arkadaşının arkasında durur ve kolunu omuzlarına dolayarak aralarındaki mesafeyi sonsuza dek kaldıramaz.

"Selam," diye kocaman bir gülümsemeyle selamlıyor. "Ben Jax. Erkek arkadaşım."

"Ben de Hailey," diye ekliyor Hailey.

Kız cevap vermeden önce bir süre ikisine de bakıyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Isabella."

Spor salonunun sessizleştiğini, yumrukların deriye çarpma sesinin kesildiğini fark ediyorum. Ama tüm salonun dikkatini çeken bu kıızı o kadar merak ediyorum ki gerçekten fark edemiyorum.

"Bu çok güzel bir isim," diye övünüyor Hailey. "Ve bir balet için çok mükemmel." Bilerek gülümsüyor. "Bu senin ana dans stilin, değil mi?"

Sonunda Isabella gülümsüyor. "Sanırım bu oldukça açık, ha?"

Hailey gülümsemesine karşılık verir. "Sorun değil, açık olmak için daha kötü şeyler de var. Hadi gel, seni

stüdyoya."

Isabella, Hailey'i dışarıda takip etmek için dönmeden önce salona bir kez daha bakıyor. Gözlerinin tekrar Kane'inkilerle kilitlenmesini izliyorum, bu gerçekleştiğinde ikisi de oldukları yerde donup kalıyorlar.

O bir saniyelik bakışmada aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama Isabella Hailey'i takip etmek için dönmeden önce içinden bir ürperti geçmesine neden oluyor.

Kapı kızların arkasından kapandığında spor salonunda iğne atsan yere düşmez. Jax bile arkalarından bakıyor, az önce olanlardan dolayı kafası karışmış, Hailey yardım edebildiği için mutlu ve onu takip edemediği için mutsuz görünüyor.

Tristan da bakışı görür ve hemen gözlerini devirerek şöyle seslenir: "Pekâlâ çocuklar, dinlenme zamanı sona erdi. İşinizin başına dönün."

Bir saniye içinde, spor salonu ağır nefes alma ve derinin deriye çarpma sesleriyle doluyor.

"Bu ilginçti," diye mırıldanıyorum Max'e, yeni bir tura başlamak için sıraya girerken. "Birinin öfkeli bir çocuğun dikkatini çekebileceğini kim bilebilirdi ki?"

Max, "Dikkat çekmeye çalıştığının farkında bile değildim," diye karşılık veriyor.

Tuhaf karşılaşmayı henüz atlatmıştık ki tekrar isminin söylendiğini duyduğumda vücut kontrolünü ele geçirdik.

"Aiden, misafirin var."

"Tanrım, burası bugün sosyal şehir gibi," diye yorum yapıyorum Max'ten ayrılarak. "Bir eğitim seansı boyunca en çok dinlendiğim an bu oldu."

"Sürdüğü sürece tadını çıkar," diyor Tristan. "Baban gider gitmez, bunu dengelemek için sana cehennemi yaşatacağım."

Şaşkınlıkla spor salonunun girişine doğru döndüm. Yeterince eminim, babam check-in masasının yanında duruyor.

"Baba? Burada ne yapıyorsun?"

Elindeki kutuyu havaya kaldırıyor. "Ped alışması için istediğin eldivenleri aldım, bu yüzden bölgede çalıştığım için onları getirmek istedim. Dövüş yaklaşırken onları kullanabilirsin diye düşündüm."

şaşkınlık içinde kutuyu babamdan aldım. "Bana Winning bağcıklı eldiven mi aldın?"

Cevap olarak sadece omuz silkiyor.

Ve Noel sabahındaki bir ocuk gibi kutuyu yırtıp içindeki eldivenleri çıkartıyorum. "Vay anasını baba," diye nefes alıyorum. "Bunlar inanılmaz." Sanırım arka planda bir takdir ıslığı duyuyorum.

"Vay canına Bay Reeves," diyor Tristan, kutudan eldivenlerden birini kaldırırken. "Başka bir ocuk daha evlat edinme şansınız var mı? Çünkü kesinlikle ilgilenirim."

Tristan'ın bir yanının ciddi olduğunu bilsem de kıkırdıyorum. Ne yazık ki her dövüşçü ebeveyni bu sporu benimki kadar desteklemiyor.

"Baba, bunu yapmana gerek yoktu," diye mırıldanıyorum. "Elimdeki eldivenler gayet iyi alışıyor."

Tekrar omuz silkiyor, ilgi odağı olmaktan rahatsız olduğu belli. Çünkü yle - az önce Isabella'nın etkileşimini izleyen herkes şimdi babama bakıyor.

"Profesyonel olacağın için kaliteli teçhizat kullanabileceğini düşündüm," diyor sertçe. "Sadece al."

Hayranlıkla eldivenlere bakıyorum. Piyasadaki en pahalı eldivenler ve kesinlikle en iyileri. Bu büyük bir hediye. Babamın karşılayamayacağını bildiğim ama spor seçimimi desteklediği için işe yarayan bir hediye.

Kabaca yutkunarak, sonunda boğuk bir sesle, "Teşekkürler, baba. Bunlar harika."

Bir teşekkürün ötesinde yakınlık gösterecek biri değil, sadece başını sallayarak kabul ediyor.

"Daha sonra bir şeyler yemek ister misin?" Ağzımdan kaçırdım. "Antrenmanı bitirmem gerekiyor ama vaktin varsa seninle erken bir akşam yemeği için buluşabilirim."

Ben daha cümlemi bitirmeden başını sallıyor. "Bugün şantiyede geç saate kadar çalışacağım ve yarın da mühendis için yeni tasarımları hazırlamam gerekiyor. Yani bugün olmaz. Ama belki bu hafta sonu?" Tristan'a bir bakış attı. "Eğer bir yerlerde salata yemek için vaktin varsa."

Bir kahkaha attım. "Tabii baba, salata harika olur. Seni ararım."

Onaylarcasına başını sallıyor, kendinden memnun görünüyor. Ama sonra yüzünü buruşturuyor ve elini göğsüne götürüyor. "Baba?" diye sordum. "İyi misin?"

"İyiyim," diyor neredeyse hırıltılı bir sesle. "Dün gece yediğim Meksika yemeği yüzünden olmalı - bugün mide ekşimesi dayanılmaz oldu. Yemin ederim şimdiden yarım kutu Tums yedim."

İnanmayarak sadece başımı sallayabiliyorum. "Neden vücudunu baharatlı yiyecekleri kabul etmeye zorladığını asla anlayamayacağım. İtiraf et, Meksika yemekleri sana göre değil."

Kararlı bir bakışla doğrulur. "Sen kapa çenenin. Ben enchilada yemek için doğmuşum."

Etrafımdan kahkahalar yükseliyor. Ortam bir anda aydınlanıyor ve ben de babamın omzuna bir el atıyorum.

"İşine geri dön baba. Bu hafta sonu yemek için seni arayacağım. Ve Tanrı aşkına, Meksika yemeklerinden uzak dur."

"Söz vermiyorum," diye homurdanıyor. Ama dudaklarının kenarında memnun bir gülümseme var ve hediyesinin alınış şeklinden mutlu olduğunu biliyorum.

"Pekâlâ, hadi şu eldivenleri giyelim, olur mu?" Tristan araya giriyor. Spor salonunun diğer ucundaki torba odasına başıyla işaret ediyor. "Torbada yanma egzersizleri. On raunt."

Ben inlerken babam bir kahkaha atıyor. "Sanırım bu benim işaretim. Eldivenlerin tadını çıkar." Kapıdan çıkarken yanından geçerken Tristan'ın omzuna vuruyor. "Ona cehennemi yaşat, evlat."

Tristan'ın yüzünde heyecanlı ve biraz da delice bir sırıtış beliriyor.

"Evet, efendim."

DANI

Telefonum bir mesajla çaldığında yeni bir işi kabul etmek için menajerime e-posta gönderiyordum.

Sarhoş Düğün Hatası Adam: Hey yabancı :)

Sarhoş Düğün Hatası Adamı: Bu gece ne yapıyorsun?

Sarhoş Düğün Hatası Adamı: Benimle gelmek ister misin? Sana iyi vakit geçirteceğime söz veriyorum ;)

Alay ederek telefonumu masaya doğru kaydardım. Evet, bu bir daha asla olmayacak. Bilgisayarıma dönüp Gönder tuşuna basıyorum.

Başka bir vızıltı.

Neredeyse bir daha bakmayacaktım ama bir haftadan uzun bir süredir birinden haber almadım ve onun o olmasını biraz ama kesinlikle umuyorum. Böyle bir şeyi dilediğim için kendimden nefret etsem bile.

Bağlanmıyoruz. Sadece mizahını seviyoruz. Ve arkadaşlığından. Ve sikinden.

Her ne kadar geçen sefer Aiden için fazla mı ciddileşiyor diye düşünmeme neden olan çok garip, çok ağır bir an olsa da.

Telefonumu kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum, ama bu sadece bir an sürüyor, sonra bir küfür mırıldanıp geri kaydırıyorum.

Yeterince eminim.

Saç kestirmek için sıra bekleyen erkeklere ne denir?

Ne?

Aiden: Bir barberqueue

Elimde değil: Gülüyorum. Yüksek sesle. Bir yanıt yazacak kadar kendimi toparlamam bile bir dakikamı alıyor.

Dani: Bu duyduğum en kötü şakalardan biriydi.

Dani: Bu da bir şeydir çünkü babam baba şakalarının kralıdır.

Bir an için yazdığı baloncukları görüyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor, sonra baloncuklar kayboluyor ve ilk kez Aiden ile babamın bazı benzerlikler paylaşabileceğini ima ettiğimi fark ediyorum. İyi anlaşılabileceklerini.

Baloncuklar tekrar belirdiğinde gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. Kahretsin, onunla tanışmakla ilgili bir yorum mu yapacak? Bu sıradanlığın tam tersi. Hay sikeyim.

Neyse ki, gelen yanıt bu değil.

Aiden: Kulağa çok zeki bir adam gibi geliyor.

Aiden: Ama şimdi tüm dikkatini bana verdiğine göre, senden benimle bir partiye gelmeni istiyorum.

Parti mi? Ne tür bir parti?

Aiden: Hayatınızda tanıştığınız en sıkıcı iş insanlarıyla dolu bir networking partisi. Lütfen beni bu eziyetten kurtar.

Dani: O zaman ben de kaza yapardım, ama aslında senin katılman gerekiyordu.

Maalesef. Son sınıf seminer hocam tarafından şiddetle tavsiye edilmişti. Bunu katlanılabilir kılacak tek kişi sensin.

Yine dudağımı çiğneyerek, bunun Aiden için ne anlama gelebileceğini düşünüyorum. Bu kesinlikle bir randevu değil ama daha önce hiç olmadığımız kadar yakın. Şimdiye kadar Aiden'la resmi şeylerden uzak durdum - temel olarak, bir spor barında bir biradan daha fazlası olan her şeyden. Bir networking etkinliği.

Resmi kıyafet kesinlikle şimdiye kadar izin verdiklerimin çok ötesinde olacaktır.

Ama... Aiden'la takılmak eğlenceli. Böyle bir etkinliği eğlenceli hale getirebilecek tanıdığım tek kişi o ve bunu nasıl eğlenceli hale getirebileceği fikri hoşuma gidiyor.

Telefonum tekrar çaldığında bunu yapabileceği tüm farklı yolları hayal ediyorum.

Randevu gibi göründüğünü biliyorum ama söz veriyorum öyle değil. Eğlenceli olacak. Ve eğer تنها bir koridor bulursak, seni elbisenin içinde bile sikerim.

Aiden: ...Tanrım, şimdi kokteyl elbisesi içinde nasıl göründüğünü düşünüyorum. Lütfen altında bir şey olmayan bir elbise giy.

Aşağı, oğlum. Kimse bana ne giyeceğimi söyleyemez.

Ben yapmadım. Dikkat edersen, kibarca sordum ve lütfen dedim.

Ağır bir iç çekiyorum, kafamda düşünürken başım geriye düşüyor. Ve karar vermek sadece bir anımı alıyor.

Tamam. Ben de varım. Ne zaman ve nerede?

Sanırım seni almamı istemiyorsun?

Hayır. Ne zaman ve nerede?

Loews Philadelphia Oteli, kongre merkezinin yanında. Akşam 8'de.

Mükemmel, DC'den bir gün önce dönüyorum. Ve yolculuğu atlatmak için biraz eğlenceye ihtiyacım olacak.

Orada buluşuruz.

Şimdi git de işimi halledeyim. Peki efendim. Bir şey olursa mesaj at.

Telefonumu masaya doğru kaydırırken yine başımı sallıyorum, ama bu kez yüzümde hayatım boyunca kurtulamayacağım küçük bir gülümseme var.

Uber binaya yanaştığında, elbisemi sol elime alıp arabadan iniyorum ve yüzüstü düşmemek için topuklularımı altımda tutmaya dikkat ediyorum. Converse ve savaş botlarını tercih ettiğim bir sır değil ama bir kız topuklu ayakkabı giymeyi de bilmeli. İhtiyacım olduğunda şık görünebilirim.

Aiden binadan çıktığında bu gerçek hemen doğrulanır.

"Vay anasını," diye nefes alıyor merdivenlerin tepesinden. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz düğmeli bir ceket giymiş, kirli sarı saçlarını şekillendirmiş ve ellerini rahatça ceplerine sokmuş, şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyor. Böyle ne kadar iyi görüldüğü bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Ancak, utanmaz bakışlarımı bitirip bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirdiğimde, gözlerinin kocaman açıldığını ve ağzının bir karış açık kaldığını fark ediyorum. Çünkü karşısındakini utanmadan süzen tek kişi ben değilim.

"Vay canına, güzel çocuk, iyi temizlik yapıyorsun," diyorum kaşlarımı çatarak ve takdir dolu bir bakışla. "Görünüşe göre bu ismi hak etmişsin."

"Ben mi?" diye mırıldandı, sonra merdivenlerden bana doğru inmeye başladı. "O kapıdan içeri girdiğimizde bu olayı tersine çevirecek olan ben değilim."

Yüzümde ukala bir gülümsemenin kaymasına izin veriyorum. Sonra hala elimde tuttuğum elbiseyi bırakıyorum ve tüm etkiyi göstermek için bir daire içinde dönüyorum.

Eğer bunu yapacaksam, doğru şekilde yapacaktım. Aiden'in duygularıyla oynamak için bir pantolon takımı seçebilecekken, bunun yerine her şeyi yapmaya karar verdim.

Seçtiğim elbise tam boy, altın rengi, sağ bacağında yırtmacı olan ipek bir elbise. Yırtmacın uygun yükseklikte olması ve üst kısmının sadece

Bir parça dekolte gösteriyor ama üzerime o kadar iyi oturuyor ki, açık rengi ve dar kesimiyle her kıvrım vurgulanıyor. Muhafazakar ama aynı zamanda... değil.

Kollarımın tamamını sergilediğim ve gözlerimi dumanlı bir makyajla boyadığım bu ortamda yürüyen bir çelişki gibiyim.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye nefes aldığını duyuyorum Aiden'in, dönüşümü tamamladığımda. Elleri artık ceplerinde değil, yanlarında yumruk olmuş durumda. Sanki beni tutup omzunun üzerinden atmak istiyormuş gibi görünüyor.

Ona küçük bir adım daha yaklaşıyorum, neredeyse göğüs göğüse gelene kadar ve fısıltıyla "Ve istediğim gibi i çamaşır giymiyorum" diye alay edebiliyorum. Yüzündeki şaşkın ve acı dolu ifadeyi yakalayacak kadar geri çekiliyorum.

"Beni ldreceksin kadın," diye inliyor, elini yüzünde gezdiriyor. Sonra kolunu uzatarak benimkini geçirmemi istiyor ve "Hadi şu işi bitirelim de seni bir an önce eve ve yatağıma götüreyim" diyor.

Gülümseyerek kolumu onun kolunun arasına sokuyorum.

"Evet, efendim," diye mırıldanıyorum.

İleriye doğru adım attığında başka bir inilti ve tedirgin bir ekiştirmeyle karşılaşır.

İlk yirmi dakika boyunca birbirimize karşıyoruz. İçeri girdiğimizde Aiden bizim için iki kadeh şampanya alıyor ve sergileri görmek için etrafta dolaşırken ikimiz de sessizce yudumluyoruz. Aiden'in başka bir şey yapmadan önce bana bu etkinliğin gerçek hissini vermeye çalıştığını hissediyorum.

"Demek senin dnyan böyle bir yer," diye yorum yapıyorum, gözlerim artık tamamen dolu olan odada gezinirken şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. "O kadar da kötü değil. Bu gece kaç kişiyle konuşman gerekiyor?"

Son ikisini de içmeden önce omuz silkiyor. "Doğru ya da yanlış bir cevap yok. Ne koyarsam onu alırım, ama stajım dönem sonunda bana ücretli bir işi teklif ettiği için, bu sadece bonus networking."

Bakışlarım şaşkınlıkla ona kayıyor. "Sana iş mi teklif ettiler? Bunu bana söylememiştin!"

Tekrar omuz silkiyor, bu sefer yanakları pembeleşirken biraz utangaç görünüyor. "Bu tür bilgilerle ilgilenip ilgilenmediğinizi bilmiyordum."

Ve sanırım bundan rahatsız oldum, bu gerçeği onu kesinlikle kadınsı olmayan bir şekilde ittiğimde pekiştiriyorum.

Bu sadece sırtmasına neden oluyor.

"Seni tebrik etmek istiyorum ama aynı zamanda sana soğuk davranmak da istiyorum," diye homurdandım.

Ve yine de, bir an sonra.

"Tebrikler, Aiden." Yumuşak dille söylenmiş bu sözler aramızda yasaksız ve dürüstçe akıyor.

"Teşekkürler Dani," diye karşılık veriyor, aynı derecede sessiz ama memnun bir gülümsemeyle. Benim yüzümde de benzer bir gülümseme beliriyor.

Bakışları bu gece on üçüncü kez üzerimde gezinirken sonunda, "Seni birkaç kişiyle tanıştıracaktım ama sanırım artık tamamen kendime saklamak istiyorum," diyor.

Onun sahiplenici tarafına sırtıtmaktan ya da ona acıyıp anlayışla göğsünü okşamaktan kendimi alamıyorum.

"Uzlaşalım," diye önerdim. "Neden bana bunun yerine bu odada tanıdığın insanlardan bahsetmiyorsun?"

Ve gözleri muziplikle parıldamaya başladığında, bu gece buraya gelmemin nedeninin Aiden'ın bu versiyonu olduğunu hemen hatırlıyorum.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diyor o sessiz, derin sesiyle. "Neden bu odadaki insanlar hakkında kendi teorilerimizi oluşturmuyoruz?"

"Oh," diye nefes alıyorum. "Bu fikri daha çok sevdim." Bakışlarım odanın içinde geziniyor, en iyi hedefleri arıyor. Önümüzü işaret ediyorum ve soruyorum, "Bu onuru sen yaşamak ister misin? Senin fikrin olduğu için."

Derin bir nefes alarak odaya bakar, çatık kaşları ve abartılı konsantrasyon ifadesiyle

gölmekten yutkunmak zorunda kaldım.

"Tamam, bu oyuna haksız bir avantajla girmemek için tanımadığım birini seçmem gerekecek. Birçoğu sınıf arkadaşım ve profesörüm." Bana şakacı bir göz kırptı. "Bu insanların bazılarının gerçek hayatları inanamayacağınız bir İspanyol pembe dizisi gibi."

Bunun üzerine gerçekten bir kahkaha attım.

Her zaman olduğu gibi bu sese çok sevinmiş görünüyor. Kalabalığa dönmesi bile bir anını alıyor ve hedefine karar vermesi birkaç saniye daha sürüyor.

"Tamam, şu adama ne dersin?" Şu anda bir şirketi temsilen burada oldukları belli olan orta yaşlı iş adamlarından oluşan bir çemberin içine zorla girmeye çalışan sırık gibi genç bir adamı sinsice işaret ediyor. Hiçbiri ona zaman bile ayırmıyor.

"Tamam, onu yakaladım," diyorum. "İyi yap, tatlı çocuk. Eğer bana evde video oyunları oynamayı tercih eden bir inek gibi göründüğünü söylersen, beni büyük hayal kırıklığına uğrattırırın."

Aiden sahte bir öfke çılgılığı atıyor. "Beni küçümsemeye nasıl cüret edersin? Ben bu oyunun kralıyım."

Bir kahkaha daha atarak devam etmesini işaret ediyorum. "Ateş et o zaman."

Boğazını temizler ve monolog yapacakmış gibi doğrulur. "Pekala o zaman. Adı Art ve Temple'da bir işletme öğrencisi. Ama sadece babası zorladığı için işletme okuyor. Tek 'kabul edilebilir' ve 'onurlu' kariyer buymuş."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok kolay. Bunu herkes anlayabilir."

"Lütfen sözümü kesmeyin Bayan Monroe, analizimi bitirmemiştım." Dikkatini tekrar Art'a çevirir. "Burada olmak ve çaba göstermek zorunda, çünkü bu odadaki birinin babasıyla bir tür ilişkisi var ve ona rapor verecek. Ama gerçekte..." Aiden dramatik bir etki yaratmak için duraklar, onun

gözleri bana kayıyor. "...evde kedisi ve ev yapımı çömlek takımıyla olmayı tercih ederdi."

"Çömlek mi? Hayalet filmindeki gibi mi?"

"Hayır, daha çok sanat mağazasındaki aşırı heyecanlı çocuk gibi- anladın mı? İsmimin en sevdiği yerle aynı olmasına bayılıyor; sanatsal yeteneği sıfır ama nedense sanat ve el işlerinden çok keyif alıyor." Duraksıyor, neredeyse düşünceli. "Ayrıca, hala bakire olduğu için bir şeyleri parmaklamasına izin veriyor ve bu onun gerçek anlaşılmaya en yakın olabileceği şey."

O kadar çok güldüm ki burnumdan şampanya geldiğine eminim.

"Tamam, neden bu oyunun kralı olduğunu anlıyorum," dedim sonunda.

"Teşekkür ederim," diyor belinden eğilerek. Sonra odadakilere bakarak, "Pekâlâ, sıra sizde. Seçiminizi yapın."

Aynı derecede ilginç birine karar vermeye çalışarak odanın etrafına bakarken kıkırdamalarım azalıyor. Bir dakikamı alıyor ama sonunda hedefimi buluyorum.

"O," diyorum, odaya giren kadına hafifçe başımı sallayarak. Güzel, orta yaşlı ve sanki buranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyor.

Aiden'ın dudağı kısa süreliğine seğiriyor. "Pekâlâ, devam et. Hikayesi nedir?"

"İşletme öğrencilerinin tanışması gereken 'bağlantılardan' biri olarak burada bulunuyor. Başarılı bir şirketi temsil ediyor ama henüz istediği başarı seviyesine ulaşmış değil. Bu yüzden burada. Halihazırda bir şirketi temsil ediyor olsa da, bu etkinlik aynı zamanda onun için bir ağ kurma fırsatı. Çünkü hâlâ o son küçük desteği arıyor." Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Ve yine de, alfa olmak için çabalıyor. Ve kariyerinde henüz o konumda olmaması onu rahatsız ediyor. O yüzden bunu başka yerde arıyor."

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor Aiden.

"O evli ama yine de... bu etkinliklerde genç erkekleri tavlıyor. Bu yüzden onu bu etkinliklerin hepsinde görebilirsiniz. O bir puma."

"Yani o aldatan bir puma mı?"

"İşin eğlenceli kısmı da burada başlıyor," diyorum sırtarak. "Aldatmıyor. Genç erkekleri eve getiriyor ve kocasına izletiyor." Aiden'a doğru dönüyorum, gözlerimde yaramazlık parlıyor. "Kocasını bir gey. Gücünü oradan alıyor."

Kontrolünü kaybetmekten sadece bir nefes uzakta olduğunu söyleyebileceğim büyüleyici bir andan sonra, bir kahkaha atıyor, sesin kapağını patlatıyor ve açıkça tuttuğu şamatalı kahkahayı serbest bırakıyor.

Sonunda kendini kontrol altına aldığıında, "Sanırım bu oyunda bir rakibim olabilir," diyor.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum, az önceki selamını taklit ederek. "**T e m e l d e n** uzaklaşmış olman çok kötü," dedi, son bir kez

kıkırdadı. "Gerçekte, okuldaki en genç profesör ve aynı zamanda en başarılı olanı. Milyonlarca dolarlık teknoloji şirketleri kurdu ve sattı-öğretmenlik sadece ara vermenin ve geri vermenin bir yolu. Peki ya kocası? Tanışabileceğiniz en alfa adam; karısına yanlış bir şekilde bakan biri bile bunu anlayabilir. Üç çocuklu mutlu bir evlilikleri var." Bakışları bana kayıyor, gözleri parlıyor. "Geyik evliliği yok."

İnleyip yüzümü ellerimin arasına bıraktığıında, Aiden yeniden kahkahalara boğuluyor.

"Cesur bir çabaydı," diyor omzumu sıvazlayarak.

"Beni Art'ın yanına gidip ne kadar Teorin gerçek," diye karşılık veriyorum.

"Misafirim ol. Sana garanti ederim ki senden daha fazla yaklaştım."

Ancak Art'a yaklaşmama gerçekten iki saniye kalmış olmasına rağmen, bu şansı asla elde edemiyoruz çünkü iki yaşlı adam önümüze geçmek için o anı seçiyor.

Aiden'a bakıyorlar, ama deniyorlar ve başarısız oluyorlar.
-Bana yan bakışlarını gizlemek için.

"Aiden, gelebilmene çok sevindim," diyor içlerinden biri Aiden'ın elini sıkmak için uzanırken. İkisinden de yaşça büyük, muhtemelen yetmişli yaşlarda ve kesinlikle profesör havası var. Saçları gri, ceketinin dirseklikleri var ve sanki zamanın başlangıcından beri öğretmenlik yapıyormuş gibi görünüyor.

Ayrıca bana yaşlı insanların sevimli olması gerektiği için kurtulabileceklerini düşündükleri ama gerçekte çok ürkütücü ve rahatsız edici olan o bakışla bakıyor.

"Peki bu kim?" diye soruyor, neşeyle dikkatini bana çevirerek. "Bir misafir getireceğinizi bilmiyordum. Özellikle de böylesine olağanüstü güzellikte birini." Tepkimi beklemeden elime uzanıyor ve arkasına kuru bir öpücük kondurabilmek için dudaklarına götürüyor. "Adın ne tatlım?"

Beni gördükten sonraki on saniye içinde bana dokunmuş olması bile kendimi ağlamamak için zor tutmama neden oluyor. Ama bunun yerine, oynamamı istediği role bürünüyorum ve onu kendi oyununda yenmeye karar veriyorum.

"Benim adım Danielle," diyorum sıcak bir gülümsemeyle, yanımda kaşlarını çatmış, içeri girmesine iki saniye kalmış gibi görünen Aiden'a başımı hafifçe sallayarak.

Yaşlı Profesör hâlâ elimi bırakmadan, "Çok güzel bir isim," diyor. "Peki siz... Bayan Reeves misiniz?" diye sormadan önce Aiden'a meraklı bir bakış fırlatıyor. Yoksa sizi bir süreliğine Aiden'dan uzaklaştırabilir miyim?"

Bunun üzerine elimi ondan çekip Aiden'ın koluna doluyorum ve mutlu bir iç çekişle başımı omzuna bırakıyorum. "Hayır, evli değilim, sadece kız arkadaşım. Ama yine de bu muhtemelen uygun değil." Aiden'ın bana karşı sertleştiğini hissettiğimde hemen ekliyorum, "Bu gece kocamı evde bıraktım," ve bir kahkahasını öksürükle örttüğünü duyduğumda rahatlamış bir nefes veriyorum.

Yaşlı Profesör'ün kafası gerçekten karışmış görünüyor. Aiden ve benim aramda bakışıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra hiçbir şey çıkmayınca kapatıyor. Yüzündeki şoka neredeyse gülecektim.

"Nasıl bir adam karısının başka bir adamla çıkmasına izin verir?"

Herkesin dikkati profesörün arkasında duran diğer adama kayar, bir üniversite profesöründen çok kalitesiz bir satış elemanına benzeyen çok daha genç bir adamdır. Mükemmel şekillendirilmiş saçları ve iğrenç derecede güzel, özel dikim takım elbisesi ile iş babası görünümünde ve istediğini elde etmeye alışkın bir adam gibi görünüyor.

Kapatmak için en sevdiğim adam.

"Erkekliğine güvenen türden bir adam," diye cevap veriyorum büyüleyici bir gülümsemeyle, elim Aiden'in kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşamaya başlıyor.

Bakışları bir anda bayağılıktan saldırganlığa dönüşüyor. Öyle ki Aiden'in otomatik olarak bir dövüşçünün duruşuna geçtiğini hissediyorum.

"David, belki de yapmalıyız-" Yaşlı Profesör araya girmeye çalışıyor, bu noktada açıkça rahatsız.

Küçümseyici bir kahkaha attığında David onu tamamen görmezden gelir. "Güven bana, bunu yapmasının nedeni bu değil. Muhtemelen seni kendisi tatmin edemiyor, bu yüzden seni başka bir adamın denemesine izin vermen için gönderiyor. Gerçi bu çocukla ne kadar şansın olur, ondan da emin değilim." Vücudumu baştan aşağı süzüyor, o kadar açık bir şekilde bakıyor ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Gerçek bir erkekle denemeye ne dersin?"

Ve Aiden'a hakaret ettiği an, oyunun öldüğü ve gerçek öfkenin damarlarımda alevlendiği andır.

Yüzümde delice, alaycı bir gülümsemenin kaymasına izin veriyorum. Bir an için cevap vermiyorum, sadece sessizlikle oturmasına izin veriyorum ve yüz ifadesindeki kibrin yerini belirsizlik ve rahatsızlığın almaya başlamasını izliyorum.

Sonunda sesim hastalıklı bir tatlılıkla ona şöyle dedim: "Tatlım, daha kıyafetlerimi çıkarmayı bitirmeden bayılacak gibi görünüyorsun. Seni canlı canlı yerim."

Yüz ifadesi anında öfkeye dönüşür.

Adam klişe bir evet, o kadar da seksi değilsin, sürtük gibi bir cevap vermeden ve Aiden adamla dövüşmek için araya girmeden önce, maskemi düşürdüm ve Sleazy Salesman'e tiksintiyle bir kez daha baktım.

"Bir daha asla sevgilime hakaret etme."

O anda Yaşlı Profesör nihayet devreye girmeye karar verir ve rahatsızlığı yüzünden okunan arkadaşını çekiştirerek uzaklaştırır. Kendi davranışından utanmıyor, arkadaşınınkinden utanıyor. Bu da beni tekrar sinirlendiriyor.

Ama az önce yaşananlar için özür dilemek üzere tekrar Aiden'ın yüzüne döndüğümde hiç de kızgın görünmüyor. Eğlenmiş görünüyordu.

Önümden geçen garsondan bir kadeh şampanya daha alıyorum, bir şekilde Aiden'ın bir kadehle işinin bittiğini biliyorum. Serin bir yudum aldıktan sonra şöyle diyorum: "Yapman gereken bir temas olması ihtimaline karşı özür dilemem gerektiğini hissediyorum ama sonra beni bu nedenle davet ettiğini ve bunun ne anlama geldiğini bilmem gerektiğini hatırlıyorum."

Ellerini ceplerine sokarken kıkırdıyor ve onu bu kadar rahat, bu kadar mutlu görmek diğer tüm erkekleri beynimden silip atıyor. Önümde sadece bu adam var.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu adam birinci sınıfta asistanımdı ve sınıfında oturduğum her gün suratına bir yumruk atmak istiyordum. Hepimizin yıllardır yapmak istediği şeyi yaptın. Ona sahip olan diğer arkadaşlarıma bir kadın tarafından nasıl geri çevrildiğini ve yok edildiğini anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Bu gece ikinci kez alaycı bir selam veriyorum. "Yardım edebildiğime sevindim."

Aiden şampanyanın geri kalanını içmemi izledikten sonra flütü elimden aldı ve yakındaki birine uzattı.

Garson. "Pekâlâ, sanırım bu gece yeterince içtim. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Tanrım, evet, lütfen," diye inliyorum. "Açlıktan ölüyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Köşede her zaman yemek yediğimiz bir lokanta var. Tüm şehirdeki en iyi garsonlar orada."

Tek elimle elbisemi kaldırıyorum. "Waffles? Başka bir şey söyleme."

DANI

On dakika sonra, ikimiz de resmi kıyafetlerimizi giymiş ve ne kadar yersiz görüldüğümüzü umursamadan bir masada oturuyoruz. Lokantadaki diğerleri sarhoş ya da gece vardiyasından çıkmış olacak kadar yorgun görünüyor, ama kalabalıkta açıkça yerinde olmayan tek kişi biziz.

"Krep mi yoksa waffles türü bir kız mısın?" Aiden, menüsünün üzerine eğildiği yerden başını kaldırıp bana bakmadan soruyor.

Onu yeniden takım elbise içinde görünce hayretler içinde kalıyorum. Ceketini çıkarmış, üzerinde sadece dirseklerine kadar kıvrıldığı beyaz düğmeli bir gömlek var.

Şimdiye kadarki en ateşli hali.

"Waffles," diye kolayca cevap veriyorum. "Ve bu, burayı en iyi waffles'e sahip olarak tanıtmamış olsaydınız bile."

"Ben daha çok Fransız Tostu seven b i r i y i m , " diye itiraf ediyor Aiden, menü seçenekleri arasında kaybolmuş gibi bakarken.

Bir an için ona sadece aval aval bakabildim. "Az önce Fransız Tostu'nu waffles'e tercih etmedin."

Sonunda kaşlarını kaldırarak menüden başını kaldırıyor. "Fransız Tostu'na karşı bir şeyin mi var Dani?"

"Beni iyi bir bekleyiştten alıkoymadığı sürece hayır."

Tavana bakarken abartılı bir iç geçiriyor. "Bunun gibi şeyler beni nasıl

bu dostlukta bu kadar ileri gidebildik." Yorgun garsona el sallayarak hızlıca siparişlerimizi getirdi: Onun için Fransız Tostu, benim için de çilekli waffle.

"Dövüş kampı sırasında karbonhidrat yiyemediğinizi sanıyordum," diye soruyorum, menüleri garsona geri verirken.

"Yanında yumurta var ve sadece birkaç lokma yiyeceğim. Sakın beni Koç'a ispiyonlamaya kalkma." Bana ters ters bakmak için durakladı. "Ya da Tristan'a."

Gülümsememi kahvemine içine saklıyorum. "Aklımın ucundan bile geçmezdi." "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, dövüş haftasına kadar bekle." homurdanıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Dövüş haftasında ne olur?"

"Yemek pornosuna yöneliyorum."

Bir an için cevap olarak ona sadece göz kırpabiliyorum. "Sanırım bir dövüşçünün dünyasında bunun ne anlama geldiğini sormaya korkuyorum."

"Bu, tüm sosyal medya sayfamın restoran ve yemek hesaplarıyla dolması anlamına geliyor. Donut, pizza, cheesesteak, karbonhidrat ne dersiniz deyin, ağzım sulanıyor. İşler gerçekten kötüye gittiğinde, algoritma Taco Bell reklamlarına bile ulaşıyor."

Şimdi her zamanki gibi kafam karıştı. "Ama fast food'dan nefret ediyorsun ve Meksika yemeği."

Yüksek sesle iç geçirir. "Biliyorum. İşte bu kadar kötüleşiyor." Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ama

Aiden bu sesten memnun görünüyor, verdiğim tepki karşısında dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Garson kız yemeklerimizi getirmek için o anı seçti. Tabakları önümüze kaydırıyor, hangimizin hangisini alacağını bile soramayacak kadar yorgun. Ben önümdeki Fransız Tostu tabağını alıyorum, yanına da daha küçük bir çırpılmış yumurta. Aiden'ın önüne de waffles kondu.

Her şeyi değiştirmeye gidiyorum ama fırsat bulamadan Aiden yanımdaki kabine kayıyor. Kalabalıktan rahatsız

olmuş bir şekilde homurdanıyorum ama o bir kolunu

arkamdaki kabinin tepesi boyunca uzanıp şakacı bir gülümsemeyle hafifçe kalçamı kontrol ettiğinde, aniden sinirlenmiyorum. Ve heyecanla çatalını belime sapladığında, tüm duygular yerini sevgiye bırakıyor.

"Hâlâ Fransız Tostu'nun daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Ses tonumda çınlayan bir eğlenceyle soruyorum.

Lokmayı çiğnerken bile yüzünde düşünceli bir ifade var. Sonra çilekli sosun bir kısmını dudaklarıma doğru kaldırıyor ve ben yutmadan önce eğilip meyveyi benden alıyor.

Aiden'ın dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde gözlerim otomatik olarak kapanıyor. Meyveyi ağzına alıyor ama geri çekilmeden önce dilinin alt dudağımda gezindiğini ve son suyu topladığını hissediyorum. Bu beni inletmeye ve daha fazlası için bastırmaya yetiyor, o çoktan sırtarak doğrulmuş olsa bile.

"Az önce din değiştirmiş olabilirim," diyor kıkırdayarak.

"Pislik herif," diye homurdanarak kendimi koltuğumda geriye yaslanmaya zorluyorum.

Onun gülüşünden asla bıkmayacağım.

Aiden tabaklarımızı çabucak değiştiriyor. Midemdeki ani çırpınmayı görmezden gelmeye çalışarak garsonlarıma dalıyorum. Kendime bunun aç karnına içtiğim için olduğunu söylüyorum, yanımda oturan çocuk bana hayatımın en eğlenceli gecesini yaşattığı için değil - havasız bir ağ oluşturma etkinliği ve lokanta yemeklerinden oluşan bir gece.

Lokma üstüne lokmayı ağzıma tıktırıyorum, aramızdaki sessizlik rahat bir sessizlik. Aiden mutlu bir şekilde mırıldanıp tabağındaki yumurtayı yedikçe ona tereddütlü bakışlar atıyorum.

"İyi mi?" Birkaç dakika sonra kendimi sorarken buluyorum.

Başını sallıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemeyle bana dönüyor. Ve bunu görmek bana Aiden'ın gerçekte ne kadar saf olduğunu hatırlatmaya yetiyor - hayattaki basit şeylerden ne kadar memnun olduğunu, karmaşık hiçbir şey olmadığını. Sadece ona

Biraz iyi yemek ve birlikte eğlenebileceği bir partner ve odanın en mutlu insanı.

Kalbimi daha fazla acıtmaya yetiyor. Ona daha yakın olmak istiyorum.

Bu yüzden kendimi bacağımı onunkinin üzerinde kaydırırken buluyorum ve bizi birbirimize daha da sıkı kenetliyor. Meraklı bakışlarını hissediyorum ama çoktan dikkatim dağılmış ve bir ısırık daha almak için lokmalarımı karıştırmaya başlamıştım. Çatalımı bir parçaya saplıyorum ve dudaklarına götürüyorum. Kaşını kaldırıp bana meraklı bir bakış attığında, "Koçuna söylemeyeceğim, söz veriyorum" diye fısıldıyorum.

Bu onu yatıştırmışa benziyor çünkü öne doğru eğiliyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan çatalımdaki lokmayı dişleriyle yavaşça çekiyor.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor.

Ve dudaklarından çıkan bu kelimenin sesinde, gözlerindeki bakışta, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor. Sessiz bir mırıltı çıkarıyor ve beni öpüyor, ağzı sadece Aiden'in yapabileceği bir şekilde benimkine sahip çıkıyor. Öyle ki mutlu bir şekilde iç çekip kendimi öpücüğün daha da içine atıyorum.

Sonunda, kendini zorluyormuş gibi görünerek geri çekiliyor. Koltuğunda tam olarak doğrulamadan önce dudaklarıma önce hızlı bir öpücük, sonra bir tane daha konduruyor. Ama o zaman bile, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Beklemini bitir ki seni eve götüreyim," diye mırıldanıyor.

"Tostun ne olacak?"

Bakışlarında şehvet alevlenirken gözbebekleri kararıyor. "Birdenbire farklı bir tatlı türüyle daha çok ilgilenmeye başladım," diyor o derin sesiyle, gözleri dudaklarımda.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyorum. Beni ne kadar tahrik ettiğini, bu geceden sonra ona ne kadar yakın hissettiğimi görmesine izin veriyorum.

Restoranlara gitmemenin Aiden için koyduğum ilk kurallardan biri olduğu aklıma bile gelmedi. Geçmişte birlikte olduğum erkeklerle arama mesafe koymanın en kolay yolu buydu, çünkü akşam yemeği randevuları bir ilişkiyi hızlandırmanın en bariz yoluydu. Ama bu gece aynı şey olmadığından mı yoksa Aiden'la ilişkiyi ilerletmek istediğimden mi bilinmez, bir şey beni bu randevuyu tamamen kucaklamaya ve bundan zevk almaya itiyor.

Aiden da durumun ciddiyetinin farkında olmalı çünkü şaka yapmıyor ya da hesabı bölüşmek isteyip istemediğimi sormuyor. Sadece kartını yere atıyor ve bana tek bir bakış bile atmadan garsona ödemeyi yapıyor.

"Hadi buradan çıkalım," diye mırıldanıyor, sonra elimi tutup beni kabinden çekiyor.

Hiçbir yorum yapmadan onu takip ediyorum, beni lokantadan geçirip ön kapıdan çıkarmasına izin veriyorum. Kaldırıma çıktığımızda kendimi ona yaklaşıırken ve kolunun altından geçerken buluyorum, böylece kolunu omuzlarıma atmak zorunda kalıyor. O da bunu hiç sorgulamadan yapıyor. Aslında bunu yüzünde memnun bir gülümsemeyle yapıyor.

Bu gecenin doruk noktasından mı yoksa ondan aldığım sıcaklıktan mı bilinmez, gülümsememi bastırmak için dudaklarımı ısırıyorum ve vücuduna daha sıkı sarılıyorum.

Ne yazık ki Broad Caddesi'ne doğru köşeyi döner dönmez içimdeki tüm sıcak duygular bir anda buharlaşıyor.

"Dani?"

Eski erkek arkadaşımınla yüz yüze geldiğimde, içimdeki her şey donuyor. Omurgam durduğum yerde dikleşiyor ve otomatik olarak Aiden'dan bir adım uzaklaşarak aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

"Matt," diyorum nefes nefese bir sesle. "Burada ne işin var?"

Az önce çıktığımız lokantaya bakıyor. "Ofiste gece geç saatlere kadar çalıştım, sadece-"

"Hayır, burada ne işin var demek istedim," diye düzelttim açıkça. "Philly'de."

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve gözlerini kırptırıyor. "Altı ay önce buraya geri taşındım. Mezun olduktan sonra."

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu. "Tamam."

"Nasılsın?" diye soruyor karşılığında. "İyi," diye cevap veriyorum. Garip bir şekilde.

"Bugünlerde nerede çalışıyorsun?"

Ve bu soru beni unutmak için çok uğraştığım bir anıya geri götürüyor, beni sonsuza dek bekar olma yolunda başlatan ve bir daha asla kimseyle, hatta arkadaşlarımla bile yakınlaşmak istemememe neden olan anıya.

Ama anılardan -yükselen seslerden, prestijli bir fotoğrafçılık programına kabul mektubumun yırtılmasından, onun sonradan yaptığı ve acındıran "sorun sende değil, bende" ayrılık konuşmasından- kaçmak yerine omurgamı dikleştirip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben bir foto muhabiriyim," diyorum gururla.

Ve işte orada, hayal kırıklığının zar zor algılanabilen parıltısında, beni hala lise mezuniyet gecemizdeki gibi düşündüğünü görüyorum. Gerçek bir diploma için üniversiteye gitmem gerektiğini ve hobimi sürdürülebilir bir kariyermiş gibi sürdürmemem gerektiğini.

On sekiz yaşındaki Dani'nin kabul edildiği programı kaçırdığım için bininci kez pişmanlık duymuyorum. Ve Matt'i itaatkâr bir köpek yavrusu gibi eyalet dışındaki üniversitesine kadar takip etmeyi düşündüğü için ondan biraz nefret ediyorum.

Tanrıya şükür benden ayrıldı.

"Bu harika Dani," diyor, yalan dudaklarını sıkı bir çizgi halinde donduruyor.

"Evet," diyorum sessizce, gözümü ondan ayırmadan. "Öyle."

Aiden'ın Matt ve benim aramıza baktığını hissettiğimde gerçekliğe geri dönüyorum. Etkileşimi incelerken yüzünde bir kaş çatma var, satır aralarımızı okumaya çalışıyor.

birbirlerine karşı tepkileri. Ama bir şey ona kendisini konuşmaya dahil etmemesini söylüyor.

Birkaç gergin saniyeden sonra Matt önce Aiden'a, sonra da bir dakika önce aramızda olmayan boşluğa garip bir bakış fırlatıyor. Sertçe yutkunduktan sonra mırıldandı: "Şey... seni görmek güzeldi. İyi geceler."

Sokakta yanımızdan geçip gitti ve bir anda Aiden ve ben yine yalnız kaldık.

Bir an için kaldırımda donup kaldım.

"Seni ilişkilerden soğutan kişinin eski sevgilin olduğunu varsayıyorum," diyor Aiden. Ses tonunun ne kadar sert olduğunu duyunca şaşkınlıkla ona dönüyorum.

Elbette, ağzı yüzünde gergin bir çizgi halinde. Aiden'ın gülümsemeyen ya da en azından şakacı bir şekilde mutsuz olmayan bir versiyonunu gördüğümü hiç sanmıyorum, bu yüzden bu beni biraz şaşırttı.

"Evet," diyorum yavaşça. "Lisedeyken çıkmıştık."

"Yani, yıllar önce," diye onaylıyor. Bir an beni inceliyor, bir sonraki sözlerini tartıyor gibi görünüyor. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Tabii ki hayır. Ayrıldığımızda çocuktuk."

Bakışları düşünceli ama kontrollü. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Bundan hoşlanmadım. On dakika önceki Aiden'ı geri istiyorum, lokantada sarılıp şakalaştığım Aiden'ı.

Ona yaklaşıp titrek bir gülümseme sunuyorum ve kısa bir süre önce tuttuğum eline uzanıyorum.

Aiden bir adım geri atıp elini elimden çektiğinde şok oluyorum.

"O zaman bizi el ele tutuşurken görmesi seni neden bu kadar iğrendirdi?" diye soruyor ve şimdi ses tonunu kesinlikle duyabiliyorum.

"Bu değil-" Kekeliyorum.

"Benimle görülmek gerçekten o kadar kötü mü?"

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum. "Sen olmadığını biliyorsun. Hayatımda buna ihtiyacım yok."

"Evet, bu en kötüsü olurdu," diyor, kelimeleri hafif bir ısırıkla çıkıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Hadi ama Aiden, bu hiç adil değil. Nasıl hissettiğim konusunda sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım." Kabaca yutkunarak kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum, sözlerimi biraz mesafeyle desteklemem gerektiğini hissediyorum. Bu gece zaten iki kuralımı çiğnedim - önce bir akşam yemeği randevusu ve ardından ona karşı aşırı sevecen davranarak - bu yüzden ihtiyacım olan son şey Aiden'a daha fazla karışık sinyal vermek. "Az önce kendimi geri çektiğimde seni incittiğim için özür dilerim. Bu seni yansıtmıyordu. Ama en başta elini tutmamalıydım. Biz arkadaşız ve bu aşmamam gereken bir çizgi-"

Bu sözler üzerine bakışları öfkeyle parlıyor. Ben de farklı bir taktik denemeye karar verdim.

Kirpiklerimi indirip yüzüme şehvetli bir gülümseme yerleştirerek ona açıkça seks çağrışımı yapan bir bakış atıyorum. "Neden beni eve götürmüyorsun ve tüm bunları unutmuyoruz? Sanırım bana farklı bir tatlı sözü verilmişti."

Sert bir kahkaha atıyor, sesi öfke ve inançsızlıkla cınlıyor. "Doğru, çünkü sevişmek için yeterince iyiyim. Ama Tanrı korusun, sevişme turları arasında herhangi bir şefkat olmasın."

Gözlerim şokla açılıyor. "Hayır, öyle değil-"

"Biliyor musun Dani, bu gece için kiralık pislik olmak istediğimi sanmıyorum. Ben eve gidiyorum. Belki binecek başka bir adam bulabilirsin." Sonra caddeden gelen bir taksiye el sallamak için döner. Taksi önüne yanaştığında kapıyı açar ve geri çekilir, ellerini ceplerine sokarken duruşu serttir.

Ve beni hâlâ orada, ağzım bir karış açık, donmuş halde bulduğunda, arabaya alaycı bir el sallıyor.

"İyi geceler, Dani."

Söylediği sözler ve ses tonu beni donmuş halimden çıkarmaya yetiyor. Soğuk bir şekilde reddetmesi karşısında sersemlemiş ve incinmiş olduğum için sesindeki incinmişliği fark edemiyorum, bu da benimkinde bir ısırık belirmesine neden oluyor.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Bu geceyi kesinlikle bitirmeliyiz, tam bir pislik gibi davranıyorsun. Hoşlandığım Aiden tekrar ortaya çıktığında beni ara."

Elbisemi ellerimde toplamakla o kadar meşguldüm ki, ağzımdan kaçırdığım itirafı fark edemedim. Ve eğer arka koltukta kaymaya başlamamış olsaydım, arabanın kapısını arkamdan çarpmadan önce yüzündeki şaşkınlık ve ardından gelen pişmanlık ifadesini görebilirdim.

AIDEN

Dani: Hey

Hey

Dani: Meşgul müsün?

Hayır, sadece dairemi temizliyorum.

Dani: Gelebilir miyim?

Elbette.

Dün gece için özür dilerim. Pek iyi tepki veremedim.

Sorun değil. Eski karşılaşmalarımı kimseye karşı kullanmamalıyım.

Ben de üzgünüm. Ben de pek iyi tepki veremedim.

Ateşkes mi?

Ateşkes. Buraya gel.

İki saat sonra, Dani'yi beklerken ellerimle bir şeyler yapmak için mutfağımı bugün üçüncü kez stresle temizliyorum. Dün gece her şeyi berbat etmediğimi ve onu bir şekilde sadece incindiğime ve düşünmeden tepki verdiğime, daha fazlası için zorlamadığıma ikna edebileceğimi umuyorum. Daha fazlasını istemediğime.

Bunun doğru olup olmadığını anlayamasam da. Çünkü her ne kadar bir kadının hayatıma girmesine izin vermek ya da ona üzerimde herhangi bir güç vermek istemesem de, içimde hala bir parça var

onunla nasıl olacağını merak ediyor. Dani'nin şansını denemeye değip değmeyeceğini.

Eğer bu riski göze almak, onsuz olma fikriyle başa çıkmaktan daha zor olacaksa.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ama neyse ki üzerinde fazla duramadan ön kapı çalıyor.

Açıyorum ve karşımda gülümseyen bir Dani buluyorum. Gülümsemesi yüzünde gördüğüm diğer gülümsemelerden biraz daha belirsiz olsa da, bu manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Kahretsin, onun için bittim.

"Selam," diye selamlıyorum olabildiğince normal bir sesle. "Selam," diye karşılık veriyor rahatlamış bir nefesle.

Dairenin içini işaret ediyorum. "Girin."

Bunun üzerine gülümsemesi rahatlıyor ve beni geçip girişe doğru adım atıyor. Ama mutfağa yaklaştığı anda gözleri açılıyor ve burun delikleri genişliyor.

"Bu koku da ne?" diye soruyor.

Ensemi ovuşturarak itiraf ediyorum, "Uh... Santucci'nin domatesli turtasıyla özür dileyecektim. Aslında sen bana mesaj atmadan hemen önce aramıştım."

Sonra yüzünde şaşkınlık, huşu ve nihayetinde kocaman bir gülümseme belirmesini izliyorum.

"Yapmadın," diyor nefes nefese.

Rahatlamış bir kıkırdamayla kapıyı kapatıyorum. "Santucci's hakkında yalan söyler miydin?"

"Umarım değildir," diyor ve pizza kutusunun yanından bir kâğıt tabak alıyor. Memnun bir mırıltıyla bir kare çıkarıyor ve hemen kocaman bir ısırık alıyor. Gözleri bir iniltiyle kapanıyor.

"Kendime not: Santucci's sana orgazm yaşatır."

Bunun üzerine gözleri açılıyor ve çiğnerken bir süre beni izliyor.

"Sen daha iyi orgazm oluyorsun," diyor açık açık. Şaşkın bir kahkaha attığımda kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme seğiriyor. "Ne?"

Sadece başımı sallıyorum ve bir şişe su almak için buzdolabına uzanıyorum. "Bir şey yok."

Önce suya, sonra da tabağına bakıyor. "Sen yiyemezken yemek yediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bunu gerçekten yapmak zorunda değildin."

Omuz silkip, "Güzel yemeklerin senin sevgi dilin olduğundan oldukça eminim, bu yüzden özür dilemenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm" diyorum.

Sikeyim. L harfini duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de her şeyi tekrar mahvettiğim için paniğe kapıldım.

"Sadece iyi yemekleri sevdiğini biliyorum. Tüm söylemek istediğim buydu. Dün gece konusunda hâlâ hatalıydım, olanlardan sonra sana kızmamalıydım. Gecemizi mahvettim ve asla-"

"Aiden," diye sözümü kesti. "Sorun yok, söz veriyorum. Jestin için minnettarım, gerçekten. Bana daha önce de pek çok kez yemek getirdin; bunun büyütülecek bir şey olmasına gerek yok." Dilimini tabağına geri koyuyor, sonra bir saniyeliğine peçeteyle yüzünü siliyor, böylece tüm dikkatini bana verebiliyor. "Dün gece üzölmekte haklıydın. Yaptığım şeyle seni incittiğim için özür dilerim, asla böyle tepki vermemeliydim. Geceyi mahveden bendim."

Yutkunuyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor ve aniden yüzünde tekrar gerginlik ifadesi beliriyor.

"Ama daha fazlasını istiyorsan bu işe yaramaz, Aiden," diyor sessizce. Bakışları tekrar benimkine kayıyor ve yorgun, neredeyse üzgün. "Seninle takılmayı seviyorum. Hem de çok. Beni güldürüyorsun, eğlençelisin, heyecan vericisin ve rüya gibi sevişiyorsun. Seninle takılmayı seviyorum. Ama yine de bir ilişki yaşayamam. Yapmayacağım. Eğer bu senin için seks ve eğlençeden daha fazlası olmaya başladıysa... birimiz incinmeden bu ilişkiyi kesmeliyiz."

Bunu söylediğimi fark etmemesini umarak gergin bir şekilde yutkunuyorum. Cevabım aceleye geldi - onu ikna etmek için çaresizdim. "Öyle değil," diye ağzımdan kaçırıyorum. "Söz veriyorum. Ben sadece... yanlış tepki verdim. Hepsi bu. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum."

Kelimelerin tadı dilime değdiği anda asit gibi geliyor. Onları söylediğim anda yalan söylediğimi anlıyorum - yine de onları geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer yaparsam, Dani'nin o kapıdan çıkıp gideceğinden ve bir daha telefonlarıma çıkmayacağından hiç şüphem yok.

Bir an durup beni incelemesine izin veriyorum. Yüzümdeki yalanı görmemesini umuyorum. Bunu halının altına süpürmeme izin vermesini ve her şeyin dün gecedен önceki haline dönmesini umuyorum.

"Emin misin?" diye soruyor tereddütle.

Çabucak başımı salladım. "Eminim." Onu ikna etmek için acele ediyorum, bu yüzden ukala ve şakacı halime geri dönmeye çalışıyorum. "Bunun sadece seks olduğuna seni ikna etmemi istersen, bunu sana yatak odasında kanıtlayabilirim."

Bunun üzerine gerginlik omuzlarını terk ediyor. Yemeğini geri alırken sessiz bir kahkaha atıyor. "Üç orgazm ve affedildin," diyor.

Tekrar eşit zeminde olduğumuz için rahat bir nefes aldım. Belki olmak istediğim yerde değil ama en azından o hâlâ burada. Benimle birlikte.

"Yöntemlerim hakkında bir tercihiniz var mı?" Sırtarak soruyorum ve tekrar suyuma uzanıyorum. "Belki istekleri kabul edecek kadar cömert olabilirim."

Kaşlarını çatıyor, yüzünde memnun bir ifade beliriyor. "Öyle mi? Yeterince cömert olacaksın-"

Tezgâhın diğer ucundan gelen belirgin bir zil sesiyle sözleri kesiliyor. Kaşlarımı çatarak telefonuma uzandım.

"Babam arıyor," diyorum Dani'ye. "Üzgünüm, her zaman aramalarına cevap vermeye çalışıyorum." Ekranımdaki yeşil düğmeyi kaydırıyorum. "Hey, baba, ne oldu? Yarın seni göreceğimi sanıyordum."

..

"Aiden Reeves'le mi görüşüyorum?" diye keskin bir ses kulağımı kesiyor.

Kaşlarımı çattım. "Öyle, kimsiniz? Neden babamın telefonu sende?"

"Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm Bay Reeves, ama babanız kalp krizi geçirdi. Şu anda Jefferson Hastanesi'nde tedavi görüyor. Telefonunda ve sigortasında acil durum irtibat kişisi olarak siz kayıtlısınız, bu nedenle sizi arayıp bilgilendirmek istedik. Aramamızı isteyeceği başka biri var mı?"

Bir anda başımdaki tüm kan boşalıyor ve ağzım kuruyor. Kalp krizi mi? Nasıl? Ne zaman? Tanıdığım en sağlıklı 50 yaşında adam, nasıl-

"Bay Reeves? Aramamızı istediğiniz başka biri var mı?"

"Hayır, başka kimse yok," diye kekeliyorum, donmuş gibi hissediyorum. "I

Yani, sadece biz varız. Her zaman sadece biz vardık." Her nasılsa, beynime bir parça açıklık sızıyor. "Bekle, tedavi gördüğünü mü söyledin? Yani iyi mi?"

"Doktoruyla görüşmek için hastaneye gelmeniz daha iyi olur. O zaman her şeyi açıklayabiliriz."

"Ve onu görebilir miyim?" Umutsuz bir telaşla soruyorum.

"Evet. Gerçi siz geldiğinizde dinleniyor olabilir.

Saldırı onu oldukça sert vurdu."

İşte bu cümle midemi yere indirdi.

"Tamam, hemen geliyorum," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Aradığınız için teşekkür ederim."

Aramayı sonlandır tuşuna basıp telefonumu yere bırakıyorum. Bir an için sadece önümdeki tezgâha bakabiliyorum. Şu anda hiçbir şeyi kafamda toparlayamıyorum, bu nasıl oldu...?

Yanımdan sessiz bir ses geliyor. "Aiden? Her şey yolunda mı?" Kolumda nazik bir dokunuş hissediyorum. "Neyin var?"

Dani'nin yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımda durduğunu görmek için dönüyorum.

"Babam," diyorum monoton bir sesle. "Kalp krizi geçirdi."

Şaşkın bir şekilde nefesini içine çekiyor. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? O iyi mi?"

Kabaca yutkunarak cevap olarak başımı sallıyorum. "Evet," diye mırıldandım. "Jefferson'da."

"O zaman gitmeliyiz," diyor hemen, kolumdan çekıştırerek. "Hadi, Uber'i çağırayım."

Bunda bana tuhaf gelen bir şey var. Kaşlarımı çatarak ona "Benimle geliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki seninle geliyorum," diyor aceleyle. "Tek başına gitmene izin veremem. Hadi, gitmeliyiz."

Sonraki yirmi dakika bulanıktı. Dani'nin liderliği ele almasına izin verdim, bir Uber çağırdı ve geldiğinde beni içine soktu. Nereye bırakılmamız gerektiğini anlıyor ve hastanenin içinde insanlara yol soruyor. Sonunda bize babam için bir oda numarası verdiler.

Ancak önünde durduğumda nasıl bir şeyin içine girmek üzere olduğumu anlıyorum. Dani'nin elini tutuyorum ve aceleyle fısıldayarak soruyorum, "Benimle içeri gelebilir misin? Lütfen? Neye bulaşmak üzere olduğumu bilmiyorum."

Diğer elini benimkine doluyor, muhtemelen elini çok sert sıkıyorum. "Tabii ki. Eğer istersen." Hızlıca başımı sallayarak, kendimi hasta babamla birlikte hastane odasına girmeye zorlarken onu kendime yakın tutuyorum.

Kapıdan girer girmez durumun ne kadar ciddi olduğunu anladım. Babam kalp krizi geçirdi. Onu kaybedebilirdim. Neredeyse kaybediyordum.

Ve bunu düşünmek -dünyada gerçekten yalnız olmak-beni olduğum yerde dondurmaya yetiyor. Şok içinde. Acı içinde.

"Sorun yok," diye mırıldandığını duyuyorum Dani'nin yanımda. Yanımda sımsıkı duruyor, elimi sıkarak beni cesaretlendiriyor ve yalnız olmadığımı hissettiriyor. "O iyi, Aiden. Sadece uyuyor. Bak."

Elbette, kendimi babama bakmaya zorladığımda, göğsünün normal düzeninde yükselip alçaldığını görüyorum. Fiziksel olarak iyi görünüyor -şu anda bağlı olduğu makineler hariç. Ama tüm bunları görmezden gelirim

Bunun yerine onun çıkardığını duyabildiğim küçük horlamalara odaklanıyorum, o zaman gerçekten sadece uyuyor gibi görünüyor.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alırken buluyorum kendimi, yanına koşuyor ve yatağının yanındaki sandalyeye yığılıyorum. Her şeyden çok sıcak tenini hissetmek için çaresizce elini tutup sıkıyorum.

"O iyi," diye fısıldıyor Dani. Sandalyemin arkasında durduğunu, ellerini omuzlarıma koyduğunu ve güven verici bir şekilde sıkıldığını hissediyorum. Bu basit dokunuş beni paniğimden kurtarmaya ve biraz daha kontrollü bir duruma getirmeye yetiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Gözlerimi babamdan ayırmıyorum ama onunla konuştuğumu biliyor. Omuzlarımı tekrar sıkıyor, başka bir şey söylemeye gerek duymuyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Sonsuzluk gibi geliyor. Babamın yatağının yanındaki sandalyede oturuyor, elini tutuyor ve benim dinlenmesini istediğim sırada onun da uyanmasını bekliyorum. Bir noktada doktor ne olduğunu ve vücudunun neler yaşadığını açıklamak için içeri giriyor ama ben hala ayrıntıları tam olarak anlayamayacak kadar kendimde değilim. Neyse ki Dani soru sormak için orada ve gecenin ilerleyen saatlerinde nihayet sersemliğimden sıyrıldığımda panik halindeki endişelerimi sakince cevaplıyor.

"Eve gitmelisin," diye mırıldanıyorum sonunda, saatin kaç olduğunu fark ettiğimde. Babamla hiç tanışmamış olmasına rağmen saatlerdir buradaydı.

"Ben iyiyim," diyor esneyerek. Hastane odasının diğer tarafındaki rahatsız bankta yatıyor, doktorun yanımdan ayrılmasından bu yana geçen dört saattir aynı yerde.

"Kalmana gerek yok Dani," demeye çalışıyorum ama sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyorum.

Bana doğru bir bakış atıyor, içimi görüyor. "O uyanana ve sen onun iyi olduğunu anlayana kadar kalacağım," diyor sert bir sesle. Söylediklerinde ciddi olduğunu gösteren bir sesle.

ve Tanrı'nın bir eylemi dışında hiçbir şey onu hazır olmadan önce çekip alamaz.

"Tamam," diye fısıldadım sefilce. Çaresizce.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü sonunda başımın üzerinde bir el hissettiğimde boynumda bir çatlakla yatağına eğilmiştim. Bir solukla doğruldum.

"Sakin ol evlat, sadece benim" diyor. Ve sadece bu sesi duymak bile gözlerimi yaşartmaya yetiyor.

"Baba," diye boğuldum.

"Buradayım," diye mırıldanıyor. "Bana biraz su getirebilir misin? Boğazım bir rahibenin amından daha kuru."

Gölüşüm ıslak ve sonsuz minnettarlık dolu. Yanındaki masadan bir bardak alıp banyo lavabosundan suyla doldurmak için kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, sonra da bardağı ona götürüp uzatıyorum.

"Ne oldu?" diyor büyük bir içki aldıktan sonra.

"Kalp krizi geçirdin," diyorum sıkıca.

Bana neredeyse suçlu gibi görünen bir bakış atıyor. "Sanırım düşündüğüm kadar sağlıklı değilmişim, ha?"

Tekrar yatağının yanındaki sandalyeye çöktüm. "Kahretsin baba, seni kaybedeceğimi sandım. Bunu bana bir daha asla yapma. Sahip olduğum tek şey sensin."

Bunun üzerine babamın bakışları sert bankın üzerinde kıvrılmış uyuyan Dani'ye yöneliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Telefon geldiğinde yanımdaydı. Paniklediğimde beni yalnız bırakmak istemedi."

Babamın gözleri tekrar bana döndü. "Bundan emin misin?"

Hayır, değilim. Ama diğer olasılıkları incelemeye de hazır değilim.

Bu konuşmayı başlatmak yerine, onu diyetinin ve egzersiz rutininin her ayrıntısı hakkında sorgulamaya başlıyorum ve doktorun önerileri hakkında kendi yorumlarımı ekliyorum.

Bir saat sonra, Dani'nin gözleri açıldığında o çoktan uykuya dalmıştı.

"Merhaba uyuyan güzel," diyorum yorgun bir gülümsemeyle.

Gözlerini kırpıştırarak uyanıyor, beni izlerken kafası karışmış görünüyor. "Daha iyi görünüyorsun. Uyandı mı?"

Tekrar yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Uyudu. Bir süre konuştuk ama tekrar uykuya daldı."

Gözleri babama kaydığında, telefon görüşmesinden beri ilk kez gergin görünüyordu.

"Sevindim," diyor, ses tonu sert olmasına rağmen. "Doktor ne zaman taburcu olacağını söyledi mi?"

"Muhtemelen bir gün kadar. Fiziksel olarak şu anda iyi, sadece yorgun. Onu evine götüreceğim ve birkaç gün evinde kalacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmak ve rahatlamak için."

"Bu iyi bir fikir," diyor, koltuktan doğrulup ayağa kalkarak. Hastaneye ilk geldiği zamana kıyasla şimdi neden rahatsız görüldüğünü bir türlü anlayamıyorum.

"O zaman ben eve gidiyorum" diyerek içimdeki kafa karışıklığını giderdi. Virginia'ya olan seyahatimi yeniden planlamam gerekiyor, bu yüzden muhtemelen bunu halletmeliyim."

Yolculuğunu hatırlatması beni irkiltmeye yetiyor. "Kahretsin, bugün gitmen gerekiyordu. Neden bir şey söylemedin?"

Sanki bu sorun değilmiş gibi elini bana doğru sallıyor. Hiçbir şeyle cevap vermiyor, bu da bana ne söyleyeceğini bilmediğini düşündürüyor. Ama sonra kanepeden çantasını alıp omzuna atıyor ve aniden göz temasından kaçınıyor.

"Sanırım... beni sonra ara," diye mırıldandı. "Belki... eve döndüğünde bana haber verirsin, tamam mı?" Gözlerimle buluştuğunda, sanki o eve döndüğünde ve sen iyi olduğunda bana haber ver diyor gibi hissediyorum.

"Söyleyeceğim," diye boğuluyorum. Sandalyemden kalkıyorum, hissettiğim minnettarlığı nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. İçimdeki her şey onu kollarıma almak, hayatımın en kötü gününde benimle kaldığı için teşekkür etmek için çılglık atıyor. Ama o

duruşu bana istediği şeyin bu olmadığını söylüyor. Geri çekiliyor ve sanırım bu beni öldürüyor.

"Söyleyeceğim," demek için kendimi zorluyorum. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Yani, çok yardımcı oldun, o yüzden... teşekkür ederim."

Bana sertçe başını salladı. Sonra kapıya doğru yürüyor, buradan çıkmak için can atıyormuş gibi görünüyor. Ve sonra gitti, sanki ona en çok ihtiyacım olduğu anda benimle on iki saat geçirmemiş gibi.

Babam bir gün sonra hastaneden taburcu oldu. Onu eve geri götürüyorum, yol boyunca bebek bakıcıları hakkındaki tartışmalarını dinliyorum ama yakın zamanda onu yalnız bırakma şansımın olmadığını biliyorum. Hâlâ o telefon geldiğinde hissettiğim korkuyla titriyorum. Neyse ki, nihayet koltuğuna geri dönüp Flyers'ın Pazar öğleden sonra maçını kazanmasını izlediğinde, biraz daha uysal hale geliyor. Ona tavuk ve sebzeli bir akşam yemeği hazırladığımda bile fazla itiraz etmiyor.

Sonunda beni kovmadan önce beş gün onunla kaldım. Beş gün boyunca derslere girmedim, sadece eğitim ve staj için ayrıldım, ona bir bakıcı hemşire gibi yaltaklandım. Zorba bir anne ayı olduğumdan şikayet etmeye başlaması üç gün sürüyor, ancak göğsümdeki panik ağrısını hissetmeyi bırakana kadar kendimi ondan ayrılmaya ikna edemiyorum.

Kendimi bildim bileli sadece ikimiz varız, bu da her seferinde o olmasaydı ne yapardım diye düşündüğüm anlamına geliyor...

Kafamı zehirli düşüncelerden arındırmak için silkeliyorum ve göğsümü tekrar ovma isteğime direniyorum. İhtiyacım olan son şey babamın bunun beni ne kadar korkuttuğu konusunda endişelenmesi ve zaten hareketi birkaç kez fark etti.

"Pekâlâ, bir şey olursa beni ara," diyorum ona sadece biraz korkulu bir sesle. "Başın dönerse, halsiz hissedersen, herhangi bir şey hissedersen-"

"Evet, evet, seni arayacağım. Kalp krizi başlar başlamaz seni arayacağım."

Bu konuda şaka yaptığı için onu azarlamak istiyorum ama sesinde alaycı bir tını var ve sanırım dudağının gülümsemeyle seğirdiğini görebiliyorum. Ve bunu gördüğüm için o kadar minnettarım ki, kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Sadece iç çekip ona bir bakış atıyorum.

"Yarın dersten sonra uğrayıp sana öğle ve akşam yemeği hazırlayacağım. Artık biftek yok. En azından bir süreliğine. Yemin ederim bir galon tereyağı olmadan yapamıyorsun."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Tanrım, evlat, sen bir bakıcıdan daha kötüsün. Kendimi besleyebilirim, benim için yemek yapmana gerek yok. Git kendi işini yap. Gününü babana göre ayarlamadan da yeterince şey yaşıyorsun zaten."

"Evet, bu tartışmaya açık değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ihtiyacı olan her şeyi ona bıraktığımdan emin olmak için omzunun üzerinden hızlı bir kontrol yapıyorum.

Sonunda önümde iç çekerek sakinleşiyor. "Aiden," diyor usulca ve kim bilir ne zamandır ilk kez sesi ciddi çıkıyor. Şefkatli. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

Kabaca yutkunuyorum, kendimi ona bakmaya zorluyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama birden tıkanıyorum ve yumruyu aşmak için tekrar yutkunmak zorunda kalıyorum. Sonunda tek söyleyebildiğim mırıldanarak "Siktir baba" oldu.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Ve bunu yapmasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen ceketimi tutup beni sert bir şekilde kucaklıyor.

Kollarımı ona sararken gözyaşlarımı zor tutuyorum. Sadece bir saniye sürüyor, ama sadece bu temas bile bilinçaltımı onun iyi olduğuna ikna etmeye, beni içinde bulunduğum sürekli panikten sakinleştirmeye yetiyor.

Minnettar nefes verişimi duyunca beni bırakıp geri çekiliyor.

"Git," diyor huysuzca. "Gitmen gereken bir spor salonu ve görmem gereken bir kız var. Git."

"O değil-" diye başlıyorum ama sonra duruyorum, devamını nasıl getireceğimi bilemiyorum. Ya da belki sadece inkârımı dile getirmek istemiyorum. "Seni yarın ararım. Hoşça kal baba."

Ve sonra istemeye istemeye küçük üniversite daireme geri döndüm. Okula ve işe yetişmem birkaç günümü alıyor ama sonunda her şeyden uzaklaşmak için iyi bir fırsat oluyor. Her şey normale döndüğünde, babam hastaneden taburcu olalı bir hafta olmuştu.

Oturma odasında yayılmış, iş için bir rapor üzerinde çalışıyordum ki ön kapının çalındığını duydum. Şaşkınlıkla kapıya doğru baktım.

"Kim var orada?" Kapıya doğru yürümek için ayağa kalkarak soruyorum. "Ben Dani."

Aynı anda hem sevinç hem de gerginlik hissettim. Sevinç çünkü onun rahatlığı geçen hafta muazzam derecede yardımcı oldu, ama gerginlik çünkü hala birbirimize karşı nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok ve yanlış bir hareket yapmaktan korkuyorum.

Kapıyı açtığımda, son zamanlarda aşına olmaya başladığım ve hiç hoşlanmadığım bir Dani ile yüz yüze geliyorum. Sinirleri yüzünden okunuyor ve hemen beynimde onları nasıl yok edebileceğime dair fikirler uçuşmaya başlıyor.

Bir kolundan sarkan birden fazla market poşetini fark etmem bir saniyemi alıyor.

"Bana yemek pişirmeye mi geldin?" Ağzımdan kaçırdım.

Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi -belki de bir kızarma-görüyorum. Hatta kollarındaki her şeyin ağırlığıyla omuzlarını olabildiğince silkiyor.

"Yemeğin beni içeri almanız için iyi bir yol olacağını düşündüm."

"Seni içeri almak için bir nedene ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Büyük bir şaşkınlıkla sordum.

Kendinden emin bir omuz silkme daha.

Bir lanetle, elindeki poşetleri almak için ileri atılıyorum. Sessiz bir teşekkür mırıldanıyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

İkimiz de mutfakta sessizce dururken, ben de kendimi biraz mahcup hissediyorum. Son iki etkileşimimiz bizi garip bir arafta bırakmış gibi hissediyorum; birlikte geçirdiğimiz eğlenceli ve seksi zamanlar birdenbire gerginliğe ve belirsizliğe dönüşmüştü.

Nefret ediyorum.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum, o fark etmeden onu incelemeye çalışıyorum. Belli ki bana yemek yapmak için burada ama bu onun karakterine o kadar aykırı ki nasıl davranacağımı bilemiyorum. Onun için pek çok kez yemek yaptım - çoğunlukla kendim için yemek yapmaya alışkın olduğumdan - ama Dani genellikle yemek dağıtım uygulamalarında yeni restoranlar denemenin daha büyük bir hayranıdır.

Benim için yemek pişirmesi artık neredeyse bakıcılık gibi.

Kahretsin, bu şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok farklı.

Dani tezgahın üzerinden bir su şişesini bana doğru kaydırduğında iç gözlemimden sıyrılıyorum. Gözlerime bakmadan, "Tavuşu hazırlayayım. Her şeyi yapmak sadece yirmi dakikamı alır."

Sessizce başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Kendi suyunu açmadan önce tereddüt ediyor. Göz ucuyla onu izlerken sonunda bana döndü ve "Baban nasıl?" diye sordu.

Cesaretini bunun için mi topladı? Babamın nasıl olduğunu sormak için mi?

İşte o an Dani'nin kendini diğerlerinden ne kadar uzak tuttuğunu fark ediyorum. Açılmak onun için ne kadar zor.

Demek istediğim, açıkçası bundan önce biliyordum, sadece yakınlaşmamakla ilgili yaptığımız tüm konuşmalara dayanarak

ama şimdi onu izlerken ve basit bir soruyu sormanın onun için ne kadar zor olduğunu görünce, bu beni tamamen göğsümden vuruyor.

Tezgâhın üzerindeki su şişemle oynarken gözlerine bakamıyorum. "O iyi," diye odun gibi itiraf ediyorum. Nedense boğazım düğümleniyor ve başka bir şey söyleyemiyorum.

"Öyle mi?" Dani soruyor, sesi o kadar umut dolu ki elimde olmadan bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

Beni gülümsetiyor. Her şey olduğundan beri ilk gerçek gülümsemem. "Evet, o iyi. Bir haftadır evde, doktor tavsiyesiyle dinleniyor ve kalp krizine katkıda bulunmuş olabilecek her şeyi kesip atmayı konuştuk. Böylece tekrarlama riskini azaltabileceğimizden eminiz."

"Bu harika," diye nefes alıyor. Sanki rahatlamış gibi, sanki son konuşmamızdan beri bu konuda endişeleniyormuş gibi.

Kahretsin, öyle mi? Ona daha fazla bilgi vermeli miydim?

Bu düşünce cidden kafamı karıştırıyor. Aşırı düşünceli ve ilgili bir Dani ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum çünkü onu daha önce hiç görmedim.

Ben de suyumdan büyük bir yudum aldıktan sonra "Bunun için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Yiyecekleri paketinden çıkarmaya başlamıştı bile, omuz silkip "Önemli bir şey değil. Kendim için pişiremeyeceğim kadar çoktu, bu yüzden hepsini yememe yardım etmenden rahatsız olmayacağını düşündüm. Bilirsin, büyüyen çocuk falan."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım. "Evet, yemek konusunda kesinlikle yardımcı olabilirim. Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Sonraki yirmi dakikayı mutfakta sessizce birbirimizin etrafında dolaşarak geçiriyoruz; ben tezgahı hazırlayıp salata hazırlarken Dani tavuğu pişiriyor. Sessizlikle mücadele etmek için arka planda biraz kavga açıyorum, çünkü birkaç dakika sonra anlaşılıyor ki

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. O biraz rahatsız görünüyor, sanki burada kendi ortamının dışındaymış gibi ve ben hala nasıl davranacağımı çözemiyorum.

Çünkü onu burada böyle seviyorum. Her zaman eğlenceli ya da seks dolu olmak zorunda olmamasını seviyorum. Böyle ciddi bir ortam yaratmak için babamın kalp krizi geçirmesini asla istemezdim ama şimdi onunla daha içten sohbetler yapmak istediğimi fark ediyorum. Onu eğlenceli şeylerden daha fazlasıyla tanımak istiyorum.

Ama onun da aynı şeyi isteyip istemediğini bilemiyorum, bu yüzden belirsizlik içindeyim.

Sonunda oturup yemeğe başladığımızda, Dani'nin omuzlarındaki gerginliğin gitmesine yetecek kadar sakinleşmiş görünüyor. Aramızda yemek varken, erkeklerin bağırma sesleri ve havada uçuşan yumruklar, on dakika öncesine göre biraz daha rahat hissettiriyor.

Tabağındaki tavuk göğsünü keserken soruyor: "Peki dövüşü sürdürdün mü? Yoksa her şey yüzünden mi vazgeçtin?"

Kendi tabağındaki tavuğa dalmadan önce salatamın son kısmını bitiriyorum. "Onu sakladım," diye basitçe cevap veriyorum. "Koç ve ben bu konuyu konuştuk ve babam iyi olduğu ve stajım çok fazla zaman almadığı için yine de bende kalabileceğini düşündüm. Hiçbir zaman mükemmel bir dövüş kampı olmayacak, bu yüzden bu kamptan çekilmek mantıklı gelmedi."

Dani anlayışla başını sallıyor. "Bu oldukça takdire şayan. Sanırım pek çok insan daha azı için okulu bırakırdı." Her zamanki şakacı halime geri dönmeden nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap olarak sadece omuz silkiyorum.

"Peki heyecanlı mısın?" diye soruyor ve bizi kolay sorulara yönlendirdiği için minnettar bir nefes veriyorum.

"Kendisini öldürmek isteyen bir adamla kafese kapatılmaya hazırlanan biri ne kadar heyecanlı olabilirse o kadar heyecanlı," diye şaka yapıyorum zayıf bir yarım gülümsemeyle. Kıkırdaması beni daha da rahatlatıyor. "Evet, sanırım heyecanlıyım. Bir süredir profesyonel olmak istiyordum.

Bu yüzden kendimi yeni bir rekabet seviyesine karşı test edeceğim için heyecanlıyım."

Bana gülümsüyor, yumuşak, içten bir gülümseme. "Eminim harika olacaksın."

"Geliyor musun?" Ona sordum. Eğitimimi destekliyordu ve beni dövüşürken görmek istediğinden bolca bahsetmişti, bu yüzden yersiz bir soru gibi gelmiyor.

Ama ifadesi gerginleştğinde, bir şeyi yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi merak ediyorum.

"İnsanlar senin kız arkadaşın olduğumu mu düşünecek?" diye soruyor sıkıca. "Kazandıktan sonra kutlama öpücüğü için beni kafesin içine çekecek misin?"

Kalbim mideme iniyor.

"Sadece kaybedersem ve benim için onun kıcını tekmelemini istersem," diye şaka yapıyorum, bu yalan karşısında tenim buza dönüyor. Tabii ki kazandığımda yanımda olmanı istiyorum. Seni istiyorum.

Ve o anda bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim.

Kurallarına rağmen, yapmak -ya da bu durumda yapmamak- için yola çıktığımız her şeye rağmen, seks, kahkahalar, arkadaşlarımla geçirdiğim zaman arasında bir noktada... Dani'yi vücudundan, hatta arkadaşlığından daha fazlası için istemeye başladım. Onu istemeye başladım. Onun her parçasını, mümkün olan her şekilde.

Ama o aynısını istemiyor.

"Kendi biletimi alabilirsem gelirim ve kenardan tezahürat yaparım. Ama senin artı bir biletin falan olamam."

Tabağımı kendimden uzaklaştırıyorum, iştahım kaçıyor. "İstersen gel, ama tabii ki bir zorunluluk yok. Sadece destek olmak güzel olurdu."

Hevesle başını sallıyor ve kendi tabağını itiyor. "Ben de gelmek istiyorum. Seni dövüşürken izlemek istiyorum. Orada olacağım."

Cevap olarak sadece başımı sallıyorum.

Tezgâhtan kalkarak sessizce soruyor: "Film falan izlemek ister misin? Ben... gerçekten ayrılmak istemiyorum"

henüz."

Her şey hâlâ biraz gergin olsa da başımı sallayarak onaylıyorum. Ama yine de onunla geçirebildiğim kadar zaman geçireceğim.

"Bir şeyler giyerim," diye kabul ediyorum küçük bir gülümsemeyle.

Kanepeye oturuyoruz ve ben oynat tuşuna basarken farkında bile olmadığım garip bir Netflix filmi seçiyorum. Ne izlediğimiz umurunda değil ve Dani tek kelime etmediğinde, onun da etmediğini düşünüyorum. Sadece yan yana minderlere yerleşip filmi izlemeye başlıyoruz.

Yaklaşık on beş dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Kanepenin tam karşı ucunda değiliz ama birbirimize dokunmayacak kadar da uzağız. Çünkü her ne kadar kolumu ona dolamak ve onu yanıma çekmek istesem de, bu her zaman çok fazla bir hareket gibi gelmiştir. Bu yüzden ellerim kucağımda, ona dokunmadan olduğum yerde oturuyorum.

Bana yaklaşıp başını omzuma koyana kadar bir şeylerin farklı olduğunu fark etmedim bile.

Temas sırasında nefesim kesiliyor.

Sanırım bunu duyuyor ve yaklaşmak için izin alıyor, çünkü tüm tarafı benimkine bastırılana kadar daha uzağa kayıyor.

Ve sonra cesurca uzanıp elimi tuttu.

"Dani..." Mırıldanıyorum, emin değilim. Bu daha önce yaptığımız hiçbir şeye benzemiyor ve bunu ne kadar ileri götüreceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Sadece onun yönlendirmesiyle hareket ediyorum.

"Sorun değil," diye fısıldıyor. "Sen istiyorsan ben de istiyorum."

Bunun üzerine doğruldum. Eğer bunu istiyorsam? Nasıl istemem

Bunu ister misin?

Yüzümü ona döndüğüm anda, yüzümde inanamamış bir ifade belirliyor ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Öpücük neredeyse... kararsız. Sanki benim de onu öpmemi, benim de bunu istediğimi bilmesini bekliyor.

"Dani..." Tekrar fısıldıyorum, bir elimi saçlarına daldırırken sonunu getiriyorum. Sözsüz mesajım elbette seni istiyorum.

Seni hep böyle isteyeceğim.

Rahatlamış bir nefes veriyor ve ben onu başka bir öpücükle yakalıyorum. Yüzünü eğiyorum ve onu daha derinden öpüyorum, aniden ondan alabildiğim kadar çok şey istiyorum. Onu şimdi, sahip olabileceğim kadar çok istiyorum ve bana verdiği her neyse ondan yararlanmak istiyorum.

Kanepede altımda uzanana, bacaklarının arasına yerleşene ve her parçamı onun her parçasıyla hizalayana kadar ona baskı yapıyorum. Temas sırasında bir inilti çıkardığında iniliyorum ve temasımızı derinleştirmek için dilimi dudaklarının arasına kaydırıyorum.

"Beni yatağa götür," diye öpücüğüme karşı nefesini tutuyor. Elleri hevesle gömleğimin altında, tenimin üzerinde kaymaya başlıyor, ulaşabildiği kadar çok yerime ulaşmaya çalışıyor. Sanki bana dokunmak için yanıp tutuşuyor. "Burada olmaz. Beni yatağa götür. Lütfen, Aiden."

Bir inilti daha çıkarıyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. Sanki bu istek karşısında tamamen güçsüz kalmayacakmışım gibi.

Koltuktan kalktım ve uzanıp onu kendimle birlikte yukarı çektim. Tek kelime etmeden onu koridordan yatak odama doğru çekiyorum, içeri sokuyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. Tek istediğim onun kollarımda olması.

Kapıyı kapattığım anda bana yaslandı, dudakları dudaklarıma yapıştı, sanki beni bir daha öpme şansı olmayacakmış gibi öptü.

"Aiden, lütfen," diye nefes alıyor.

İhtiyacım olan tek teşvik bu.

Onu kollarıma alıyorum ve doğruca yatağıma götürüyorum, ta ki onu yatağın ortasına yatırana ve olmak için can attığım gibi üzerine sürünene kadar. Sadece ona yakın olmak istiyorum. Dudaklarım çenesi boyunca ilerliyor, boğazına iniyor, ta ki gömleğinin kenarını öpene kadar ve sessizce onu benim yapmama izin vermesi için yalvarıyorum.

Kelimelerle karşılık vermiyor, sadece gömleğinin kenarına uzanıyor ve hızlı bir hareketle çıkarıyor.

Sonra yüzümü kavırıyor ve sanki bensiz bir saniye bile geçirmeye dayanamıyormuş gibi beni kendine doğru çekiyor.

Bu beni çılgına çeviriyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan kot pantolonuna uzanıyorum ve kalçalarından çekebilmek için çözmeye başlıyorum. Sonunda vücudundan aşağı kayacak kadar uzun bir süre geri çekilmek zorunda kalıyorum, ama doğrulup altımda neredeyse tamamen çıplak olduğunu fark ettiğimde buna değiyor. Bir çift dantel külot dışında, tamamen çıplak ve benim için çaresiz.

Ona yaltaklanma fırsatım olmadı çünkü hemen ardından gömleğimi çekiştirmeye başladı ve fısıldayarak, "Çekil, çekil. Seni görmek istiyorum." Ve bu kadını hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğim için ona istediğini verdim. Gömleğimi başımın üzerinden çıkardım, sonra hemen eğilip pantolonumu çözdüm ve onu da çıkardım.

Yine de yeterli değil. Benim için de onun için de. Sabırsızlıkla boxer-şortumu çekiştirmeye başladığında, onu görmeden, koklamadan, tatmadan bir saniye daha geçiremeyeceğimi anlıyorum ve hemen dantelini koparmaya yöneliyorum. Başka bir istekte bulunamadan vücudunda aşağı doğru ilerliyor ve ağzımı bacaklarının arasına gömüyorum.

Denemediğinden değil. Dilim onu ikiye böldüğü anda şaşkın bir zevk çılgılığı atıyor. Parmakları saçlarıma gömülüyor, bacakları başımın etrafını sarıyor ve kendini dokunuşlarıma bırakıyor. Onu tatmak için can attığım şekilde tatmama izin veriyor.

"Aiden, Aiden, ben gidiyorum-" diye nefes nefese kalıyor.

Ona cevap verecek kadar bile uzaklaşamıyorum, dilimin zevkine varması için o kadar çıldırıyorum. Tepkisi karşısında sadece onayımı homurdanıyorum ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Ona verebileceğim şey için akılsız olmasını istiyorum.

Onu bu hale getirmek uzun sürmüyor. Bir dakika sonra, saçlarımı çekiştirmeye, başımı bacaklarının arasına sıkıştırmaya başladı bile, ta ki acı ve boğulma beni onun inanılmaz tadından uzaklaştırmaya yetene kadar.

Dilimi onun içine sokuyorum ve vücudunun uzunluğuna bakıyorum, ecstasy içinde patlamasını izliyorum. Ona verdiğim coşku.

"Aiden," diye soluk soluğa bağılıyor yüksekten inerken. "Sana ihtiyacım var."

Hemen doğruluyorum, onun benim için olduğu kadar ben de onun için istekli hissediyorum. Bu anla ilgili her şey öncekinden farklı - bu sadece şehvet değil, bu... ihtiyaç. Yüz ifadesi çaresiz. Sanki bana bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Daha önce hiç görmediğim bir Dani'nin görüntüsü dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, boxer-şortumu tekmeleyene kadar aklıma gelmiyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, başımı omuzlarımla arasına düşürüyorum. "Dani..."

"Ne?" diye fısıldıyor, kalçalarımı çılgınca kendine doğru çekerek. "Ne oldu?"

"Prezervatifim yok," diye mırıldanıyorum. Geçen seferden sonra daha fazla almayı tamamen unutmuşum. Ondan uzaklaşmaya başlıyorum, kendimi berbat ettiğim ve bu gece benimkini alamayacağım gerçeğiyle yüzleşmeye zorluyorum.

Kalçalararımdan tutup beni daha da yakına çektiğinde bu düşünce boka sarıyor.

"Umurumda değil," diye nefes nefese kalır. "Sana ihtiyacım var Aiden, hemen şimdi. Umurumda değil."

Kafamı kaldırıyorum ve şok içinde ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Dani, prezervatifim yok, emin misin-?"

"Eminim." Elini sikimin etrafına dolamak için aşağıya uzanıyor, bacaklarını belime sararken tam girişine doğru hedefliyor. "Sana ihtiyacım var. Sana güveniyorum."

Ve bunu duymanın bana ne yaptığını sikeyim.

Bir an için sadece ona bakabiliyorum. Bakışlarımı tutuyor, her şeyi görmeme izin veriyor. Açlığını, sevgisini, ihtiyacını görmeme izin veriyor. Benim için.

Başka bir fısıltıyla tabuta çivi çakıyor
Lütfen.

"Dani," diye inliyorum, dudaklarımı onunkilere değdirirken aynı anda sert bir hamleyle içine giriyorum.

İkimiz de bütünlük hissiyle inliyoruz. Ve bundan asla yorulmayacağımı biliyorum.

"Tanrım, her zaman çok mükemmel hissediyorsun," diye inleyerek içine girmeye başladım. Dünya etrafımızda yıkılıyor olsa bile onu becermekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Daha fazla," diye inliyor. "Daha fazla, daha sert sık beni. Seni hissetmek istiyorum."

"Lanet olsun Dani," diye tıslayarak hızımı artırıyorum. Kalçalarımı geriye doğru kaydırıyorum ve sonra tekrar tekrar olabildiğince derine sürüyorum. Daha sert ve daha sert, ikimiz de nefes nefese kalana ve zevkten delirene kadar.

"Boşaldığını hissetmek istiyorum," diye soluyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor. "Aman Tanrım, Aiden, çok yaklaştım, boşalmanı hissetmek istiyorum. Lütfen."

Uzun bir inilti çıkardım, alnım omzuna düştü, şehvetim karşısında ona itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresizdim. O anın içinde kaybolmuştum, denemek için bir umudum bile olmayacak kadar onun içinde kaybolmuştum.

"İçine boşalacağım," diye homurdandım, kısa, sert hamlelerle hareket ettim. Her biriyle o mükemmel noktaya doğru sürüyorum. Vücudunun titremeye başladığını hissedebiliyorum, orgazmın beni ele geçirmek üzere olduğu gibi onu da ele geçirdiğini hissedebiliyorum. "İçine boşalacağım ve senin de aynı anda boşalmanı istiyorum. Hemen şimdi, Dani. Benimle gel."

Tam vücudunun donduğu ve ağzının şaşkınlıkla açıldığı anda başımı kaldırıyorum. Bu sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve sonra... orgazm onu patlatırken titriyor. Bu benimkini hemen tetiklemeye yetiyor.

İniltim midemin çukurundan geliyor. Göğsümde titreşiyor, alnım onunkine düşüyor, ta ki yüz yüze gelene ve son hislerle titreyene kadar.

Gözlerimi ondan alamıyorum. O da benden gözlerini alamıyor.

"Dani..." Zihnim artık parçalanıyormuş gibi hissetmediğimde fısıldıyorum. Söyleyecek kadar nefes alabildiğimde.

"Ben..." Kendine geldikten sonra şoka girmiş gibi görünüyor, az önce olanlara inanamıyor gibi. Bu yüzden ona düşünmesi için fırsat vermek yerine, yanına çöküp onu kendime çekmeden önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Başını çenemin altına sıkıştırıyorum ve kollarımı vücuduna doluyorum. Yorganı üzerimize çektiğimde bunu kabullenmiş ve yerleşmiş gibi görünüyor.

En azından bu gece için.

DANI

Sıcaklık ve güvenlik hissiyle uyanıyorum.

Ve hayatımda ilk kez bunu sorgulamıyorum.

Garip bir şekilde, dün gece olan her şeyi hatırlıyorum. Ve daha da tuhafı, bunların hiçbirini yanlış gelmiyor. Bunu Aiden'la paylaşmak doğru geliyor.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, kolu belime dolanıyor ve burnu sırtıma yapıştığı yerde saçlarımdan derinliklerine gömülüyor. Uykusunda bile yakınlığımdan memnun bir mırıltı çıkarıyor ve kendimi onun kucağında daha da kıpırdanırken buluyorum.

Uyku sersemi bir sesle kulağıma "Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Merhaba," diye sessizce karşılık veriyorum. Hissettiğim rahatlığa rağmen, aramızdaki bu yakınlıkla nasıl başa çıkacağım konusunda hâlâ emin değilim.

"Aç mısınız? Eğer ilgileniyorsanız size biraz yemek hazırlayabilirim."

Uyku sersemi bir kıkırdama çıkarıp kollarında dönüyorum, tembel gülümsemesinin ve dağınık yatak başının tadını çıkarıyorum. "Karbonhidrat yiyememekten ne kadar nefret ediyorsun?"

"Savaşmanın en kötü yanı," diyor bir saniye bile tereddüt etmeden.

İnanmayarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Dövüş haftasında seks yapmamaktan daha mı kötü?"

Omuz silkiyor ve beni kendine çekiyor. "Zaten kilo verdiğim hafta pek seksi bir ruh halinde değilim," diye itiraf ediyor ve dudaklarımdan bir kıkırdama daha dökülüyor.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor ve sonra şöyle diyor: "Bir keresinde bir kızla çıkmıştım ve bu yüzden bana kızmıştı. Bir hafta boyunca onunla yatmak istemediğimde kendisini itici hissettirdiğimi söyledi." Kaşları çatılıyor. "Ayrıca ben karbonhidrat yiyemediğim için kendini suçlu hissetti ve benim yediklerime uymaya karar verdiğinde ona uyguladığımı söylediği karbonhidratsız diyet için beni suçladı. Bu bir dövüş kampı sırasında çıktığım son sefer olabilir."

Çekiniyorum. "Ahh. Kulağa acı verici geliyor."

"Öyleydi," diyor gülererek. "Geriye dönüp baktığımda, buna değmezdi bile. Benim yaptığım şeylerin hiçbirisiyle ilgilenmiyordu."

Bir elimle ağzını kapatıyorum, gözleri bana bakarken bile kelimelerin akışını durduruyorum.

"Benimle alay ediyorsun," diye suçluyorum istemsiz bir surat asmayla.

Elimin arkasından "Belki," diye mufflak bir yanıt geliyor.

Elimi çekemeden avucumu yalıyor. Kaşlarımı çatıp elimi sallayarak geri çektiğimde, bu fırsattan yararlanıp eğilerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Dün gece hoşuma gitti," diye itiraf ediyor çiğ bir fısıltıyla.

Bu konuşmanın gittiği yönden rahatsızlık duyarak kıvranıyorum. "Kendimi biraz kaptırdım," diye kekeleyerek göğsüne bastırıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama muhtemelen bunu yapmak için... bu kadar hevesli olmamalıydım."

Kaşları çatılıyor. Biraz kafası karışmış ve kendini kaybetmiş görünüyor, "Yaşadığımız onca şeyden sonra prezervatifsiz gitmenin o kadar da büyük bir risk olduğunu sanmıyorum, Dani." dediğinde bu durum daha da belirginleşiyor.

Onun sözleriyle içimdeki her şey dondu.

Çünkü en son biri beni prezervatifsiz seks yapmaya ikna

etmeye çalıştığında, konunun tamamı

daha da büyük bir tartışmanın içine sarılmıştı. Sadece sevdiğim bir adam için hayatımda büyük değişiklikler yapmamı sağlamaya odaklanmış bir tartışmaydı bu.

Beni sevdiğini sandığım bir adam tarafından.

Ve işte böyle, dün gecenin -son birkaç haftanın- tüm sıcaklığı ve mutluluğu aşırı şişirilmiş bir balon gibi patlar.

Çünkü şu anda bir daha asla gitmeyeceğime yemin ettiğim aynı yolda ilerlediğimi fark ediyorum.

Bir anda anılarımın içinde o kadar kayboluyorum ki, yıllardır tekrarlamamak için uğraştığım hatayı yapmaktan o kadar panikliyorum ki, dün gece prezervatifsiz seks yapmak için yalvaran kişinin ben olduğum aklıma bile gelmiyor. Korku aniden göğsümü dolduruyor, beni mantıklı olamayacak kadar boğuyor ve bunun yerine duyduğum tek şey Aiden'ın Matt'in beş yıl önce yaptığı önemli bir şey değil yorumunun aynısını yapması.

"Biz hiçbir şey yaşamadık," diye tersliyorum, doğrulup çarşafı bedenimden uzaklaştırıyorum. "Birbirimize özel bile değiliz. Başka kadınlarla yatıp yatmadığını bile bilmiyorum. Tüm bu ilişki seks üzerine kuruluyken yapmamız gereken son şey prezervatifsiz dolaşmak."

Aiden'ın gözleri açılıyor ve kafası şaşkınlıkla geriye doğru kalkıyor. Bir an için sadece bana bakıyor, sanki ağızından çıkan sözlerle inanamıyormuş gibi. Sonra kendini toparlıyor ve aynı enerjiyle geri dönüyor.

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye bağırıyor, doğrulup yorgani üzerinden çekerek. "Aramızdaki bağı böyle küçümseme. Haftalardır sadece seks yapmıyoruz Dani ve bunu sen de biliyorsun."

Şimdi gözlerim açılıyor ve vücudum kaskatı kesiliyor.

Bunu sıradan tuttuğu konusunda yalan söylediğini biliyordum. Aiden'ın aramızdaki bu ilişkiye çok fazla yatırım yaptığı gerçeğini göz göre göre görmezden geliyordum. Aiden'ın bu ilişkiye

Küçük yorumlar yapıyor, kendimi onun herkese karşı bu kadar çekici olduğuna, benim için bir şey ifade etmediğine ikna ediyorum. Ama bu sabah gözlerindeki bakışa, ifadesinden yayılan saf sevgiye bakılırsa, benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir şüphe yok.

Aiden'la olan bu şeyi bitirme fikrinden o kadar nefret ediyordum ki, tüm uyarı işaretlerini görmezden geldim ve bunun çok derinleşmesine izin verdim.

Sikeyim.

"Sakın beni aşağılamaya kalkma," diye karşılık veriyorum. "Bana nasıl hissettiğimi ya da bu konuda nasıl hissettiğimi söyleyemezsin."

"Peki bu ne?" Aiden soruyor, ikimiz de yatağın karşı tarafında durup birbirimize bakana kadar doğruluyoruz. "Bu sefer kendine ne yalan söylüyorsun Dani?"

Bunun üzerine öfkem alevlendi. Çıplak olmam umurumda bile değil, ellerimi kalçalarımaya koyup Aiden'a ters ters bakıyorum.

"Bunun daha fazla bir şeye dönüşme potansiyeli hakkında bir kez bile konuşmadık. Bir şeyi öylece ilan edip benim de buna uymamı bekleyemezsiniz."

Ellerini sinirli bir şekilde havaya kaldırıyor, kendisinin de çıplak olduğu gerçeğini tamamen umursamıyor. "Hiç konuşmadık çünkü seninle bu konuda konuşmak imkansız! İlk duygu belirtisinde geri adım atıyorsun!"

Bakışlarımı ondan ayırıp kıyafetlerimi aramaya başladım. Gömleğimi ve iç çamaşırlarımı gözüme kestiriyorum ve öfkeyle ikisini de üzerime atıyorum. "Her şeye duyguların olmayacağını anlayarak başladık," diye hatırlatıyorum ona. "Ben bunu asla söylediğimizden başka bir şey olsun diye yapmadım. Artık anlatıyı değiştiremezsin... artık sen-"

"Şimdi ne yaptım?" diye suçluyor, boxer külotunu yerden alıp öfkeyle üzerine geçiriyor. "Duygularımı yakaladığım için mi? Devam et ve söyle Dani, bunu yüksek sesle itiraf etmek bu işi yürütmenin ilk adımıdır."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Çalıştıracak bir şey yok!

Öyle bir şey yok!"

Bunun üzerine bir anda yatağın etrafında dönüyor, beni vücuduna yapıştıran kadar sıkıştırıyor ve giderek daha da sinirlenen bakışlarına bakıyorum. Aslında bana dokunmuyor ama bu kadar yakınken dokunsa da olur. Onun varlığını vücudumun her zerresinde hissediyorum.

"Kendine yalan söylemeyi bırak. Kes şunu. Hiçbir şeyi değiştirmiyorsun ve bunu yaptığında sadece bize zarar veriyorsun."

Gözlerimde bir şey görüyor olmalı -korku, panik, bir şey- çünkü ifadesi hafifçe yumuşuyor. Bir kolunu belime dolayıp beni vücuduna doğru çekmeden önce tereddüt ediyor ve yumuşak bir ses tonuyla soruyor: "Biz olsaydık bu kadar kötü olur muydu? Bundan o kadar nefret eder miydin?"

Sorduğu sorudan mı yoksa gözlerindeki kırılğınlıktan mı emin değilim ama bir şey içimdeki paniğı zirveye çıkarıyor. Bir şey beni ondan uzaklaştırıyor ve aramıza mesafe koyuyor, sadece aceleyle bir nefes alıp düşüncelerimi düzene sokmaya çalışabileceğim kadar.

"Evet," diye boğuluyorum. "Evet, kötü olurdu. Aiden, erkek arkadaş olayını ben de yaptım ve ber battı. Neredeyse hayatımdaki en önemli şeyi bir kenara atmamla sonuçlanıyordu ve bunu bir daha yapmayı kesinlikle reddediyorum." Aceleyle pantolonumu kaptım ve üzerime geçirdim. "Sana bir erkek arkadaş aramadığımı söyledim, bu yüzden zorlamayı bırak. Beni kötü adam gibi göstermeyi bırak, oysa ben sana ne istediğimi açıkça söyledim. Neden bunu bu kadar karmaşık hale getiriyorsun?! Neden bunu olduğundan daha karmaşık hale getirmeye çalışıyorsun? Aylar oldu ve aramız gayet iyi!"

"Neden?" diye soruyor şok olmuş bir sesle. Ona bakmak için döndüğümde orada öylece duruyordu, yarı çıplaktı ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. "Neden bunu olduğundan daha fazla yapmaya çalışıyorum? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Bakışlarımı ondan ayırıyorum, göz teması kuramıyorum. Bir yanım ne söylemek üzere olduğunu biliyor, ama diğer yanım konuyu oraya getirmeyeceğini umuyor.

"Söylememi ister misin?" diye sorar sessizce. Umutsuzca. "Senin tanıdığım en inanılmaz kadın olduğunu ve artık düşünebildiğim tek kadın olduğunu yüksek sesle itiraf etmemi mi istiyorsun? Ne zaman başka bir kadın görsem, onu seninle kıyasladığımı mı? Senden daha muhteşem ya da daha mükemmel birini hayal edemediğimi mi?"

"Dur," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkarak. "Sadece konuşmayı kes."

"Artık sadece bir seks arkadaşı olmak istemiyorum Dani," diyor açıkça ve aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor. "Arkadaşın olmak bile artık benim için yeterli değil. Aklını, tutkunu, duygularını ve bana vermek istediğin diğer her şeyi istiyorum. Her şeyini istiyorum."

"Lütfen dur," diye fısıldıyorum. Konuşmayı kesmesine, durumu daha da kötüleştirmemesine ihtiyacım var ama-

"Dani, ben-"

"Yapma," diye bağıriyorum aniden, ona hem kızgın hem de paniklemiş bir bakış fırlatıyorum. "Sakın söyleme."

Bunun üzerine yüz ifadesi bir hüzne dönüşüyor. Omuzları çöküyor, gözleri acıyla doluyor ve eli yanağımı okşamak için bana şimdiye kadar gösterdiği en nazik dokunuşa geliyor. O anda ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Yapmak zorundayım bebeğim," diye fısıldıyor, sesi sert ve kalp acısıyla dolu. Sanki bunun nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi.

Gözlerimle yalvarıyorum, bunu yapmaması, aramızdaki bu şeyi böyle bitirmeye zorlamaması için ona yalvarıyorum.

Ama kararını çoktan verdi.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyor sessizce. Başparmağı yüzümü kavradığı yerde yanağımı okşuyor, bizi ayırmak üzere olan şeyi itiraf ederken bakışları benimkileri delip geçiyor. "Geceyi kollarımda geçirdiğin ilk anda sana aşık oldum ve seni her an daha da şiddetle sevdim."

ondan sonra." Gözleri yüz ifademi arıyor, ruhunu bir hiç uğruna ortaya koymadığını söyleyebilecek bir şey arıyor. Ama ona verebildiğim tek şey boş bir bakış.

Bunu görüyor ve kabaca yutkunuyor. Gergin bir şekilde. "Bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Önem verdiğin şeyleri elinden alacak bir aşk hayalin olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum bu-"

Sözleri beni transımdan çıkarıyor. İki elimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırıyorum, aramıza biraz mesafe koyup bir an olsun düşünebilmek için sabırsızlanıyorum.

"Bunu bilemezsin," diye tükürmeyi başarıyorum. "Bunun diğer ilişkilerden farklı bir şekilde biteceğini düşünmen için hiçbir neden yok. Sen sıkılabilirsin, belki ben sıkılırım ya da Tanrı korusun tam tersi olur ve birlikte olmak için hayattan istediğimiz diğer her şeyi feda etmek zorunda kalırız. Bu nasıl olur da tüm bunlara değer? Bunun özel bir şey olduğunu, birlikte olabileceğimizi nasıl düşünebilirsin-?"

"Çünkü sen **özelsin**, lanet olası!" diye kükrer. "Çünkü bu bağlantı özeldir. Bunu nasıl göremezsiniz?"

Patlaması karşısında şaşkınlıktan gözlerim dönüyor. Aiden daha önce hiç bağırمامıştı ama şu anda gerçekten de aklını kaçırmış gibi görünüyor.

Devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Bunun seni korkuttuğunu biliyorum. İlişkiler hakkında neden böyle hissettiğini biliyorum ve inan bana, anlıyorum ama... bir noktada bunu yürütmenin mümkün olduğuna inanmalısın. Buna değeceğine. İnanmak zorundasın."

Kelime seçiminden mi yoksa beni hala boğan korkudan mı bilinmez, bir parçamın başından beri bir gün Aiden'a söyleyeceğimi bildiği kelimelerin ağzımdan çıktığını hissediyorum.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Bana nasıl hissedeceğimi ya da ne yapacağımı söyleyemezsin Aiden. Sadece reddedilmeyi olduğu gibi kabul etmelisin."

İkimiz de olduğumuz yerde donup kaldık. Şaşkınlıkla gözlerimizi kırıştırdık ve bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamayarak birbirimize baktık.

"Bu değil-" diye kekeliyorum, hemen kelimeleri geri almak istiyorum. Çünkü onları yüksek sesle duymak - bu kelimeleri Aiden'la bir cümle içinde kullanmak - düşündüğüm gibi hissettirmedi. Yanlış hissettiriyor, yanlış tat veriyorlar ve aniden dehşete düşüyorum.

Çünkü sanırım başından beri yanılmış olabilirim.

Aiden esprisiz bir kahkaha atıyor. "Her kelimesinde ciddiydin," diyor başını sallayarak. "Bunun bir şey olmasından o kadar korkuyorsun ki beni uzaklaştırıyorsun. Burada kalmayacağını bilmeliydim."

"Hayır, bekle, ben yapmadım-"

"Kendine sakla Dani," diyor ve kıyafetlerinin geri kalanını aramak için benden uzaklaşıyor. Onları kararlı sarsıntılarla giyiyor, aniden benden uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyor. "Daha fazla bahane istemiyorum. Haklısın, en başından beri duygularını açıkça ifade ettin. Bunun değişebileceğini düşündüğüm için aptalım. Beni gerçekten isteyebileceğini."

Sesi o kadar acı, o kadar kırık geliyor ki kendimi kolundan tutup yüzüme döndürmek için öne doğru bastırırken buluyorum. "Aiden, öyle demek istemedim. Gitme, sadece bunu konuşalım-"

Elimden kurtulurken acı bir kahkaha attı. "Neden? Beni biraz daha uzaklaştırabilersin diye mi? Sadece bu kadarını kaldırabilirim, Dani." Hızlıca çekiştirerek gömleğini üzerine geçiriyor, aramızdaki son giysi katmanı da çıkınca daha temkinli görünüyor. "Beni istemeyen biri için savaşmayacağım. Bu benim ilgilendiğim türden bir ilişki değil."

Sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerliyor, kapıyı çekip açıyor ve koridora doğru itiyor.

"Bekle, bu kadar mı?" Panikle sesimi normalden daha yüksek çıkararak soruyorum. Ama gerçekten panikliyorum, aniden fark ettim ki

Onu çok zorladığımı, çok fazla zarar verdiğimi ve onu geri çekemeyeceğimi.

Onu kaybetmiş olabileceğimi.

"Bu kadar," diyor gergin bir sesle ve bana son bir kez bakmak için dönüyor. Hem kararlı hem de acılı bir bakış. "Eğlenceliydi, Dani-" Adımı söylüyor ve ilk kez alışkın olduğum alaycılıktan eser yok- "ama sanırım benden bu kadar. Yalnız hayatının geri kalanının tadını çıkar."

Ve böylece çekip gitti, beni şok içinde onun geri çekilen formuna bakmak ve ön kapıyı arkasından çarptığında irkilmek zorunda bıraktı.

Ve bir anda kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim.

DANI

Önümüzdeki birkaç gün işte berbat durumdayım. Tanrıya şükür sadece barmenlik vardiyalarında çalışıyorum ve Bobby beni biraz rahat bırakacak ve yorum yapmayacak kadar uzun süredir tanıyor çünkü barın arkasında yaptığım hataların sayısı beni kesinlikle kalıcı bir işten kovdururdu. Siparişleri berbat ediyorum, bardakları düşürüyorum ve kesinlikle çok fazla sarhoş müşteriyi tersliyorum. Haftanın sonunda, barın tıka basa dolu olmasına ve açıkça personel yetersizliğine rağmen herkes bana geniş bir alan bırakıyor.

İçimde dönüp duran duygusal karmaşayla başa çıkamıyorum.

Günlerce Aiden'ı incittiğim için pişmanlık, bizi kıracağını bildiği bir noktaya ittiği için öfke, geldiğimiz noktadan nefret ettiğim ama ondan nefret etmediğim için kafa karışıklığı ve sadece... incinmişlik arasında gidip geldim.

Göğsümü en çok dolduran bu son duygudur.

Lisedeyken kalp acısının nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanırdım. Bir arkadaşımı ve erkek arkadaşımı bir arada kaybetmenin bunu son kez hissedeceğimi sanıyordum - bir daha kimseyle yakınlaşmamaya yemin etmemin ilk nedeni buydu. Ama yine de... Aiden'ı kaybetmenin verdiği acıyla kıyaslandığında bu bana kağıt kesiği gibi gelmişti.

Ama ne zaman onu arayıp özür dilemeyi, konuşmayı düşünsem aracılığıyla ne oldu,

Karışıklık yapar bir görünüm ve ardından, en başta arkadaşça bir ilişkiden fazlasını istemememin nedenlerini hatırlatan bir öfke. Çünkü gerçekte hiçbir şey değişmedi.

Hâlâ bir erkek arkadaş istemiyorum, çünkü bir ilişkinin hayatımı istemediğim b i r yöne sürükleyeceğinden ölesiye korkuyorum. Yaşanan hiçbir şey bu inancımı zayıflatmadı.

Hatta bir bakıma daha da güçlendirdi. Gereçeklerime rağmen Aiden'a karşı hisler geliştirmiş olmam, onunla konuşmaya çalışırsam bunun yüzüme patlayabileceği korkusunu körüklüyor. Bu yüzden onu aramak yerine,

kendimi barla oyalıyorum,

Şehirde dolaşp rastgele şeylerin fotoğraflarını çekmek ve sonunda tek bir fotoğraf ödevini beceriksizce tamamlamak. Tüm bunlar olurken, kafa karıştırıcı duygu girdabının eninde sonunda azalmasını ve yok olmasını umuyorum.

Olmuyor. İki hafta sonra hâlâ o sabahki kadar kafam karışık, o kadar incinmiş durumdayım.

Annemleri ziyaret etmeye karar verdim, mutfağa girdiğimde kendimi doğal olmayan bir şekilde gergin hissediyordum. Annem beni selamlamak için kocaman bir gülümseme veriyor.

"Merhaba tatlım. Pazar yemeğinden önce seni göreceğimizi sanmıyordum. Her şey yolunda mı?"

Çünkü tabii ki bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir. Annemin sezgileri hiç kimseyi yanıltmamıştır. "İyiyim," diye cevap veriyorum sıkıca, buzdolabından bir şişe su alıp kahvaltı barında onun yanına oturuyorum. "Ben sadece... huzursuzum. O yüzden uğrayayım dedim."

Alnı kaşlarını çatarak kırışıyor. "İş mi?" diye soruyor basitçe.

İlk içgüdüm yalan söylemek ve başımı sallamak, hissettiğim her şeyi daha da derine gömmek ve böylece bunlarla uğraşmak zorunda kalmamak, ama buna karşı karar vermek için annemin yüzüne bir kez bakmak yeterli oluyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim kelimeyi söylerken çatlıyor.

"Oh, Dani," diyor yatıştırıcı bir şekilde. Reddedeceğimi bildiği için bana sarılmıyor ya da şefkat göstermiyor ama yüz ifadesi bilerek yumuşuyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yine içgüdüsel olarak yalan söyleyip geçiştirmek istiyorum ama bu duygulardan kurtulmaya çalışmaktan yoruldum. Tek yaptığı beni daha derin bir sarmalın içine sokmak.

Ben de onun yerine sertçe başımı salladım.

Okuduğu kitabı kapatarak minderlere yerleşiyor ve dikkatini bana odaklıyor. Tek kelime etmeden, her şeyi boşaltmam için beni cesaretlendiriyor.

"Görüştüğüm şu adam," diye ağzımdan kaçırdım. "Şey, tam olarak görüşmüyorduk. Ama birlikte yatıyorduk. Düzenli olarak. Ve arkadaş olduk."

Annem hiç yargılamadan devam etmem için başını sallıyor.

"Her şey çok iyi gidiyordu," diye söze giriyorum, yaptığım şeyi neden yaptığımı savunmak için aniden çaresiz kalıyorum. "Sıradandı, eğlenceliydi ve kimsenin bir beklentisi yoktu, bu yüzden sadece birbirimizin tadını çıkarabiliyorduk ve olduğundan daha fazla bir şey olduğunu düşünmüyorduk. İlk takılmaya başladığımızda tam da böyle olacağını söylemiştik."

"Ama ona değer vermeye başladın?" diye soruyor usulca.

Ve bu cevap konusunda kendime yalan söyleme noktasını geçmiş olmama rağmen, hala bunu dile getirmeye hazır değilim. Anneme sadece ne hissettiğimi tam olarak göstermesini umduğum yaralı bir bakış atabiliyorum.

Yüzümdeki duyguları hemen okuyarak bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Aiden'ı önemsemeye başladığımı anlıyor ama aynı zamanda işler yolunda gitseydi onun karşısında gözlerimde kalp ağrısıyla oturuyor olmayacağımı da görüyor.

"Tamam, daha fazlası için zorladı. Ne istiyordu? Çok mu muhtaçtı?"

Bu soru karşısında kaşlarımı çatıyorum ve hemen şaşıyorum. "Hayır, muhtaç değil. Benim çılgınlığıma çok destek oldu."

Program. Çoğu erkek onları görmek için her fırsatı değerlendirmesem bana yapışır ama Aiden asla böyle biri değildir."

"O zaman sorun ne?" diye soruyor. "Ondan hoşlanmıyor musun? Eğer birkaç ay önce kokusunu aldığım adamsa, o zaman ikiniz uzun süredir görüşüyorsunuz demektir. Genellikle birkaç hafta sonra sıkılırsınız. Bunun iyiye işaret olduğunu düşün­düm."

"Hayır, mesele o değil. Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum ürkeke. "Sadece bunu başka bir şeye dönüş­tmeyeceğimiz konusunda anlaşmış­tık. İyi bir şeyi sebepsiz yere mahvediyor."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Sebebi yok mu? Gerçekten mi?"

"Şey... evet. Ona ilk günden beri bir ilişki aramadığımı söylüyorum, bu yüzden konuyu aç­tığında ne olacağını çok iyi biliyordu. Onun... onun... olduğunu bilerek onunla görüşmeye devam edemem."

Yüzündeki şaşkınlık yerini şefkate bırakıyor. "Ah, tatlım. Kelimeyi bile söyleyemiyor musun? Aşık olma fikrine neden bu kadar karşısın?"

"İstemiyorum," diyorum savunmacı bir şekilde. "Ben sadece... bunu istemiyorum."

Bir an beni inceliyor. Sonra, sesinde sadece merak vardı, "Neden olmasın?" diye sordu.

Ve ona aval aval bakıyorum. Anlamamasına şaşır­dığım için değil, ilişkiler konusunda neden böyle hissettiğimi kendi anneme hiç itiraf etmediğimi fark ettiğim için.

Annemin bakışı acıma değil, üzüntü bakış­ıydı. Sanki kızının sevgiden ne kadar korktuğunu yeni fark ediyormuş gibi.

"Matt'in lisede kalbini kırdığını biliyorum ama Dani, bu yıllar önceydi. O aptal bir çocuktu ve sen de aşık olmuş bir genç kızdın. Bu aşktan sonsuza dek vazgemen için bir neden değil." Duraksıyor, bir an için bir şey düşün­üyor gibi görünüyor. "Baban ve ben sana ilişkilerin yürümeyeceğini düşün­dürece­k bir şey mi yaptık?"

Tereddüt ediyorum. Tabii ki tereddüt ediyorum. Ailemle bu konuda ne hissettiğimi hiç konuşmadım ve en son

yapacağım şey

annemin onu daha az sevdiğimi düşünmesini istemiyorum. Ya da babamın.

Onları seviyorum, sadece aralarındaki ilişkiyi anlamıyorum.

"Endişelendiğimden değil. Sadece... aşkla ilgili teorilerim var ve evet, Matt yüzünden başladılar ama bu beni bir ilişkiye benzer bir şey bile istememeye itiyor. Bu çok mu yanlış? Ben gencim, istememe izin verilmeli."

"Dani, söylememeye çalıştığın şeyin etrafında dans etmeyi bırak ve sadece söyle."

Annemin gözleriyle karşılaşıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Şey... genellikle biri bir ilişki istemediğinde bunun nedeni incinmekten korkmasıdır," diye çekingen bir şekilde başlıyorum. Beni teşvik etmek için başını salladığında derin bir nefes daha alıyorum. "Bunu anlıyorum ama yine de tuhaf bir caydırıcılık. Hayatı darbeler ve çürükler olmadan yaşayamazsın. Ama anlamadığım şey -" ona bir kez daha gergin bir bakış attım- "her şey yolunda gittiğinde ve yine de fedakârlıklarla geldiğinde. Bu bende nasıl bir eş bulma isteği uyandırabilir ki?"

Bu noktada annemin kafası karışmış görünüyor. "Fedakârlık mı? Sence baban ve ben evliliğimiz için neleri feda ettik?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum ve hışımla koltuğuma yaslanıyorum. "Ciddi misin sen? Anne, sen Tri-state bölgesinin gördüğü en iyi nörologdun. Ve işini çok severdin! Evde oturan bir anne olmaya başka ne denir ki?"

Şimdi sandalyesinde arkasına yaslanan o. "Sence bu bir fedakarlık mıydı?"

Şok olma sırası bende. "Tabii ki öyle! İşini bırakmanın seni öldürmediğini söyle bana."

Gözleri kocaman açılmış, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye nefes alıyor. "Siz çocuklar için işimi bırakmaktan nefret ettiğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Nasıl yapamazsın?" Ben de aynı derecede şaşkın görünerek soruyorum.

Sanki beni yepyeni bir ışık altında görüyormuş gibi bir an daha bana bakıyor. Sonra başını sallayarak beynindeki sisi temizliyor ve öne doğru eğilerek ellerini masaya dayıyor. "Tamam, evet, siz çocuklar olmasaydınız, babanız ve ben kendi kariyerlerimizde kesinlikle yolumuza devam ederdik. Yaptığımız işi seviyorduk ve bu işte çok iyiydik. Bu yüzden alanımızın en iyisi olmaktan gurur duyduğumuz konusunda haklısınız. Ancak... bir noktada bazen daha önemli şeyler olduğunu fark ediyorsunuz. Çocuklar, bir hobi ya da bir ilişki gibi. Hatta bir dostluk."

Bakışlarımı düşürmüyor, ondan uzaklaşmama izin vermiyor. Bununla alay etmek istediğimi biliyor, kendimi yaşadığım hayata duyduğum sevginin üzerine koymaya çalışabilecek her şeyden derhal ayırmak istediğimi biliyor.

"Bir şey sizin için daha önemli olsaydı ne yapardınız?" diye devam ediyor, inatla. "Ya fotoğraflarınızla yarattığınız sanattan daha fazla gurur duymanızı sağlayacak bir şey ortaya çıksaydı?"

Sorusu karşısında çenem düştü. "Daha mı gururlu? Tıp mesleğinin en iyisi olmaktan daha mı çok gurur duyuyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sorum karşısında gözleri açılıyor. "Bunu bana nasıl sorarsın?" diye soruyor nefes nefese bir sesle.

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Buraya girdiğimde olduğumdan daha da şaşkın hissederek sadece onunkini bekleyebilirim.

Ben de ona öylece bakıyorum. Umutsuzca ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama on yılımı kendimi bunun tam tersine -evliliği ve çocukları yüzünden kariyerinden vazgeçtiğine- ikna ederek geçirdim ve bu konudaki algılarımı yeniden düzenlemekte zorlanıyorum.

"Bekle... babam ne olacak?" Şaşkınlıkla sordum. "Bana onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyemezsin."

O da aynı derecede şaşırmış görünüyor. "Neden? Erkek olduğu için mi?"

Bunun üzerine hafif bir utanç hissettim ve ağzım kapandı.

"Bunca zamandır böyle mi düşünüyordun?" diye soruyor inanmayan bir ses tonuyla. "Babanla birlikte olmak için sevdiğim şeyleri feda etmem gerektiğini mi? Seninle olmak için?"

Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemiyorum. "Ben... şey Evet."

"Evde oturan bir anne olmak hayatımda verdiğim en iyi karardı," diyor. "Seninle ve kardeşinle birlikte olabilmek için günde on, on iki, on sekiz saatten vazgeçmek mi? Buna nasıl fedakarlık diyebilirim ki? Anlayabilseniz de anlamasanız da sizinle birlikte olmak istedim çocuklar. Muayenehanemi bırakmak asla bir fedakârlık değildi. Bu bir ödüldü."

Nutkum tutuldu.

Haklı, bunun iyi bir şey olabileceğini düşünmek için bir kez bile durmadım. Kariyerlerini bir kaide üzerine koymaya, onun ve babamın aşk için hayatlarından vazgeçtikleri fikrine o kadar kapılmışım ki, bir kez bile durup bundan mutlu olup olmadıklarını düşünmedim. Bunu tercih edip etmediklerini.

"Yani kariyerinden vazgeçtiğin için hiç pişman olmadın mı?" Kısık bir sesle sordum.

"Bir saniye bile" diye cevap veriyor hemen. "Peki ya babam?"

Başını sallar. "O da öyle. Bir kez bile geriye dönüp kararlarımıza bakmadık ve keşke farklı bir şey yapsaydık demedik." Yüzümü ellerinin arasına almak için öne doğru eğiliyor ve bana sevgi dolu bir gülümseme vererek şöyle diyor: "Biz sadece bize senden daha fazlasını veren anlara değer verdik."

Kendimi geri çekmeye ya da söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmeye ikna edemiyorum. Başım dönüyor, ne duyduğumu ve ne düşündüğümü karıştırıyorum-

"Bunca zamandır evde oturan bir anne olmak zorunda hissettiğin için işinden vazgeçtiğini sanıyordum." I

Aklıma bir şey geldiğinde şaşkın bakışlarımı ona çeviriyorum. "İşi özlüyor musun ki?"

Omuz silkiyor ve gözlerindeki bakış, bana karşı acımasızca dürüst olacağı konusunda beni rahatlatıyor.

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Kariyerimi seviyordum ve onunla gurur duyuyordum. Bilimi ve hayat kurtarabilmeyi çok seviyordum. Yani evet, bazen özlüyorum. Mükemmel bir dünyada olsam kendimi klonlardım, böylece senin ve kardeşinin hayatının bir saniyesini bile kaçırmadan bu işi yapabilirdim. Gerçek bu. Ama asla, bir kez bile, ayrılma kararımı ikinci kez düşünmedim."

Kafamı sallıyorum, kafa karışıklığı sisini temizlemeye çalışıyorum. Sersemlemiş durumdayım, anlamaya çalışıyorum, nasıl bu kadar yanlış anladığımı ve bu kadar kör olabildiğimi anlamaya çalışıyorum-

"Gidip onunla konuşmalıyım," diye geveliyorum, kendimi sabitlemek için kol dayanağını tutuyorum. "Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamıyorum. Sadece... Onunla konuşmam gerekiyor." Sonra aklıma bir şey geliyor ve bakışlarım telefonuma kayıyor. "Tarih ne? Cumartesi mi?"

"Evet, ayın on dördü," diye cevap veriyor annem sakince. İçimde fokurdayan yeni kargaşadan tamamen habersiz.

"Siktir. Dövüşü bu gece." Hatırlatma üzerine sandalyemden fırladım. "Gitmek zorundayım. Ona orada olacağımı söyledim."

"O bir dövüşçü mü?" diye soruyor annem şaşkınlıkla. "Boksör gibi mi?"

Onun endişesini bertaraf ederken çantamı omzuma atıyorum. "Güven bana, o hayal ettiğin gibi biri değil. Çekici, yakışıklı ve çok ama çok komik biri. İnanılmaz biri. Onu seveceksin." Kendi sözlerim acelemden duraksamama neden oluyor ve "Eğer... eğer beni affederse." dediğimde sesim doğal inancını kaybediyor.

Şimdi de annem bana el sallıyor. "Sadece konuş onunla. Eğer söylediğiniz kadar harikaysa, ikiniz bir yolunu bulursunuz."

Ve yeni öğrendiğim her şeyin yarattığı kafa karışıklığı hala içimde Aiden'a karşı hissettiklerimle karışıyor olsa da, bu sözler kapıdan çıkarken bana umut veriyor.

Arenaya vardığımda neredeyse sinirden titriyordum. Uber şoförümün kaç kez farklı bir rota önerdiğim için beni arabadan atmak istediğinden eminim.

Aceleyle bilet gişesine gidiyorum ve etkinlik bir saat önce başlamış olmasına rağmen hala son dakika bileti alan insanlarla dolu uzun bir kuyruk var. Zihinsel olarak sıranın daha hızlı ilerlemesini isterken ayaklarımın endişeyle titremesine engel olamıyorum.

Elimdeki telefona bakarken, milyonuncu kez Aiden'a mesaj atıp atmamayı tartışıyorum. Aklımdan geçenleri yazıya dökmek için değil ama en azından üzgün olduğumu ve ona destek olmak için burada olduğumu söylemek için. Ama bir dövüş gününün, bir dövüşçüyü zafer düşünceleri dışında herhangi bir şeyle rahatsız etmek için olabilecek en kötü zaman olduğuna eminim, bu yüzden telefonu indiriyorum.

Ve yirmi saniye sonra tekrar al.

Nefesimin altında "Siktir, siktir, siktir," diye sayıklıyorum. Burada doğru seçeneğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir mesaj yazmaya başladım. Siliyorum. Başka bir tane yazıyorum.

"Lanet olsun, Aiden," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Neyse ki kararsızlığım beni beklemenin acısından uzaklaştırdı, arkamdan dürtülerek pek de nazik olmayan bir şekilde acele etmem ve biletimi şimdiden almam söylendiğinde bunu fark ettiğimde irkildim.

Bilet gişesine yaklaşırken nefes nefese bir sesle "Özür dilerim," diyorum. "İçeri girmek için sadece bir bilete ihtiyacım var. Herhangi bir bilet."

"Hangi dövüşçüyü destekliyorsunuz?" diye soruyor çalışan bayan sıkılmış bir sesle. "Bilet satışı için ona kredi vereceğiz."

Hatırlatıldığında kalbim boğazıma kaçıyor. Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Aiden Reeves," diye sessizce cevap veriyorum. "Aiden Reeves için buradayım."

Bileti elime alır almaz kalabalığın arasında koşturuyor ve onun dövüşünü kaçırmamış olmayı umuyorum. Kafesteki dövüşçülere bakmakla ve hangi dövüş numarasında olduklarını bulmaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki, göğsüne çarpana kadar Aiden'in babasını görmüyorum.

"Yavaş ol," diyor, beni sabitlemek için kollarımı kavırıyor. "Ateş nerede?"

"Aman Tanrım, seni orada görmedim, çok özür dilerim," diye geveliyorum ellerimi sıkarak. Bay Reeves'e endişeli bakışlar fırlatıyorum çünkü Aiden ve benim hakkımda ne kadar şey bildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Oğlunun kalbini kırdığım için bana cehenneme gitmemi söylemeyince -sadece küçük bir gülümseme verip geri adım atıyor- soruyu riske atıyorum. "Hangi dövüşte olduklarını biliyor musun? Bilet gişesinden dövüş kartını aldım, bu yüzden Aiden'in sekiz numara olduğunu biliyorum ama-"

"Şu anda altıdalar," diye cevap veriyor. Omzumun üzerinden kafese hızlı bir bakış atarak ekliyor, "Görünüşe göre yeni bitiyor. Yani zamanlaman mükemmel."

"Mükemmel değil," diye mırıldanıyorum ne dediğimi anlamadan önce. Anladığımda gözlerim açılıyor ve çaresizce Bay Reeves'e bakıyorum.

Odadaki fili kabul ettiğimde iç geçiriyor. "Bak Dani, Aiden'la aranızın bozuk olduğunu biliyorum ama-"

"Onu asla incitmek istemedim," diye ağzımdan kaçırdım. "Yaptığımı biliyorum ve yaptığım için çok ama çok üzgünüm. İnanın bana, ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsiniz." Özür dilemeye başladığımda, devam etmesini engelleyemiyorum. Kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"O tanıdığım en inanılmaz adam. Ona söylediklerimi hak etmedi ve onu sevgiye layık olmadığına inandırdığım için kendimden nefret ediyorum. Onu incitmiş olmak beni öldürüyor. Ben sadece... o... o-"

"Dani," diye araya girdi Bay Reeves usulca. "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. İlişkiler korkutucudur. Özellikle de sen bağlanmak istemeyen bir kadın olduğun için. Bu konuda biraz tecrübem var, o yüzden seni anladığımı söylerken bana güven." Gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum, sözleriyle gevşeyen bir anı, ama bakışları kapanıyor ve devam ediyor. "Ama anlamadığın şey, başlangıçta hiç pranga olmadığı. Hepsi senin kafanın içinde."

Sözleri beni duraksatıyor, yüzümde bir çatıklık belirliyor.

"Onun buna değmeyeceğini düşündüğümünden değil, sadece genel olarak ilişkilerle gelen değişikliklerin buna değeceğini hiç düşünmedim. Kim olduğumdan vazgeçmeye hazır değilim."

Bay Reeves bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Oğlumun senin saçının telini bile değiştirmek isteyeceğini nereden çıkardın?"

İşte o zaman iç çatışmalarımın gerçek çılgınlığı bir anda gün ışığına çıkıyor.

Yuva kurmanın getireceği değişikliklere asla hazır olamayacağım konusunda o kadar endişeliydim ki, Aiden ile yuva kurmanın hiçbir değişiklik getirmeyebileceği aklıma bile gelmedi. Ya da en azından kötü olanları.

"Ben bir aptalım," diye nefes alıyorum.

Bay Reeves garip bir şekilde yumruğunun içine öksürüyor ve gülümsemesini zar zor gizliyor. "Birazcık."

Bunun üzerine yüksek sesle bir kahkaha attım. Birden rahatlamış hissederek kollarımı boynuna doladım ve ona minnetle sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bir saniye sürüyor ama sonunda o da beni sıkıyor. Çekildiğinde yüzünde gerçek bir mutluluk vardı ve "Hadi gidip oturacak bir yer bulalım, olur mu?" dedi.

Hızlıca başımı sallayarak onun yanından geçip bir sonraki dövüşün başlamak üzere olduğu kafese bakıyorum.

Sonra bir anlık kararla telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum ve Gönder tuşuna basıyorum.

AIDEN

Gerçek bir nefes almayalı iki hafta oldu. Bu gece yapmam gerekeni yapabilecek kadar aklımı başıma topladığımı hissetmeyeli iki hafta oldu.

Ve bu benim odaklanmamı bozuyor.

Dani'yi dairemde bıraktıktan sonra spor salonuna gittim ve her boksörün ayrılıktan sonra yaptığı şeyi yaptım: Antrenman yaptım. Kendimi o kadar zorladım ki Max işim bittiğinde beni duşlara sürüklemek zorunda kaldı ve yine de olanlara tam olarak ayrılık diyemeyeceğim gerçeğini unutmaya yetmedi.

Ayrılmak için birlikte olmalısınız.

İki hafta boyunca kendimi bu dövüş için antrenmanlara verdim. Bundan vazgeçmemin, babamı arayıp başka bir kadının ayrılmasının hayatımla ilgili kararlarımı etkileyeceğini söylememin hiçbir yolu yoktu.

O kendi seçimini yaptı, ben de kendi seçimimi yaptım.

Bu şekilde bittiği için Dani'yi suçlamıyorum. Biz çıkarken nelerden korktuğunu biliyordum; yorumumun ona neler yaptıracağını biliyordum. Onun tepkisine şaşırın bir yanımda yok.

Ben sadece... incindim.

İçimden sürekli hatırlatmalar yapmama rağmen, bir parçamın onun fikrini değiştirebileceğini düşündüğünü fark ettim. Korkularına karşı savaşılabılır ve benim bir şans vermeye değer olduğuma karar verebilirdi.

Kadınlar üzerinde böyle bir etkim olmadığını bilmeliydim.

Dövüş günü yaklaştığında, her zamanki halimden eser kalmıyor. Harekete geçmekten, otomatik pilota kilo vermekten ve yirmi dört saat aç ve susuz kalmanın getirdiği acıya şükretmekten başka bir şey yapmıyorum. Fiziksel acı geçici olarak duygusal acının önüne geçiyor ve uyuşukluk haline daha da gömülmeme izin veriyor.

Tartıdan sonra içtiğim ilk su yudumuyla rahatladığımı hissetmiyorum ve dövüşten önceki gece alışlagelmiş takım yemeği yerine Tristan ve Jax'e uyumak için eve gitmeme izin vermeleri için yalvarıyorum.

Bir şekilde kendimi kendi evim yerine babamın evinde buldum. Dairemde hâlâ Dani'nin kokusu var ve her şey olup bittiğinden beri kendi yatağımda uyuyamadım.

Babam bende bir sorun olduğunu biliyor ama kavga etmeden önce bunu sormayacak kadar da biliyor. Yine de ondan aldığım endişeli bakışlar yüzünden, her zamanki duygular hakkında konuşmayız tavrını bozup bana neyim olduğunu sorabileceğini düşünüyorum.

Bunu yatmam için bir işaret olarak kabul ediyorum ve kalbimi kıran siyah saçlı bir kızın anısıyla ve kavga günü sinirlerinin onu temizlemeye yeteceği umuduyla uykuya dalıyorum.

Ertesi gün sinirlerim iyice geriliyor. Onlarla birlikte uyandığımda rahat bir nefes alıyorum, en azından bir günlüğüne zihnimi meşgul edecek başka bir şey olduğu için şükrediyorum.

Bütün gün onu düşünmedim. Ne kahvaltıda, ne arenaya giderken, ne de Jax ile ısınırken ve adımın söylenmesini beklerken. Dövüş günü stresi o kadar kötü ki, ölmek ya da öldürmek dışındaki her düşünceyi gölgede bırakıyor.

Kafese doğru yürürken bu ilahi kafamın içinde çınlıyor. Artık uyuşmuş hissetmiyorum ama yine de donmuş hissediyorum ya da en azından her zamanki kibirli, enerjik halim gibi değilim. Eldivenlerime vurup içimdeki ilahiyi daha yüksek sesle söylemeye zorluyorum ve kendimi her zamanki dövüşçü ruh halime sokmaya çalışıyorum.

Ve yine de zil çaldığı anda, ses her zamanki gibi kışımın altında bir ateş yakmak yerine, kendimi hala... düz hissediyorum.

Koç köşemdeki yerinden dokun ve hemen git diye bağırmasına rağmen, rakibimin gözündeki parıltıyı fark edecek kadar hızlı değilim.

Eldiveniyle eldivenime vuruyor ve ben tepki veremediğim üzerime atıyor.

Onun saldırısına karşı kendimi siper ederken tek düşünebildiğim lanet olsun, lanet olsun. Yumrukları eldivenlerimi ve ön kollarımı sıyrıp geçiyor ama bana nefes alma ya da karşılık verme şansı vermeyecek kadar hızlı atıyor. Kabuğuma çekilip geriye doğru hareket etmeye başladım.

"Çekil, Aiden, çitten in!"

Jax'in bağırıldığını duyuyorum ama sanki beynim ağır çekimde hareket ediyor. Bacaklarımı çalıştıramıyorum.

Özellikle de Red aniden yere düşüp onları altımdan aldığı anda.

"Hadi Aiden, sana zorbalık etmesine izin verme! Ayağa kalk, bu raundu geri almalıyız."

Bacaklarımı beline dolamayı ve onu gardıma almayı başarıyorum ama bu onun yumruk yağdırmaya devam etmesini engellemiyor. Boynundan ve kollarından tutup onu aşağı çekmeye çalışıyorum, böylece daha fazla yer kalmıyor ama zaten çok kaygan olduğu için onu iyi kavrayamıyorum. Çeneme büyük bir sağ yumruk indirdiğinde, bu beni sadece

abalarımı ikiye katladım. Kafamdaki ınlamayı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve bacaklarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Bu ileri geri dövüşün ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç kez kontrollü bir pozisyon buluyorum, hatta bazen kendi yumruklarımı bile indiriyorum, ama sonra beni tekrar alt ediyor ve sırtüstü yatırıp daha fazla yere vuruyor.

Kşelerimizin raundun bitmesine otuz saniye kaldığını haykıran sesleri Red'e her nasılsa daha da büyük bir enerji patlaması enjekte ediyor. Çaresizlik içinde bacaklarımı açıp kafasının etrafına atıyorum ve onu üçgen boğazla yakalamaya çalışıyorum.

Ama bu özensiz ve açıkça çaresiz bir hamle, çünkü rakibim bundan kolayca sıyrılıyor ve yanımda daha da iyi bir pozisyona geliyor. Artık sadece bacaklarım onu kontrol edemiyor değil, aynı zamanda geçiş sırasında kolumu da kavramayı başardı.

"Koluna dikkat et, Aiden, kol çubuğu için gidiyor!"

Mırıldandığım bir lanetle, o geri çekilip kolumu sıkmadan önce kolumu geri çekmeye çalışıyorum. Ama çok yavaşım, hâlâ çamurda ilerliyorum ve o benden bir adım nde olmakta çok iyi. Bir anda bacaklarını savurup kolumla birlikte geriye düşüyor ve kalçasını kaldırarak dirseğime baskı uyguluyor.

"ZAMAN!"

Zil raundun bittiğini işaret ettiğinde kolumu istemeyerek de olsa bırakan ve küfreden kişi artık Red. Ama ayağa kalktığında yüzünde bir sırtış ve elleri zafer işareti olarak havada.

Kahretsin, bu kötü bir raunttu.

Ayağa kalktım ve köşeme doğru ilerledim. Koç ve Jax çoktan oradaydı, beni tabureye ittiler ve serinletmek için enseme buz koydular.

"Bana  derin nefes ver, Aiden," diye bağırıyor Koç.

Dediğini yapıyorum, kalp atış hızımı yavaşlatmaya zorluyorum ve beynimin uyanması için deli gibi çabalıyorum.

"O turu unut," diyor Koç başımdan aşağı su dökerken. "Hâlâ iki raundumuz kaldı. Topuklarından uzak durmanı istiyorum, Aiden. Beni anlıyor musun? Bu rauntta saldırgan olmanı istiyorum. Yumruğunu onun suratına indir ve orada tut çünkü bir sonraki hamlesinde aparkat için sana açık kapı bırakacak. Ama onun üzerinde kalmanı istiyorum."

"Tamam," diyorum aceleyle. Çabucak başımı salladım.

"Onun üzerinde kal.

Bir sürü yumruk. Anladım."

"Bu iş sende dostum, hadi," diye cesaretlendiriyor Jax. "Kafanı oyuna ver."

Kafanı oyuna ver.

Çünkü tabii ki Jax zihinsel olarak burada olmadığımı görebiliyor. Elbette bu dövüşe gelirken bile neden berbat durumda olduğumu biliyor.

"Saniyeler dışarı!" On saniyelik alkış sesi, korner görevlilerine kafesten çıkmalarını söylüyor. Tabureden kalkıyorum ve herkesin aceleyle yerlerine dönmesini izliyorum.

"Gidelim, Aiden, gidelim, Aiden!" Remy'nin sesini kalabalığın arasından net bir şekilde duyabiliyorum. Normalde buna bir sırtıma ve göz kırpmayla karşılık verebilirim, ama nedense normal çalımlarımın hiçbirini yeniden yakalayamıyorum.

İki haftadır hiç havam yoktu.

Zil çaldığında ve rakibime doğru adım attığımda bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. Ama sonra bu düşünce bambaşka bir nedenle aklımdan uçup gidiyor çünkü Red'in çeneme kocaman bir sağ yumruk indirmesi sadece iki saniye sürüyor.

Kalabalık sevinç içinde kükrer.

Geriye doğru tökezliyorum, kulaklarım çınlıyor ve gözlerim kararıyor. Koç ve Jax'in ellerimi bırakmam, karşılık vermem, bir şeyler yapmam için bana bağıştıklarını belli belirsiz duyuyorum ama sanki hiçbir uzvum çalışmıyor. Geçen rauntta içinde debelendiğim

çamur bataklığa dönüştü ve

Beni o kadar uzağa ve o kadar hızlı sürüklüyor ki anlam veremiyorum.

Red beni bir kez daha yere sermek için hamle yaptığında, onu durdurmak için tek bir hamle bile yapamıyorum.

Birdenbire, üzerimde sonsuz benzin deposu olan bir dövüşçüyle boktan bir pozisyondayım ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum çünkü beynim yarı hızda çalışıyor. Yumruk yüzünden şimdi daha az.

Red üstümdeki pozisyonundan yumruk yağdırmaya başladığında daha da az.

Beni bir tanesiyle ikiye ayırdığında yanağımda ıslaklık hissediyorum.

Bana bir tane daha vurduğunda kaburgalarım çatlıyor.

"Aiden, hareket etmelisin, burada kalamazsın. Kafese gidelim ve ayağa kalkalım."

Dişlerimi sıkıyorum ve yan dönmeye çalışıyorum, böylece uzaklaşabilirim ya da en azından kafese yaklaşabilirim. Bu sırada birkaç yumruk daha yiyorum ama sırtım kafesin soğuk tellerine çarptığında rahat bir nefes alıyorum. Red'le aramda ayaklarımı altına alabileceğim kadar boşluk yaratmayı başarıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

Ama sadece bir anlığına, çünkü ayağa kalkmak için ne kadar uğraşıysam, rakibimin beni tekrar yere indirmesi de bir o kadar kolay oldu. Ve bu sefer daha iyi bir pozisyonunda.

Yüzüme birkaç hızlı yumruk atarak bundan hemen yararlandı. Gözümün şişmeye başladığını hissediyorum.

Ve onun ağırlığı üzerime çöktüğünde, onunla birlikte öyle ezici bir keder duygusu da çöküyor ki, bir an için nefes alamıyorum.

Sadece bu dövüşü kaybediyor olmam değil, bu kadar kötü kaybediyor olmam. İkinci raunttayız ve ilk rauntta bana vurduğu şeyin aynısını yemeden önce yirmi saniye bile dayanamadım; stratejisine karşı nasıl dövüşeceğimi söyledikten sonra bile kendimi yerde buldum. Maça girerken akıl sağlığımın çok kötü olması

Çünkü bu, bu durumu aşma ve mücadele etme arzusunu daha da zorlaştırıyor. Tek yapmak istediğim bu dayağı yemek ve hayatımda hiçbir şeyin yolunda gitmediği gerçeğini kabullenmek. Dövüşemeyeceğimi, hayatımın büyük bir kısmını adadığım ve gurur duyduğum bu şeyi, iyi olduğumu düşündüğüm bu sporu yapamayacağımı. Dani de dahil olmak üzere beni mutlu eden şeylere tutunamayacağımı. Tanrım, ben de onun için savaşmadım. İlk sorun işaretinde çekip gittim ve onu orada bıraktım. Benimle olmak istememesine şaşmamalı.

Bu düşünceyle, tüm mücadelem bitti. Dani'yi hak etmiyorum. Bu maçı kazanmayı hak etmiyorum. Ben sadece... kaybediyorum.

"Aiden. Aiden. Hadi dostum, benden vazgeçme. Uyan artık!"

Jax'in sesi bir şekilde bilinçaltıma sızıyor. İçimde bir ateş yakmaya yetmiyor ama ağızlığımı ısıırıyorum ve yumrukların akışını durdurmak için rakibimi tutuyorum. Neyse ki on saniye zili çalıyor ve sadece birkaç saniye daha dayanmam gerekiyor.

Raunt sonunda bittiğinde yanağım şişmeye başlamıştı bile ve yumruklarının beni ikiye böldüğü yerden yüzüme ve boynuma akan kanı hissedebiliyordum. Bir şekilde sendeleyerek ayağa kalkmayı başarıyor ve kendimi köşeme doğru zorluyorum.

Koç beni tabureye itiyor ve hemen başıma su döküyor. Bir havlunun kanı sildiğini, kesicinin şişen yanağıma soğuk metal bastırıldığını hayal meyal fark ediyorum.

"Yaralandığını biliyorum," diyor Koç, toplayabildiği en sakinleştirici ses tonuyla. "Bunun zor bir dövüş olduğunu biliyorum. Ama Aiden, amatör ve profesyonel arasındaki fark bu. Bana bir şampiyon olduğunu göstereceğin yer burası. İçinde olduğunu biliyorum, eğer olmasaydı sana inanmazdım. Bana burada olmayı hak ettiğini göster."

Normal bir günde, böyle bir konuşma ateşi yakmak için fazlasıyla yeterli olurdu. Şu anda böyle olmaması, zihinsel olarak ne kadar berbat durumda olduğumun bir kanıtı.

"Hadi dostum, bunu yapabilirsin. Bu dövüşü kazanabilirsin, yapabileceğini biliyorum." Jax kafesin dışında durduğu yerden bana cesaret veriyor. Remy bile kalabalıktan bir şeyler bağılıyor. İkisi de yardım etmek için bir şey yapmıyor.

"Aiden. Uyanmanı istiyorum," diye emrediyor Koç, yanaklarımı birkaç kez tokatlayarak. "Bir raundun var ve her şeyi kafeste bırakmanı istiyorum. Sahip olduğun her şeyi ona fırlat." Gözlerimin boş boş baktığını görüyor olmalı ki, bu genellikle bir dövüşçünün talimatları anlamadığı ya da gerçekten özümsemediği anlamına gelir, çünkü "Az önce ne dedim ben? Bana tekrar et."

"Her şeyi kafeste bırakmamı söylemiştin," diye tekrarlıyorum monoton bir sesle.

Sanırım Jax'in bir şeyler mırıldandığını duydum. Ama emin değilim çünkü koçlara toparlanıp çıkmalarını söyleyen on saniyelik zil çalıyor.

Ben tabureden kalkarken, Koç tabureyi kapıp kafesten çıkmadan önce bana cesaret verici bir baş selamı daha veriyor. Yolunu öyle bir şaşkınlıkla izliyorum ki Jax'in kafesin içinden söylediği sözleri neredeyse kaçırıyorum.

"Pekala bak, seni pislik. Bir şey söylemeyecektim ama bu dövüşü cidden mahvediyorsun, o yüzden daha kötüye gitmemesini umuyorum."

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. Kafese yaslanmış bana ters ters bakıyor ama aceleci bir sesle konuşmaya devam ediyor.

"Son iki haftanın zor geçtiğini biliyorum. Dani'yle ilgili her şeyin zamanlamasının berbat olduğunu biliyorum. Ve normalde hiçbir şey söylemezdim çünkü bence kafanı kışından kendi başına çıkarmalısın. Ama sevgilini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve belki de çok yumuşak davranıyorum, ama siktir et." Başını sallamadan önce derin bir nefes alır

sol omzunun üzerinden. Neye kafa salladığını görmeye çalışıyorum ama kalabalığın karmaşasından hiçbir şey seçemiyorum.

"Dani kalabalığın içinde," diyor sessizce.

Gözlerim açılıyor ve başım onu aramak için dönüyor. Sanki gözlerim onu bulmak için çoktan eğitilmiş gibi, çünkü kalabalığın içinde onu hemen seçiyorum. Spor salonunun olduğu bölümde oturmuyor ama sorun değil, çünkü onun yerine babamla oturuyor.

Tanrım, hatırladığımdan daha da güzel. Kötü kaltak enerjisini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yansıtan o deri ceketi giyiyor ve o çok sevdiğim uzun siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. Onda farklı görünen tek şey yüz ifadesi.

Her zamanki kendinden emin gülümsemesinin yerinde sadece... boşluk var. Gerginlik. Belki biraz çaresizlik. Ama bunların hiçbirisi mutlu değil ve kızımın yüzündeki neşesizlik içimi kemirmeye yetiyor.

Kızım benim.

Çünkü o hala benim kızım, değil mi? Her şeyden sonra bile mi? Geçtiğimiz iki hafta boyunca yaşanan tüm saçmalıklar sadece ona ne kadar aşık olduğumu vurguladı. Bu zeki, seksi, inanılmaz kıza ne kadar aşık olduğumu.

Ve o burada.

Bu beni önemseydiği anlamına mı geliyor? Beni tekrar araması için başka bir sebep yok, değil mi? Fikrini mi değiştirdi?

Ben şaşkın şaşkın Dani'ye bakmaya devam ederken Jax, "En çok tezahüratı o yapıyor," diyor. Sonra bir kahkaha attı. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama Remy'den bile daha yüksek sesle tezahürat yapıyor."

"Savaşçılar, hazır mısınız?"

Başka bir an olsa, hakemin bağırışı damarlarımdaki buzları eritir ve beni tekrar dövüş moduna sokardı. Ama Dani bana bir şeyler söylemek için o anı seçiyor ve kalbim başka bir nedenden dolayı duruyor. Yapamıyorum

Ne söylediğini anlamıyorum ama söylerken bana attığı bakış mesajı iletmeye yetiyor.

Beni istiyor. Bana geri döndü.

"Fighter, hazır mısın?"

Hakemin sözleri göğsümdeki mutluluk, rahatlama, bir şey balonunu delip geçiyor. Bakışlarımı Dani'den ayırıp kafese dönüyorum, şimdi bir dövüşün ortasında olduğumu hatırlıyorum. Kaybettiğim bir dövüşün.

Ancak göğsümde büyüyen bu yeni duygu kokteyli ile birlikte yeni bir his de geliyor. Kararlılık.

"Hadi Aiden, bu raundu ondan alalım! Bu bizim dövüşümüz!" Koç'un sesi beynime süzülüyor ve nihayet - lanet olası nihayet - beni adrenalinle dolduruyor. Yapmam gerektiği gibi, yapabileceğimi bildiğim şekilde performans göstermem için gereken adrenalin.

"İşte gidiyoruz, Aiden, işte gidiyoruz!" diye bağırان Jax, etrafındaki arena gürlerken coşkuyla alkışlıyor.

"Dövüş!"

Kelime hakemin ağzından çıkar çıkmaz, ağızlığımı ısırdım ve ileri doğru adım attım.

Red bir şeylerin değiştiğini hissetmiş olmalı çünkü bu raundun başında son iki rauntta olduğu kadar yüzüme bakmıyor. Hâlâ üzerime geliyor ama eskisi kadar yoğun değil.

Birkaç yumruk değiş tokuş ettik. Koçun dediği gibi yumruklarımı savurdum ve Red de kendi yumruklarını savurdu. İkimiz de yere iniyoruz. Çift yumruk atıyorum ve şakağını zar zor sıyıran bir sağ kroşe ile devam ediyorum. Birden Red beni aşağı yukarı süzmeye başladı, dövüş başladığından beri ilk kez gözlerinde saygı parlıyordu.

Ancak bu saygıyla iç içe geçmiş olan şey, diğer pek çok dövüşçüde gördüğüm aynı kararlılık; değerli bir rakip bulduğunuzda ve bu sayede kazanma arzunuzu ikiye katladığınızda ortaya çıkan ifade. Bu yüzden, her biri yere düştüğünde canımı yakacak kadar sert yumruklar savurması beni şaşırtmamalı. Ve

Önceki rauntlarda bana üstünlük sağlamasına ve beni yere sermesine rağmen, köşesinden bir çağrı duyana kadar vuruşlarının sandığımdan daha iyi olabileceğini fark etmedim.

"Üç say! Üç sayıyı at!"

İlk yumruk çeneme denk geliyor ve başımı geriye atıyor. İkincisi o kadar büyük bir güçle geliyor ki görüşüm gidip gelmeye başlıyor. Geriye doğru sendelerken, üçüncü yumruğun şakağıma gelişini ağır çekimde izlerken, zihnimde şu düşünce kristalleşiyor: Bu beni yere düşürecek olan yumruk. Eğer bu yumruk inerse, bu dövüşü kaybedeceğim.

Ve bu düşünce o kadar... iğrenç, o kadar kabul edilemez ki, kararlılığım anında güçleniyor. Kararlılık kaslarımı sıkılaştırıyor ve kanımda ateş alevleniyor.

Vazgeçmeyi siktir et, ben öyle biri değilim. Kafeste, hayatta, her yerde. Ben lanet olası bir dövüşçüyüm.

Üçüncü yumruğun şakağıma doğru ilerleyişini ve zamanın yavaşlamasını izlerken, savaşıma karar veriyorum. Ve kazanmaya.

Son saniyede yumruğun altından eğildim. Rakibimin eldiveninin saçımın üstünden sıyrıldığını hissediyorum ama bunun bir önemi yok çünkü aynı hareketle ciğerine sert bir yumruk indiriyorum.

Nefesinin kesildiğini, oksijenin tek bir atışla ciğerlerinden çekildiğini duyuyorum. İki büküm olup geri çekiliyor, umutsuzca aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyor.

Çünkü başına gelecekleri biliyor. Biliyor ki Başka bir dövüşçünün önünde durmak, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibidir.

Daha nefesini toparlayamadan üzerine çullandım. Yumruk üstüne yumruk atıyorum, kafası ve vücudu arasında gidip geliyorum, ona asla tamamen saklanma ya da bir sonraki vuruşumu tahmin etme şansı vermiyorum. Ve sırtı metal çitlere çarptığında yumruğum

bir zafer duygusu üzerime çöküyor. Dövüş bittiği için değil, dövüşün üçte ikisinde beni soktuğu pozisyona sonunda onu sokabildiğim için.

Mindere düşüyor ve saniyeler içinde ben onun üstündeyim, onun bana yaptığı gibi yumruklar yağdırıyorum. Saldırmak için yeterli alana sahip olmamı engellemek için beni tutmaya çalışıyor, ancak bu sadece daha kısa menzilli dirseklere geçmemi sağlıyor. Bir tanesi kaşını yarıyor ve yüzündeki kan görüntüsü beni hemen çılgına çeviriyor. Atışlarımın gücünü on kat arttırıyorum.

"Fighter, kendini koru! Fighter, kendini korumalısın!"

Hakemin sözleri beni kan görüntüsünden bile daha fazla ateşliyor. Daha hızlı ve daha sert atıyorum ve göz ucuyla hakemin dövüşü durdurmaya hazırlandığını görene kadar durmuyorum.

Sadece birkaç yumruk ve bir dirsek daha atınca hakem aramıza girdi ve kollarıyla kavgayı bitirdi.

"Bitti artık! Dövüş sona erdi! Aiden Reeves nakavtla kazandı!"

Rakibimi itiyorum, kollarım havada ayağa kalkıyorum ve arena etrafımda patlarken yüzümde kocaman bir sırıtış var.

"Sikeyim evet!" Jax çığlık atarak kafesin içine doğru ilerliyor. Sırıtışı benimkinden bile daha geniş olabilir, kollarını belime dolayıp beni neşeli bir haykırıyla havaya kaldırırken heyecanı vücudunda gözle görülür bir şekilde dalgalanıyor. "Bu şampiyon boku, bebeğim! Çok güzel!"

Başım geriye düşüyor ve göğsümden zafer dolu bir çığlık patlıyor.

Başardım. Başardım amına koyayım.

Gözlerimi açtığımda, bakışlarım Dani'ninkilerle çarpışıyor. Öyle bir sevinç, öyle bir gurur ifadesi takınmıştı ki

hemen nefesimi kesiyor. Bir kızı gördüğümde, profesyonel bir boksörle üç raunt dövüştükten sonra olduğumdan daha fazla nefesim kesiliyor.

Birdenbire, kıza doğru koşmaktan ve bu kavgadan uzaklaşmaktan başka bir şey istemedim.

Jax sonunda beni mindere geri bırakıyor, tam bu sırada Koç gururlu bir gülümsemeyle yanımızda beliriyor. "İyi işti evlat," diyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bu müthiş bir geri dönüştü. Gurur duymalısın."

Övgü karşısında göğsümde daha fazla sıcaklık oluşuyor. Bunu nadiren yapar, ben de nadir bir şeymiş gibi yiyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Jax sponsorumun olduğu tişörtü başımdan çekiştirerek anonsu ve röportajı geçiyoruz. Spikere ne söylediğimden emin değilim; tek bildiğim bu kafesten çıkıp Dani'yi görmek için kalabalığa karışmak için yanıp tutuştuğum.

Ama bu da olmuyor - kafesten çıkarılıp arka taraftaki tünele sokuluyorum, insan seli tarafından sürükleniyorum, öyle ki sürüklenmeden önce onunla göz teması bile kuramıyorum.

"Evet, harikaydı!" Jax sonunda soyunma odasına vardığımızda beni sırtımdan alkışlıyor. Zaferin verdiği adrenalinle zıplıyor ve benim endişeyle kapıya baktığımı fark edemeyecek kadar mutlu. En fazla ellerimdeki bandı kesmek için bir makas aradığımı fark etmeyi başarıyor. Onu da yapıyor, sonra heyecanla geri dönüşü anlatmaya devam ediyor.

Soyunma odasının kapısı açıldığında bakışlarım girişe yöneliyor ama aynı hızla heyecanım azalıyor çünkü gelen kişinin sadece Tristan olduğunu fark ediyorum.

"Tebrikler dostum, bu inanılmazdı," diyor kocaman bir sırtıışla. Bana daha önce hiç yapmadığı kadar büyük. "Bu tam da profesyonel olacağın türden bir dövüş. Bundan sonra çok popüler olacaksın."

"Teşekkürler dostum," demek için kendimi zorluyorum. Buradan çıkmak için sabırsızlanmama rağmen, bir türlü kendimi görmezden gelemiyorum.

takım arkadaşlarımın ve koçlarımın iltifatlarına maruz kaldım. Keşke kız arkadaşıma dönmek için yanıp tutuşurken böyle bir şey olmasaydı.

"Doktorun gelip seni kontrol etmesi gerekiyor ve kesiğine dikiş atılması için hastaneye gitmen gerekebilir ama seni yakında buradan çıkaracağız," diyor Koç, benim burada olmadığımı ilk fark eden kişi olarak. Ben sadece başımla onaylıyorum.

Buradan çıkıp sevgilimi bulmamın biraz zaman alacağını düşünerek telefonumu elime alıyorum. En azından beni beklemesi için ona bir mesaj göndereceğim.

Ama bunu yapamadan, ondan bir mesaj gördüm.

Haklıydın, bu sadece seks değil. Söylediğim her şey için çok özür dilerim. Ve eğer kazandıktan sonra beni ringe çekip kutlama öpücüğü verersen, hak ettiğin gibi destekleyici bir partner olacağıma söz veriyorum.

Göğsümde umut çiçekleri açarken, aşk kırık dökük bedenimin her zerresini doldururken, Dani o anı soyunma odasına süzölmek için seçiyor. Kapıyı arkasından kapatırken çocuklar şaşkınlıkla ona bakıyor, VIP kartı olmadan dövüşçü soyunma odasına girmeyi nasıl başardığı konusunda açıkça kafaları karışmış.

"Sizi bir dakikalığına yalnız bırakalım," diyor Tristan, Koç ve Jax'i soyunma odasından çıkarırken. "Ben medyayı oyalarım, böylece siz de biraz yalnız kalırsınız." Sonra bana bir göz kırptı ve Jax'i odadan dışarı itti. "İyi şanslar, tatlı çocuk."

Odaya doğru bir adım daha atıyor ama masaj masasında oturduğum yerden hâlâ birkaç metre uzakta, Dani soruyor: "Güzel çocuk, ha? Sana böyle diyen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Gerginliği hissediliyor. Onu kalabalığın içinde gördükten, mesajlarını okuduktan sonra neden burada olduğunu anladım. Ama o henüz ne hissettiğimi bilmiyor.

Ben de ortamı yumuşatmak ve onu rahatlatmak için bir şaka yaptım. "Olabilirsin, ama bazen Tristan ve Remy'den kaçıyor. Sanırım gizliden gizliye bana abayı yakmış durumdalar ve küçük aşk yuvalarına katılmam için beni ikna etmeye çalışıyorlar. Sana üçüncü sırada olduğunu söylemeyi unuttum."

Dani bir adım daha yaklaşırken yüzündeki alaycı ifade kayboluyor ve tedirginliği artıyor. "Üçüncü, ha? Listenin çok daha uzun olmasını beklerdim."

Tereddüt ediyorum, bu konuşmanın gidişatını anladığımdan oldukça eminim ama işi berbat etmek ya da onu olduğundan daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Sonunda sormayı başarıyorum: "Öyle mi? Nedenmiş o?"

O sırada masaj masasına ulaşıyor, neredeyse bacaklarıma dokunacak kadar yaklaşıyor ve bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor. Gözleri acıyla dolu ve kollarını beceriksizce karnına sarıyor. Onu göreceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde yıpranmış görünüyor. Kendine güvenen, kendinden emin Dani'nin muhtemelen daha önce hiç bakmadığı bir şekilde.

Sorumu yanıtlamadan önce kabaca yutkunuyor. Sanki aktif olarak duvarlarını yıkmaya çalışıyor, zihnini görebilmem için kendini dürüstçe cevap vermeye zorluyor.

Bu beni ona yeniden aşık ediyor.

"Çünkü sen tanıdığım en inanılmaz adamsın," diye fısıldayarak itiraf ediyor, yerinde kıpırdanarak. Dürüstlüğü karşısında gözlerimin nasıl açıldığını görmezden geliyor, ellerimin uzanıp ona dokunma isteğiyle nasıl seğirdiğini görmezden geliyor. Devam etmek için kendini zorluyor. "Çünkü sen çekicisin, komiksin ve arkadaşlarını herkesin seni anında sevmesini sağlayacak şekilde önemsiyorsun. Beni herkesten çok güldürüyorsun ve hiç boğucu olmadan bana tapıldığını hissettiriyorsun. Sen... bir insanın bir arkadaşta isteyebileceği her şeydin." Bakışları yine kararsız bir ifadeye bürünüyor. "Ve bir ortak," diye bitiriyor sessizce.

Bu itiraf karşısında kalbim dövüş sırasında olduğundan daha hızlı atıyor. "Öyle mi?" Nefes nefese bir fısıltıyla soruyorum. "Sadece bir seks arkadaşı değil misin?"

Bu onun irkilerek nefesini tutmasına neden oluyor ama hemen cevap veriyor. "Sadece bir seks arkadaşı olarak değil." Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Yine de şimdiye kadar yaşadığım en iyi sikişsin."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. Sonra şansımı deneyerek Dani'nin kalçalarına uzanıyorum, böylece onu masaj masasında oturduğum bacaklarımın arasına çekebiliyorum. Onu hareket ettirmeme izin veriyor, bu da bana gömleğini yolumdan çekip kalçalarına nazik daireler çizme cesareti veriyor.

Kendi kalkanlarımı indirmeden önce titrek bir nefes alıyorum. Alay etmek yok, havayı yumuşatmak için şakacı yorumlar yok, sadece son iki haftadır yaşadığım acının yüzeye çıkmasına ve hissettiğim her korkunun açığa çıkmasına izin veriyorum. Kırılگانlığını görmesine izin verdim.

"Eğer tam anlamıyla bir ilişkiye hazır değilsen, bunu yapabileceğimi sanmıyorum Dani," diye kısık sesle itiraf ediyorum, bilinçaltımda onu kendime bağlamak için ellerimi kalçalarında sıkıyorum. Sadece biraz daha uzun bir süre için olsa bile. "Artık seninle yarı yolda buluşamam. Önceden yapabiliyordum, sayılır, ama artık sana o kadar aşığım ki, seni her gördüğümde içimden bir parça ölmeden seninle arkadaş olmayı başarabileceğimi bile sanmıyorum ama sana ne kadar aşık olduğumu söyleyemem. Sen... ne yaptığını söylediğinde-"

"Aiden," diye hıçkırıklara boğuluyor. Kucağıma doğru bir adım daha atıyor, bedenlerimiz birbirine o kadar yakın ki elinin göğsümde kayarak kalbimin üzerine yerleşmesi için ancak yer var. "Öyle demek istemedim, yemin ederim. Dışarı çıktığın anda fark ettim. Ve bunu duymana izin verdiğim için çok ama çok üzgünüm."

Özür dilemesi kalbimdeki kırıkları yatıştırırsa da, kendimi onu daha fazla zorlamaya zorluyorum. Nasıl hissettiğini ve buna ne kadar hazır olabileceğini görmek için.

"Peki ya korktuğun her şey?" Bakışlarımı onunkilere dikerek soruyorum. Bana verebileceği her duyguyu, her dürüstlüğü yakalamak istiyorum. "Peki ya ailen?"

Titrek bir nefes alıyor. "Başka kimse umurumda değil. Boşanma oranları umurumda değil, başarı oranları umurumda değil, sen ve ben olmayan hiçbir şey umurumda değil. Karşılaştırma yapmaktan ve diğer insanların ilişkilerinin neden böyle olduğunu bildiğimi düşünmekten bıktım. Ben sadece... seni istiyorum."

Nefesim aceleyle kesiliyor. Son birkaç haftadır -kendime karşı dürüst olursam, aylardır- Dani'nin ağzından çıkacak bu sözlerin hayalini kuruyordum. Beni gerçekten istediğini ve sadece iyi vakit geçirmek için kullanmadığını itiraf etmesini.

Yine de onu biraz daha zorladım. Geçmişinin neden olduğu asıl korkunun bu olduğunu her zaman hissettiğim soruyu soruyorum.

"Peki ya iş?"

"İş umurumda değil," diye beni hemen ikna etmeye çalışıyor ama kaşlarını kaldırdığımda yanakları kızarıyor. "Tamam, bu doğru değil. Ama fark ettim ki hayattan ibaret olmayabilir. Ve bunun beni başka türlü mutluluklar bulmaktan alıkoymasını istemiyorum." Kalın kalın yutkunuyor, gözlerinde gümüşü bir parıltı, "Seninle fotoğrafçılık arasında bir karar vermek zorunda kalmamayı umuyorum, ama iş oraya gelirse, ben-" diyor.

"Dani," diye sertçe araya giriyorum. Bir kolumu beline dolayıp diğer elimi saçlarına gömerken bile dudaklarımdan ağır bir nefes çıkıyor. "Senden asla böyle bir seçim yapmanı istemeyeceğim. Eğer istediğin bu değilse, senden asla fedakârlık yapmanı istemeyeceğim. Bunca zamandır sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Seni sen olduğun için istiyorum ve benim için saçının tek bir telini bile değiştirmen fikri midemi bulandırıyor."

Sözlerim bana onun titreyen gülümsemesini kazandırdığında vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azalıyor. Onu tutan elimle

başparmağımla çenesini okşamaya başladım. Hafifçe. Sevgiyle.

"Baban da aynen böyle söylemişti," diyor düşünceli bir şekilde.

"Akıllı adam," diye mırıldandım.

"Ayrıca benim bir aptal olduğumu da söyledi."

"Belki biraz."

İçinden bir kahkaha patlıyor ve dudaklarımda ilk kez bir gülümseme beliriyor. Uzaktan, onun gülme sesinin dünyada en sevdiğim ses olup olmayacağını merak ediyorum.

Ama sustuğunda aramızdaki hava sakinleşiyor. Alnımı onunkine bastırarak bizi sabit tutuyorum, başparmağım tenini okşamaya devam ediyor.

"Benimle ol," diyorum sessizce. "Korkutucu olduğunu biliyorum, ama sadece bana güvenmeni istiyorum, olan her şeyi çözeceğimizi bilecek kadar. Birlikte. Ben sadece... Sensiz olmak istemiyorum Dani."

"Ben de sensiz olmak istemiyorum," diye fısıldıyor, bedenini benimkine yaklaştırarak. Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Başlangıçta eski korkularımın ortaya çıktığı günler olmayacağına söz veremem, ama bir daha asla senden çıkarmayacağım. Bir daha asla böyle paniğe kapılmak istemiyorum. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum."

Gülümsüyorum, sonra dudaklarım onunkilere değecek kadar öne çıkıyorum. Onu öpmüyorum, sadece dudaklarına kendi sözümü damgalamak istiyorum.

"Bak ne diyeceğim," diyorum sessizce. "Bana bu korkularınla gelmeye söz verersen, seni her seferinde sakinleştireceğime ve seni ne kadar sevdiğimi ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?"

Başını hemen sallıyor, tıpkı yüzüne yayılan gülümseme gibi. "Anlaştık," diye fısıldıyor. Mutluluğunu görmek o kadar hoşuma gidiyor ki daha fazlasına uzanmaktan kendimi alamıyorum.

"Belki bu hatırlatmayı birkaç orgazmıla bile yapabilirim."

Kollarını boynuma dolamadan önce bir kahkaha patlatıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve bana sıkıca sarılıyor. Yapabildiğim tek şey beline doladığım elimi sıkmak ve diğer elimi saçlarında gezdirmek.

"Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Sonunda yüksek sesle söylemesini isteyerek soruyorum. Geçen iki hafta, kavganın adrenalini ve bu konuşmanın duyguları arasında, birdenbire bu sözcüklerin beni topraklayacak tek şey olabileceğini hissediyorum.

Bana bakmak için geri çekiliyor, yüzünü görebileceğim kadar uzakta, "Bunu yapıyoruz. Seni seviyorum, Aiden. Sana zaten o kadar aşığım ki arenada seni beklemek bile baş edebileceğimden fazlasıymış gibi geldi. Sana biraz daha çabuk ulaşabilmek için kafese koşmama ramak kalmıştı-"

O zaman onu öperim. Çünkü az önce bu sözleri söylemişken, bana istediğim ama umut edemeyecek kadar korktuğum her şeyi vermişken onu öpmemezlik edemezdim. Bir elimi siyah saçlarının arasına sokuyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum, ağzımda onun tadı olmadan bir saniye daha geçiremiyorum.

Ve her şey hatırladığım gibi. Hissettirdikleri, kokusu... Onu ilk kez kollarıma aldığımda olduğu kadar sarhoş edici.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sana o kadar aşığım ki, bu delilik. Ve şansını denediğin için seninle gurur duyuyorum."

Geri çekiliyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor, bana dokunmaya devam edebilecek kadar yakın duruyor. "Eğer ringde bu kombinasyondan sağ çıkabilirsen, biz de kendi 3 sayımızı geçebiliriz diye düşündüm."

Bundan önceki iki tartışmamızın anısı -ve eğer farklı bir şekilde ilerleseydi bu konuşmanın son konuşmamız olabileceğini hatırlatması- beni aynı anda hüzünlendirse de kıkırdıyorum.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ben de seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. Bu dövüş inanılmazdı. Sadece babanla ve bizimle ilgili her şeyi geride bıraktığın için değil, bu gece o kafeste gerçek bir profesyonel gibi görüldüğün için de. Gözlerimi senden alamadım."

"Öyle mi? Her tarafım kesik ve kırık olmasına rağmen mi?"

Sırıttıyor. "O zaman bile. Ayrıca, yarın olacağından emin olduğum mor gözün hâlâ duruyorken seni ailemle tanıştırdığımızdan emin olalım lütfen." Bu düşünce karşısında sadece irkildiğimde gülüyor.

Bir an sonra, yanlış bir düşünce kaşlarımı çatmama ve ondan uzaklaşmama neden oluyor. "Başka bir not olarak -ve kafese hücum etmekten bahsetmişken- buraya nasıl girdin? Burası sadece dövüşçülerin ve antrenörlerin girebildiği bir alan ve bir bankadan daha sıkı kilitlenmiş durumda. İçeri nasıl girdin?"

Başını arkaya atıp gülüyor ve çıkardığı ses o kadar güzel ki ona yeniden aşık oluyorum.

"Bilmiyor musun? Güvenlikten kaçma konusunda gerçekten iyiyim."

EPILOG

Spor salonuna girdiğimde Aiden'ın beni yakalaması yaklaşık iki saniye sürüyor - Tristan'ın sinirini bozacak şekilde.

Erkek arkadaşım sırtıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor ve yüzünü boynuma bastırıyor. "Hey," diye mırıldanıyor. "Kızım nasılmış bakalım?"

Yüzümden gülümsemeyi eksik etmemeye çalışıyorum ama bugünlerde bu neredeyse imkânsız.

Lanet olası büyücü.

"Güzel, ama eğer Tristan minderini terk ettiğin için kıcına tekme basarsa ve daha sonra beni beceremeyecek kadar yorgun olursan, üzülürüm."

Boynumdan çekildiğinde, eğer mümkünse, sırtışı daha da büyük oluyor. Daha da mutlu.

"Bunun olması için kıcımı tekmelemekten çok daha fazlasını yapması gerekir, merak etme."

Sadece alay ediyorum ve onu mindere doğru itiyorum. "Git. İşin bitene kadar bekleyeceğim, sonra yemeğe gideriz."

Mükemmel bir zamanlamayla, Tristan o anı seçerek Aiden'ın adını öfkeli bir hırıltıyla haykırır.

Aiden, koçuna döndüğünde yüzünü buruşturma nezaketini gösteriyor. "Özür dilerim. Nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi? Kadınlar."

Remy ve benim hırlamalarım aynı anda onun kulaklarına ulaşıyor.

Tristan iç çeker ve başını sallar. "Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var evlat. Minderin üzerine geri dön."

Antrenman seanslarının bitmesine daha kırk beş dakika var - Aiden bu sürenin çoğunu sinirli Remy tarafından hırpalanarak geçiriyor - ama beklemek umurumda değil, bilgisayar kucağıma tünemiş bir şekilde düzenleme yapıyorum. Onu çalışırken izlemeyi seviyorum. Dört ay önce ilk profesyonel maçını kazandığından beri antrenman yapmak için yepyeni bir açlık duyuyor. Spor salonuna daha çok gidiyor, buradayken daha sıkı çalışıyor ve yeniden dövüşmek için heyecanlı görünüyor. Yeni profesyonel kariyerini gidebildiği yere kadar zorlamak istiyor. Bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyoruz ama hayatımda ilk kez, birinin kendisini canlı hissettiren bir şeyin peşinden koşarken onun yanında olmaktan heyecan duyuyorum.

Aiden'ın bana her gün hissettirdiği kadar canlı.

"Beklediğin için teşekkürler bebeğim," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Ama bunu tekrar yapmaya kalktığında, bu sefer kolunu belime dolamak için uzandığında, ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Sen duşa girene kadar olmaz. Yemin ederim, senin kadar terleyen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Bayılıyorsun," diyor sırtarak ve beni tekrar öpüyor. Ama yine de geri çekiliyor ve spor çantasını almak için uzanıyor. "Burada bekle, sadece birkaç dakikamı alır." Duraklıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor. "Tabii bana katılmak istemezsen?"

"Aiden," diye homurdanıyor Tristan yanımdan geçerken.

"Tamam, belki spor salonunda olmaz," diye homurdanıyor Aiden.

Kıkırdıyorum ve onu hafifçe itiyorum. "Git. Ben beklerim."

Dramatik bir bıkkınlık iç çekişiyle omzundaki çantayı düzeltiyor. "Evet, hanımefendi."

Tam soyunma odalarına doğru yürümek için döndüğünde, Lucy spor salonunun uzak tarafındaki ağır çanta odasından geliyor. Beni görünce neşelendi.

"Dani," diyor mutlu bir şekilde. "Ben de tam sana mesaj

atmak üzereydim. Bir bekârlığa veda partisi için kendini savunma semineri yapıyoruz.

Gelecek hafta erkeklere hareketlerini gösterecek kadınlara ihtiyacımız var. Remy ve bana yardım etmek ister misin?"

Bu soruyla canlandım. "Şaka mı yapıyorsun? Kulağa harika geliyor, ben de varım." Aiden'a bakıyorum. "Yapacak mısın?"

Aiden bir inilti çıkarıyor ve başı omzuma düşüyor. "Beni tokatlama fikri seni çok heyecanlandırıyor. Endişelenmeli miyim?"

Bu sefer yanağına bir öpücük konduran ben oluyorum. "Bu fikir hakkında heyecanlanmayı bıraktığımda endişelenmelisin."

"Buraya, buraya," diye sesleniyor Remy minderden.

"Siz kadınların kendi erkek arkadaşlarınıza karşı bu kadar şiddetli davranmanızın sebebi nedir?" Tristan kafası karışmış bir tonda soruyor ve cevap için Jax'e bakıyor.

Ellerini teslimiyetle kaldıran. "Bana bakmayın, burada kız arkadaşı onun suratına yumruk atmak istemeyen tek kişi benim."

Remy ve ben aynı anda "Ezik," dedik. Ve sonra zaferle birbirimize sırtıyoruz.

"Tamam, konumuza dönelim," diyor Lucy, gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Var mısın?"

"Ben varım. Bana günü ve saati mesaj at, burada olacağım." "Harika," diyor ve çantaya doğru dönüyor Oda. Kapiya varmadan hemen önce omzunun üzerinden sesleniyor: "Eğer hoşuna giderse, belki seni eğitime başlamak için buraya alabiliriz."

Benim yankılanan "evet "im, Aiden'ın "evet "iyle aynı anda geldi.

Hayır.

"Kimsenin ona nasıl dövüşüleceğini öğretme şansı yok," diye homurdanıyor. "Zaten onu barda sarhoş heriflerin elinden kurtarmak zorundayım. Eğer ona nasıl dövüşüleceğini öğretirsek, söz konusu pisliğin birkaç arkadaşı, bir kızın arkadaşlarını dövmesini umursamadıklarına karar verdiklerinde, bugünlerde kendimi hapiste bulacağım."

Ona ekşi bir bakış atmak için dönüyorum. "Benimle

birlikte kötü adamlara karşı savaştan hoşlanmayacağını
mı söylüyorsun? Eminim

Batman ve Robin onlarla savaşırken çok eğleniyor."

Gözlerini bana dikti. "Bu durumda ben Batman miyim yoksa Robin mi?"

Cevap olarak sadece gülümsüyorum.

"Ahmak," diye mırıldanıyor ve parmağını yan tarafıma öyle sert sokuyor ki irkiliyorum. Sonra spor çantasını omzuna atmak için eğiliyor ve duşlara doğru yöneliyor. Ama bunu yapmadan önce beni ensem den sıkıca kavırıyor ve genellikle beni gerçekten sevdiği zamanlara sakladığı, ruhumu değiştiren türden bir öpücük veriyor.

"Mükemmel kız," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

Nefesim kesiliyor, ona duyduğum sevgiye karşılık veremeyecek kadar bunalmış durumdayım.

Daireme döndüğümüzde, Aiden anahtarıyla kapıyı açıyor ve hemen kendini kanepeye atıyor, son birkaç ayda olduğu kadar rahat görünüyor.

"Bu hafta sonu babamla akşam yemeği yemek için hâlâ uygun musun?" diye soruyor bana.

Bilgisayarımı sırt çantamdan çıkarıp mutfak tezgâhındaki her zamanki çalışma yerime yerleştirirken, "Evet, Belediye Binası işi için düzenlemeleri çoktan bitirdim," diye cevap veriyorum. "Ama unutma, önümüzdeki hafta sonu Rachel'ın bebek partisi var."

Bir inilti çıkarır. "Neden yine oraya gitmek zorundayım? Bu bir piliç şeyi, erkekler bu tür şeylerde yasak değil mi?"

Ağır bir iç geçirdim. "Hiçbir fikrim yok. Sadece Tommy'nin seni göndermem için bana yalvardığını biliyorum. Ayrıca, eğer ben garip buz küpündeki bebek oyunları oynamak zorunda kalırsam, o zaman sen de benimle birlikte acı çekersin."

Aiden bana sadece göz kırpmıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şimdi korkuyorum." Ben sadece gülünce gözleri kısılıyor.

"Peki, tamam," diye kabul ediyor. "Ama bana borçlusun."

"Evet, evet, bundan bir sakso çıkaracaksın," diye kıkırdayarak kabul ediyorum.

Birkaç dakikalığına sessizliğe bürünen apartmandaki tek ses, dizüstü bilgisayarımı açıp Aiden'in bugünkü antrenmanından gizlice çektiğim fotoğrafları açarken klavyeme vuran parmaklarımın sesi. Adamımın kendi elementinde çekilmiş fotoğraflarında kaybolmam uzun sürmüyor, terli ve takım arkadaşlarını alt etmeye odaklanmış görüntüleriyle büyüleniyorum. Aiden'in adımı söylediğini duyana kadar bilgisayarımdan başımı kaldırmadım.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor ve kollarını bana açıyor.

Hiç düşünmeden bilgisayarımı terk ediyorum. Aiden fotoğrafçılığımdan daha önemli olduğu için değil, çalışmaya devam etmek istediğimi söylesem erkek arkadaşım gülümseyip tamam demekte bile tereddüt etmeyeceği için.

Sadece bu sebep bile onu sevmeyi çok ama çok kolaylaştırıyor.

Kanepede uzandığı yerde göğsünün üstüne yerleşiyorum. Kolları anında beni sarıyor ve yüzümü boynuna gömüp derin bir nefesle özünü içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Yakınlığından o kadar rahatım ki bir sonraki sorusunu sorduğunda irkilmiyorum bile.

"Bir gün çocuk isteyeceğini düşünüyor musun?" diye soruyor sessizce, dudakları saçlarıma yapışmış ve elleri belimde rahatlatıcı daireler çizerken.

Bir an durup düşündüm. Bu soruyu hiç ciddi olarak düşündüğümü söyleyemem ama bugünlerde hayat eskisinden biraz daha farklı görünüyor.

"Belki bir gün," diye cevap veriyorum sonunda. "Yine de kesin bir şey söyleyemem. Kendimi hiçbir zaman gerçekten anne olarak düşünmedim. Kendimi hep havalı bir teyze olarak hayal ettim." Erkek arkadaşına bakabilmek için başımı kaldırıyorum. "Bu seni rahatsız eder miydi?"

Aiden omuz silkerek cevap verirken bile yüzünde bir gülümseme beliriyor. "İkisiyle de mutlu olabilirim. Seni elde ettiğim sürece."

Sözlerinin ne kadar bayat olduğuna gözlerimi devirmek istiyorum ama yüzümde beliren gülümseme jestimi bastırıyor. Başarısız olduğumu biliyorum çünkü Aiden kıkırdıyor ve bir kolunu belime doluyor, diğer elini de saçlarımın arasına sokuyor.

"Numara yapmayı bırak, ikimiz de bu savaşı kazanamayacağımızı biliyoruz," diye mırıldanıyor, sonra kalkıp dudaklarıma bir, iki nazik öpücük konduruyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece kendi öpücüğümle karşılık veriyorum, dilimi yavaşça ağzına sokarak sıcaklığını artırıyorum. İnleyip belimi sıkıca kavradığında, dikkatini başarıyla dağıttığımı anlıyorum.

Bir kez başladıktan sonra böyle bir öpücüğü durduramayacağım gibi, kalçalarımı onunkilere sürtmekten de kendimi alamıyorum. Aylar sonra bile, Aiden'la aramızdaki tutku hiç azalmadı, bizi ilk bir araya getiren şeyden daha az bir şey haline gelmedi. Hatta bazı günler bunu ilişkimizin temeli olarak görüyorum, ama sonra öyle bir Aiden yorumu yapıyor ki, hemen arkadaşlığının da aynı derecede, hatta daha da önemli hale geldiğini hatırlıyorum. Fiziksel ve duygusal bağımız o kadar iç içe geçmiş durumda ki, bunu ayırmanın, daha çok arkadaş mı yoksa seks arkadaşı mı olduğumuzu düşünmenin bile bir yolu yok.

Biz sadece... her şeyiz.

Elim tam Aiden'ın göğsünden beline doğru inmeye başlamıştı ki beni aniden kanepeye yatırıp vücudunu benimkinin üzerine yerleştirdi. Daha boynumu, köprücük kemiğimi öpmeye başlamadan ve atletimin üzerinden göğüs ucumu ısırmadan önce, ne yapmak üzere olduğunu biliyorum.

"Kadınların altına yatmaktan senin kadar hoşlanan bir erkekle daha önce hiç tanışmamıştım," diyorum soluksuz bir kahkaha atarak. Ama onu durdurmuyorum, çünkü bu saplantıyla birlikte bir de

beceri seviyesi beni onun diline eşit derecede takıntılı hale getirdi.

"Ve bir daha asla olmayacaksın," diye homurdanıyor, pantolonumu eline alıp bacaklarımdan aşağı çekiyor. İç çamaşırı giymediğimi gördüğünde tepkisi, bu sabah iç çamaşırı giymemeye karar verdiğimde olmasını beklediğim kadar vahşi oluyor.

Kollarını kalçalarımın altına ve etrafına doluyor, sonra yüzü bacaklarımdan arasına gömülene ve dili sıırıslıslam olmuş girişime doğru kayana kadar bir kez sertçe çekiyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye mırıldanmaya başladım, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve ağzına doğru daha da eğildim.

Dili klitorisime doğru kayıyor, ağzını mükemmel bir basınçla klitorisimin üzerine emene kadar bir, iki kez daireler çiziyor. O böyle istekliyken kendimi tutma şansım hiç yok.

Her zamanki gibi, dilinin darbeleri yavaşlayıp tembelleştiğinde patlamama iki saniye kalmıştı. Şimdiye kadar beni boşaltmak için ne gerektiğini tam olarak biliyordu, bu yüzden hareket kesinlikle kasıtlıydı.

Sinirli bir hırıltı çıkardım ve saçını çektim.

"Sakin durayım deme," diye homurdanıyorum. "Cinsel cephaneliğimize kenarları eklemiyoruz."

Tenime karşı kıkırdaması bile tahrik edici, sesin titreşimi içimde bir ürperti yaratıyor. Ama tam tekrar devam edeceğini düşündüğüm anda dilini başparmağıyla değiştiriyor, gözleri benimkilere dikilirken klitorisimin üzerinde yavaşça daireler çiziyor.

"Peki ya evlilik?" diye soruyor ve kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor.

Kaşları çatılıyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bir yanıt oluşturmam biraz zaman alıyor ama sonunda bulduğumda ağzımdan çıkan tek şey "Ne?" oluyor.

"Çocukları sormuştum, şimdi de evliliği soruyorum," diyor sırtarak ve tenime bir öpücük daha konduruyor. "Eninde sonunda."

Yaklaşan orgazmım hala kaslarımı sıkıyor ve tenimi ateşe veriyor, tepkilerim gecikmenin ötesinde ve hala çok karışık.

"Eğer bu senin evlenme teklifi girişiminse, yemin ederim ki-"

"Teklif değil," diye beni temin ediyor. "Sadece bu konuda ne hissettiğini soruyorum."

"Sen benimle yataarken mi?" Neredeyse bağıryorum - onunla evlenme fikrinden değil, sinsi piçin bana sormak için şimdiye kadar beklemesinden dolayı öfkeliyim. Çünkü beni kolayca içine çekebileceği şehvetin içinde kaybolduğumda en dürüst halimde olduğumu biliyor.

Cevap olarak sadece omuz silkiyor, sonra başparmağını girişime doğru hareket ettiriyor, böylece yavaşça içime doğru kaydırabiliyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye yakınıyorum, başımı koltuğa yasladığımda kelimeler nefes nefese geliyor. "İlişki sorunlarımızı daha yeni aştık. Evlilik konusu bile açılmamalı."

Ve ne söylemek istediğini biliyorum. Çünkü Aiden'ı bugünlerde kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorum ve benim hakkımda ne hissettiğini bana söylemeden tek bir gün bile geçirmiyor. Bana ne kadar aşık olduğunu, vücudumu ve aramızdaki fiziksel çekimi ne kadar takdir ettiğini - beynimin içine girmeyi ve benim hakkımda yeni şeyler öğrenmeyi ne kadar sevdiğini.

Beni ne kadar çok sevdiğini.

Bu yüzden neden evlilik ve bebekler hakkında sorular sorduğunu çok iyi biliyorum. Bunlar şu anda istediği şeyler olduğu için değil -hatta hiçbir zaman- ama her gün beni sevmenin yeni yollarını aradığı için. Beni mutlu etmek için.

Bir süre daha durakladıktan sonra, "Peki, tamam, bu konuşmayı askıya alıyoruz," diyor. "Birlikte yaşamaya ne dersin?"

Ve sonra dili klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyor.

Bir an için, ağzının bir kez daha bedenimden zevk aldığını hissediyorum. Sonunda gözlerim kapanıyor ve orgazmım tırmanmaya başlıyor.

Tam oraya geldiğimde, adımı haykıracak kadar uzaklaşıyor.

Ve tam da bu sırada, emir üzerine dürüst cevabımı ağzımdan kaçırdım.

"Evet, bunu istiyorum." Büyük hislerin uçurumunda dengede dururken, kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Her sabah güne seninle başlama ve her gece senin yanında uyuma fikrini seviyorum. Seninle yaşamak istiyorum çünkü sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum."

Ve benim fısıltılı itirafımla, bir zevk ve mutluluk bulanıklığı içinde içimden çekip çıkardığında, bana isteyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını veriyor.

Nefes nefese boşaldım, o beni yalayarak patlayıcı bir boşalma yaşarken bacaklarım başının etrafında sıkılaştı. Ayağa kalkıp aceleyle pantolonunu kalçalarına doğru ittiğinde daha yeni inmişim. Sahiplenici bir hırıltıyla içime giriyor.

Göğsünü benimkine yaklaştırıp ağırlığını başımın yanındaki kollarına vererek, bacaklarımı ve kollarımı ona dolayarak ve dudaklarına açgözlü bir öpücük kondurarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Aiden'a bağlı hissetmek her geçen gün daha çok hoşuma gidiyor, bu alışkanlık eskiden ne kadar çok boşluk istediğimden çok farklı.

"Mükemmel kız," diye inliyor, itişlerinin şiddeti artıyor. "Benim kızım."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Her zaman."

İkimiz de anında yeni bir boşalmanın eşiğine geliyoruz. Ne zaman benden şehvet sarhoşu itiraflar alsa, her zaman benim için anında doyumsuz hale gelir. Tıpkı benim onun için yaptığım gibi.

"Eğer birlikte yaşarsak, ben senin için varım," diyor, bakışları yüzüme odaklanmış. "Seni asla ama asla geride tutmayacağım, ama bundan sonraki her şeyde yanında ben olacağım. Seni gitmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Ve cevap verebileceğim tek kelime fısıltıyla "Güzel" oldu.

Bu ikimizi de unutulmaya itmeye yeter.

Yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor, bedenimin onun etrafında kenetlendiğini hissettiğinde ağzımın içine doğru inliyor. Sonra kalçaları durmadan önce bir, iki kez sürüyor ve içimde boşaldığını hissediyorum.

Bu kadar seveceğimi hiç tahmin etmediğim bir iddia.

Alnını benimkine yaklaştırıyor, zorlukla aldığı nefesler benimkilere karışıyor. Sonra... yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor.

"Peki ben ne zaman taşınıyorum? Yoksa yeni bir yer mi bakacağız?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Tanrı korusun, kimse seni istediğinden alıkoymaya çalışmasın. Tek fikirliliğin çok yoğun."

Omuz silkiyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Seni bulmam çok uzun sürdü. Her günü seninle geçirmek için daha fazla beklemek istemediğim için beni dava et."

Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı sallıyorum ama yüzümde bir gülümseme var. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de daha fazla beklemek istemiyorum.

"Biz ikimiz için de uygun bir yer ararken sen de buraya taşınmaya ne dersin?"

Aiden'ın yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlanıyor. "Bence bu harika bir fikir." Ve bir saniye bile tereddüt etmeden beni itip ayağa kalkıyor. Kıyafetlerini aceleyle düzelttikten sonra elini bana uzatıyor ve "Gidelim" diyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Nereye?"

"Benim evime. Beni toparlamalıyız."

"Ne?" Bağırıyorum. "Şu anda mı? Daha bacaklarımı bile hissetmiyorum!"

Gülümsemesi sinsileşiyor. "Bu seni daha önce yatağımdan kaçmaktan alıkoymamıştı. Eğer seksten hemen sonra benden kaçabiliyorsan, o zaman benimle bir hayata doğru da kaçabilirsin."

Sözleri karşısında yüzümdeki ifade şefkatle yumuşasa da, Aiden'in bunu duygusal bir an haline getirmek gibi bir niyeti yok. Bunu da uzanıp kolumdan tutarak ve beni itfaiyeci hamlesiyle omzunun üzerinden atarak kanıtlıyor.

"Aiden! Hala çıplağım, seni mağara adamı, hazır değilim!"

Öfkeli bir nefes veriyor ve vücudundan aşağı kaymama izin veriyor, ancak aramızda boşluk bırakmıyor. Bir kolu belime dolanmış, diğer eli saçlarıma gömülmüş halde, her zamanki sahiplenici tutuşuyla beni sabitliyor.

"Peki, git hazırlan," diye mırıldandı. "Ama acele et. Haftalardır sana bunu sormak istiyordum."

Bunun üzerine kollarında eriyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü içten bir gülümsemeyle ona doğru eğiyorum, bu inanılmaz adamı incelemek için duraklıyorum ve bana her gün yağdırdığı sevgiyi içime çekiyorum. Bana açtığı bu yeni hayat için minnettar olmak için bir an duruyorum ve bir kez bile tereddüt etmeme izin vermiyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona fısıltıyla, kelimeler her söylediğimde daha kolay geliyor. Bu sefer, kelimeleri bir damga gibi dudaklarına bastırmak rahatlatıyor. Ve o da öpücüğüme fısıltıyla seni seviyorum diye karşılık verdiğinde, hayatımda daha çok sevdiğim tek bir an bile olmadı.

Ta ki öpüşme kızıışana ve Aiden'in göğsünden bir inilti yükselene kadar.

"Tamam, belki bir kez daha. Sonra gideriz."

Beni tekrar kanepeye fırlattığında hâlâ kıkırdıyorum.

SON

3 Count'u okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Serinin diğ er kitaplarını da okumak ister misiniz?
5 Rounds ve 2 Fights'ın her ikisi de Amazon'da ŞİMDİ
mevcut!

Kane ve Isabella ile #4. Kitap 2023'te geliyor!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak tahmin edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Dördüncü kitaba geldiğimde en azından yazma ve yayınlama süreciyle ilgili temel bilgilere sahip olacağımı düşünürsünüz ama HAYIR. Bu kitabın teması saf kaostu. Normalde yaptığım teşekkür sıralamasını tamamen değiştireceğim çünkü bu kitap her zamankinden çok daha farklı bir grup insana dayanıyordu.

Her şeyden önce NiceGirlNaughtyEdits'ten Kenzie gerçek bir melek. Her kitaptan sonra ona övgüler yağdırıyorum, ancak bu kitap onu yepyeni bir seviyeye yükseltti. Yorumlarıyla kesinlikle mükemmel olmakla ve 3 yıldızlı taslaklarımı sürekli olarak gurur duyabileceğim 5 yıldızlı kitaplara dönüştürmekle kalmadı, aynı zamanda bu kitap için benimle birlikte yepyeni bir zorluğun üstesinden geldi: yayınlanmadan önceki hafta sonu tüm sonu yeniden yazmak. Son birkaç bölümün doğru hissettirmediğini biliyordum, ancak yüklemekten 3 gün öncesine kadar onları nasıl düzelteceğimi bulamadım. Ve bu mücevher gibi kadın, kendi yarattığım kaostun içinde bocalamama izin vermek yerine, hak ettiği sonu bulana kadar hafta sonu boyunca benimle birlikte çalıştı. Söyleyecek söz bulamıyorum. Teşekkür etmekten başka.

Aynı şekilde, Castle Baba ve betalarım Amanda, Nicole ve Sam, David Goggins'in gurur duyacağı motivasyon konuşmaları yaptılar ve yayınlanmadan önceki son birkaç hafta boyunca beni birçok kez uçurumun kenarından kurtardılar. Her kitap için kızlardan aldığım paha biçilmez taslak geri bildirimlerinden bahsetmiyorum bile. Onların hiçbiri olmasaydı, bu kitap bu hale gelemezdi.

Her yayın sırasında ruh halimdeki değişimlerin çoğunu yaşıyan kocama: Bunu asla yüzüne söylemeyeceğim ama sen bir azizesin. Seçtiğim bu çılgın kariyerle uğraştığın için (ve her zaman benimle bazı sahneleri test etmeye gönüllü olduğun için) teşekkürler. Fedakârlıklarını takdir ediyorum.

Krista'ya, benim son dakika... yani her şeyime katlanan harika asistanıma. Sen de bir azizsin ve sen olmasan bu sektörde bocalıyor olurum. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Dora ve Maria'ya, her zaman harika beta geri bildirimleri sundukları ve bu hikayenin olması gerektiği gibi şekillenmesine yardımcı oldukları için.

Aileme, arkadaşlarıma, okuyucularıma, bu yazma yolculuğu boyunca beni destekleyen herkese söyleyebileceğim tek şey TEŞEKKÜRLER! Siz olmadan, bir kitap sadece ölü bir ağacın üzerindeki mürekkeptir. Bu kitabı benim kadar sevdiğiniz ve Aiden ile Dani'nin eğlenceli ve seksi hikâyesini paylaşmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Castle, alfa MMA dövüşçüleri ve onların belalı, playboy kalplerini eriten kadınlar hakkında buharlı aşk hikayeleri yazan 30 yaşında bir eş ve bulldog annesidir. Günlerini bir teknoloji şirketinde çalışarak, akşamlarını ise k e n d i s i g i b i emekli bir dövüşçü olan kocasıyla birlikte bir Karma Dövüş Sanatları (MMA) salonu işleterek geçiriyor.

Nikki gençliğinden beri öyle ya da böyle yazıyor. Üniversitede İngilizce ve Felsefe eğitimi aldı ve nihayet 2020'de karantina başladığında oturup uzun zamandır hayalini kurduğu bütün bir roman yazma hayalini gerçekleştirmeye karar verdi.

Nikki, okuyucularından Instagram veya e-posta yoluyla haber almayı çok seviyor. Ona herhangi bir sosyal medya platformundan @nikkicastleromance mesaj atın veya nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin!

AYRICA NIKKI CASTLE TARAFINDAN

Dövüş Oyunu Serisi

Kitap 1: 5 Raunt Kitap

2: 2 Dövüş

Sadece Bu Gece Novella Serisi 8B

Koltuğundaki Yabancı